

Loveswept

Roman de dragoste

Billie Green
Ultimul erou

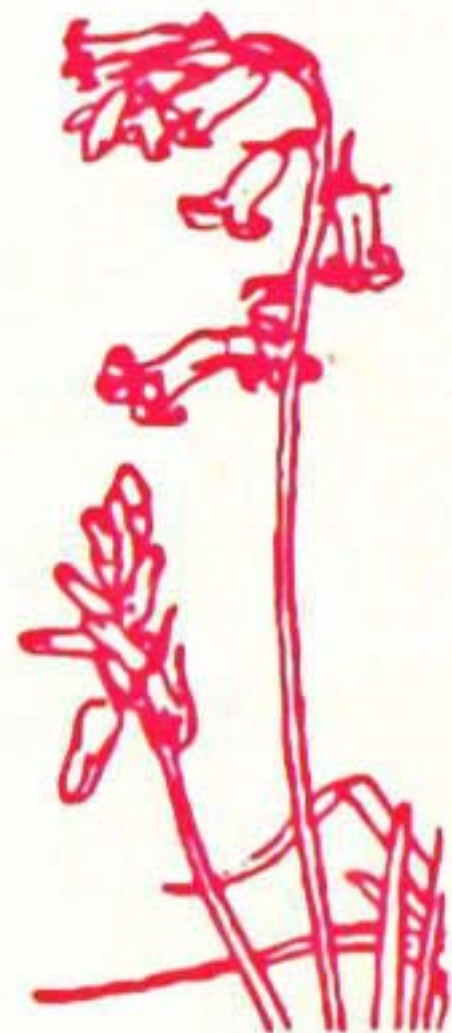

Loveswept

**Romane de dragoste, pe care nu
le veți uita niciodată, scrise de autori
cunoscuți ai genului.**

**O întâmplare absurdă
i-a legat pe veci: la trei
luni după ce luase un
medicament cu efecte
secundare ciudate,
inocenta Toby a aflat că
este însărcinată. Și a
plecat în căutarea celui
care era tatăl copilului
ei...**

Loveswept

Lei 1200

Unu

Toby își ridică brusc capul și camera începu să se rotească, înnebunitor, în jurul ei. Inspirînd încet, își dădu seama de realitate, iar zgomotul petrecerii și lumea din încăpătoarea cameră începuseră să se îndepărteze tot mai mult de ea, care rămăsese așezată, singură, pe eleganta sofa albă.

Pentru un moment, se luptă cu starea ei de dezorientare, apoi simți că o părăsesc puterile, pleoapele i se închiseră și ea se lăsă cuprinsă

de senzațiile calde, ciudate, erotice.

Vibrațiile care îi sensibilizau terminațiile nervoase aveau ceva din ceea ce ea nu experimentase niciodată. Un zîmbet vag, aproape indiferent, îi apăru pe buze, în timp ce se întreba ce se întîmpla cu ea. Apoi, fragmentele de realitate persistente se loviră surprinzător de visul spectacular, tehnicolor, și se simți pierdută.

Toby închise încet ușa apartamentului în spatele ei și se sprijini, slăbită, respirînd greoi. Brelocul cu chei deveni dintr-odată prea greu pentru degetele ei tremurătoare și, cînd acesta căzu pe podea, recepționă zgomotul de parcă ar fi venit de undeva, de departe.

Un val de transpirație îi acoperi fața și corpul, făcînd-o să se simtă prost. Trăgîndu-se de lîngă ușă, se îndreptă, ușor dezechilibrată, spre mica baie, de culoare galbenă, de lîngă dormitorul ei și dădu drumul la duș. Hainele parcă nu voiau să-i alunece de pe corp și se simți cu totul obosită cînd, dezbrăcată în întregime, păși pe faianța micii cabine a dușului. Apa caldă i se prelingea pe corp, părăind mai degrabă să se amestece cu transpirația, decît să i-o spele. Luă săpunul și începu să se frece încet, dar cînd îi alunecă din degetele amorțite, ea decise să îl

la un acolo unde era, simțindu-se prea nesigură pe mișcările ei, ca să încerce să îl prindă din nou.

În timp ce își spăla urmele de săpun de pe pînă și de pe coapse, fu cuprinsă de sentimentul că tot ce i se întîmpla nu era în regulă. Sprijinindu-se de zid, încercă să afle cauza stării ei, dar aceasta părea tot mai confuză pe măsură ce încerca să se apropie prea mult de ea. -

Cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce se ștergea cu prosopul, nu-și putea da seama cît timp își petrecuse sub duș. Din nou i se păru că se pierdo în spatele acelui val de confuzie.

Se îndreptă încet spre dormitor și se așeză pe marginea patului ei mic, acoperit cu o covorțură din satin. Luînd receptorul, privi automat spre ceasul vechi, din alamă, de pe noptieră.

- Cu doamna doctor Mathias, murmură ea, cînd receptorul fu ridicat la cel de-al patrulea etaj. Sînt Toby, doamnă doctor. Ceva e în neregulă cu mine. Inspiră nesigură. Am vise din zile mai ciudate, continuă ea. Se părea că eram din nou în anii de liceu... și eram goală... Rîse încot. Și nimeni nu observa. Pe urmă, era o

cameră cu un pat enorm... cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată.

Începu să se relaxeze în timp ce vorbea, dar nu putea totuși să se exprime atît de repede pe cît ar fi vrut și continuă în șoaptă:

– Era mare cît camera, fără nîci un spațiu în jurul lui ca să poți merge... și în el se afla un om minunat... sau statuia de bronz a unui bărbat. Nu pot să îmi amintesc bine. Apoi, un taxi al cărui șofer avea un nas ca al unui... nu, stal, era domnul Atkins, directorul adjunct care avea un nas ca un... cred, doamnă doctor Mathias...

– Toby! Liniștește-te.

Toby auzi vocea doctoriței, dar i se părea distantă și suna ca sirena unui transatlantic.

– Ascultă-mă, Toby. Ai urmat prescripția pe care ți-am dat-o? Ți-ai luat pastilele azi?

– Da... cred că da. Le-am luat chiar înainte de a mă duce la petrecere. Ce mi se întîmplă? șopti ea cu disperare. De ce mă urmăreau copiii ăia?

– Toby, nu a fost nimic real. Ai o reacție la trifluoperazina pe care doctorița White și cu mine ți-am prescris-o.

Toby rîse isteric și se sprijini de rezemătoarea de la capătul patului.

– Vreți să spuneți că medicamentul pe care mi l-ați dat ca să mă împiedice să înnebunesc m-a făcut să înnebunesc de-a binelea? Asta-i chiar nebunie curată!

– Oprește-te! Imediat!

Ordinul sigur și calm o impresionează și inspiră adânc.

– Și acum ascultă-mă, continuă doctorița. Aparent, doza a fost prea mare pentru tine. Confuzia din timpul nopții și visele stranii sînt o reacție normală cînd se întîmplă așa ceva. Și, dacă nu greșesc, efectele ar trebui să dispară destul de repede. S-ar mai putea să ai probleme atunci cînd dormi, iar mai tîrziu s-ar putea să se producă unele schimbări în ciclul menstrual.

Doctorița vorbea cu o voce calmă, deși știa că Toby nu asculta nici măcar jumătate din ceea ce ea îi spunea, dar îi insufla încredere auzind-o vorbindu-i.

– Acum, du-te în pat și încearcă să dormi puțin. Dacă te simți ciudat mai tîrziu, sună-mă imediat. Dacă nu, aș vrea să vii luni din nou și o vom consulta pe doctorița White pentru a găsi doza corectă pentru medicamentul ăsta. Sau, dacă decidem că ai o reacție negativă la el, vom încerca altceva. Între timp, nu mai lua nimic.

Făcu o pauză și Toby putu să-și imagineze zîmbetul din vocea ei cînd continuă: Toby, dacă mai vezi ceva... în următoarele ore, telefonează-mi mie sau doctoriței White și te vom ajuta să te descurci.

– Dacă mai văd... voi face mai mult decît să vă telefonez, șopti Toby, abia răsufliînd. Ați putea să vă treziți chiar dumneavoastră organizînd o petrecere...

Rîsul cald al doctoriței o echilibră pe Toby și păru să-i înlăture umbrele de confuzie.

– O să fie totul în regulă. Îți promit.

După ce bîlbîi un „la revedere“, Toby puse receptorul în furcă și își luă prosopul de pe părul umed.

Deja viziunile ciudate păreau să o părăsească. Oftă și închise ochii. Slavă Domnului, noaptea se încheia.

– Bine, Toby, poți să te îmbraci. M-am lămurit.

Toby își înălță capul pentru a-i arunca doctoriței Mathias o privire întrebătoare, peste

genunchii ei acoperiți.

– V-ați lămurit? Am stat cuminte... dacă nu puneți la socoteală momentul când am țipat, atunci când ați folosit lingura aia de încălțat, rece.

Doctorița Mathias rîse încet și încrețiturile din jurul ochilor ei căprui se adînciră.

– E-n regulă. Eu m-am lămurit.

Dintr-odată, ochii doctoriței se îngustară și o privi atentă pe Toby pentru un moment, apoi se întoarse și începu să pună la loc niște instrumente de pe măsuta strălucitoare. Peste o clipă, păru să ia o decizie. Întorcîndu-se, se sprijini de dulăpior și privi spre locul unde ședea Toby, pe marginea mesei de consultație, cu cearceaful strîns în jurul ei ca un sari de un verde deschis.

Ridurile din jurul ochilor femeii în vîrstă se relaxară, trăsăturile vădindu-i preocuparea, în timp ce își privea tînăra pacientă, cu ochi îngrijorați.

– Toby, aș vrea să vii în cabinetul meu după ce te îmbraci, spuse ea, cu o voce caldă, feminină, dar sigură.

Deși Toby nu o mai văzuse pe doctorița Mathias din luna de după sfîrșitul ăla de

săptămîină de acum trei luni, o cunoştea de nouă ani şi niciodată în tot acest timp nu mai auzise tonul acela. I se făcu pielea ca de găină pe braţe.

Înghiţind nervos, aprobă din cap, apoi se aşază liniştită, în timp ce o privea pe femeia în vîrstă, părăsind cămăruţa de consultaţie.

Cînd uşa se închise uşor în urma doctoriţei, Toby scutură din cap, confuză, şi buclele scurte de culoarea ciocolatei închise i se mişcară în jurul capului, de parcă ar fi căpătat dintr-odată o viaţă proprie.

Dîndu-se jos de pe masă, neîndemînică, începu să se îmbrace, întrebîndu-se care să fie înţelesul tonului doctoriţei Mathias. Luînd în consideraţie starea ei şi rutina anuală a examenelor ginecologice pe care le făcea, posibilităţile păreau fără sfîrşit.

Îmi pare rău, Toby, dar mai ai numai treisprezece săptămîini de viaţă şi, întrucît vei muri oricum, guvernul Statelor Unite ar dori ca tu să arunci în aer Kremlinul.

Scuturîndu-şi tare capul, încercă să se concentreze asupra îmbrăcatului, dar făcu ce făcu şi reuşi să-şi pună invers puloverul cu decolteul în formă de V. Fără să facă nici o

pauză, își scoase brațele afară și își aranjă puloverul bine. Ochiul îi erau uimiți și visători.

Îmi pare rău, Toby, dar trebuie să îți spun că ai o familie de tinere și mici ființe care trăiesc în uterul tău și care vor să-și creeze condiții de viață.

O asemenea viziune era prea mult, chiar și pentru imaginația ei vie. Se îmbracă mai încet ca de obicei, găsind timp să se pieptene și, cu toate astea, i se părea că timpul trecea prea repede. În sfârșit, după ce culese câteva scame de pe pantalonii ei violeți din lână, știu că nu va mai putea amîna inevitabilul și, luîndu-și poșeta, își făcu drum spre cabinetul doctoriței.

Bătu încet cînd ajunse în fața ușii albe, cu numele doctoriței Mathias pe o plăcuță.

– la loc, Toby, spuse doctorița. Și termină cu privirea asta speriată.

Toby realizează imediat că, de fapt, ea nu spusese că era ceva care să ofere motive de îngrijorare și nu o privise ca și cînd ar fi fost vorba de ceva grav.

Dintr-odată, ochii ei căprui închis se măriră la ivirea unui gând nou. Uitasă cu totul de medicamentul pe care doctorițele White și Mathias i-l prescriseseră pentru cîtva timp,

împotriva anxietății și depresiei. Ah, micile capsule care îi cauzaseră o asemenea problemă în noaptea aceea ciudată! Despre asta trebuie să fi fost vorba. Reacția lui Toby la medicamente fusese prea violentă. Poate că ciclul ei neregulat și visele stranii nu erau singurele efecte ale medicamentului. Poate determinaseră și alte consecințe. Poate cauzaseră o boală nouă și mortală, care nu avea tratament. Poate...

– Toby! Ți-am spus să nu îți faci griji, spuse doamna doctor Mathias, scoțându-și ochelarii pentru a o privi în ochi pe Toby.

– Dar *sînteți* îngrijorată, îi răspunse ea. Văd asta. Oare asta are vreo legătură cu pastilele alea pe care le iau? Tri... și-mai-cum-le-cheamă?

Doctorița Mathias nu răspunse imediat, ca și cînd și-ar fi cîntărit cuvintele.

– Nu, au fost efecte prelungite, din cauza unei doze exagerate. Nu trebuie să îți faci probleme în privința... sănătății tale... din cauza întîmplării asteia.

Toby oftă relaxată, dar apoi, după ce observă privirea încruntată din ochii femeii, senzația de ușurare dispăru.

– Totuși, e ceva, nu? Ceva rău?

Ea se aplecă spre doctoriță, iar imaginația ei

vie reîncepu să lucreze.

Oare surorile de la mănăstiri nu fac cancer cervical din cauză că nu au contact sexual? Nu cumva e vorba despre asta? Oare o să mor pentru că am rămas fecioară pînă la douăzeci și trei de ani, cînd toate femeile încep să facă dragoste încă înainte de a fi înțārcate?

– Fecioară! murmură doctorița, aruncîndu-i o privire gînditoare.

Se uită în jos, deschizînd sertarul, apoi se aplecă spre Toby, întinzîndu-i o mică pungă cu alune.

Toby privi spre punga cu alune din mîna doctoriței și, dintr-odată, inima începu să-i bată mai puternic.

– Trebuie să fie ceva groaznic, dacă o să am nevoie de alune, șopti ea, cu ochii măriți pe figura ei mică, delicată.

– Toby, nu mi-e ușor să-ți spun asta, zise doctorița încet. Apoi oftă din greu și își puse ambele brațe pe birou, aplecîndu-se spre ea: Toby! Nu ești virgină.

– Ei bine, nu, din punct de vedere fizic, din cauza accidentului suferit cînd aveam 10 ani. Dar, cu himen sau fără, sînt o vir... Se opri brusc, cînd văzu privirea din ochii doctoriței.

Nu-i așa? întrebă ea surprinsă.

Doctorița Mathias își scutură capul în semn negativ, continuând să o privească.

– Dar cum puteți spune asta? Doar dacă... ochii l se măriră și desfăcu punga cu alune. Sînt gravidă? întrebă Toby, ușor răgușită.

Ochii albaștri ai doctoriței Mathias se umplură de compasiune, în timp ce dădea din cap.

– Dar nu se poate, spuse ea. Desigur, orice tînră a auzit povești despre cum poți rămîne gravidă într-o piscină, dar asta nu se poate întîmpla... în realitate... nu-i așa?

– Mi-e teamă că nu, spuse doctorița încet, clătinînd din nou din cap. Apoi oftă, cînd Toby întoarse punga cu alune și își umplu gura cu jumătate din conținutul ei.

Pleoapele lui Toby se lăsară încet în jos, acceptînd adevărul.

Ce crezi, Toby, ai fost aleasă să repeți povestea cu fecioara Maria?

– O tumoare! spuse Toby dintr-odată, cu ochii strălucind, în timp ce se lăsă pe scaun și înghiți încet alunele, apoi rîse. Se întîmplă tot timpul.

O privi, plină de speranță, pe femeia cu părul

argintiu.

Dar doctorița Mathias nu îi dădu răgaz să-și continue falsul raționament.

– Se întâmplă, dar nu cu tine, Toby.

Ezită, lăsându-se în scaun și privind tavanul pentru o clipă. Când vorbe, o făcu cu precauție.

– Ai spus că ai fost la o petrecere tocmai înainte... de a te fi simțit confuză, acum trei luni. Vorbește-mi despre asta.

Toby își apăsă mâinile pe abdomen.

– Credeți că eu... dar nu aș fi avut... Doamnă doctor Mathias, știți că nu aș fi avut...

– Vorbește-mi despre petrecere, Toby

– Nu vă pot spune nimic, zise ea clătînîndu-și capul, confuz. Am luat o capsulă cu aproape o jumătate de oră înainte ca Lynda și cu mine să plecăm la petrecere. Îmi amintesc că am ajuns acolo. Nu am băut, pentru că mi-ați spus să nu beau, dar apoi nu îmi mai amintesc nimic. Lynda mi-a spus că nu voiam să mai plec cînd era cazul. Făcu o pauză și inspiră profund. Următorul lucru de care îmi amintesc este că v-am telefonat. Revăd vag momentul cînd m-am reîntors acasă. Și cred că am făcut un duș. Dar asta-i tot. Se opri, ridicîndu-și o sprînceană, în timp ce încerca să își amintească. Era cinci

dimineața, când am terminat de discutat cu dumneavoastră, așa că petrecusem, probabil, vreo șase ore și rîse neîncrezătoare – vreți să spuneți că, la un moment dat, în cele șase ore... vocea i se stinse privind în jur prin cameră, după un semn care să o asigure că ceea ce i se întîmpla nu era real.

– Poți să mai repeți o dată, Toby, murmură doctorița. Poți să o consideri ca pe o greșeală personală, nu-i nimic de care să îți fie rușine. Făcu o pauză și o privi pe Toby în ochi. În timpul orelor acelorora de care nu îți amintești, ai făcut dragoste.

Toby își goli punga de alune în gură, în timp ce camera începu să se învîrtească în jurul ei.

Nu-i nimic de care să îți fie rușine. Nu te gîndi că ar putea fi vorba de schizofrenie. Gîndește-te că și cînd nu ar mai trebui să privești un film singură.

– Ce gîndești despre asta? întrebă doctorița.

Își înălță capul, în timp ce cuvintele doctoriței pătrundeau prin peretele gîndurilor ei. Își frecă bărbia și privi spre femeia mai în vîrstă, gînditoare, apoi își scutură capul încet.

– Despre sarcină? întrebă Toby, cu speranță.

– Știi despre ce vorbesc, sublinie doctorița

Mathias. E vorba de situația de a fi fost atât de aproape de un bărbat.

– Nu știu. Nu simt nimic deosebit. Poate pentru că nu îmi pot aminti ce s-a întâmplat. E ca și când aș privi un film sexy. Nu mă deranjează, pentru că nu fac parte din el.

Se opri, încercînd să își controleze reacțiile, așa cum făcea întotdeauna într-o nouă situație.

– Ciudat, continuă ea, dar singurul lucru pe care-l simt în legătură cu întîmplarea aceea e un sentiment de frustrare.

– Frustrare?

– Da. Probabil că a fost singura dată în viață cînd am dormit cu un bărbat și... am ratat momentul.

Doctorița Mathias rîse.

– Îmi place felul în care privești lucrurile, Toby.

Toby își lăsă capul într-o parte și zîmbi ciudat.

Ești un caz mental, Toby. Un sac de trucuri nevrotice. Dar, în mod sigur, e plăcut să ai pe cineva prin preajmă.

– Și, apoi, nu trebuie să o iei ca pe un sfîrșit, continuă doctorița Mathias, cu vocea ceva mai intensă. Ar putea fi un început, pentru tine. O

binecuvîntare mascată.

– Credeți?

E, într-adevăr, o nenorocire să ai un braț amputat, dar gîndește-te cît săpun ai putea economisi.

– Și mai e ceva de care ar trebui să vorbim, Toby.

– Altceva? Dar mi s-au terminat alunele.

Doctorița Mathias rîse din nou.

– Sper să nu ai nevoie de ele, sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le știi, din punct de vedere medical. În primul rînd, medicamentele n-ar fi putut avea nici o influență asupra copilului. Ar trebui să fie normal. Am putea face cîteva teste, ca să verificăm, oricum. În al doilea rînd, ești într-o condiție fizică excelentă și ar trebui să ai o sarcină sănătoasă. Deci, pentru tine, nu e vorba de o decizie medicală. E o problemă morală, Toby. E o problemă de sentimente. E, pur și simplu, ceva personal. Ce vrei să faci în legătură cu asta?

Toby își privi mîinile. Doctorița Mathias evitase, cu mult tact, să pronunțe cuvîntul „copil” de-a lungul micului ei discurs. Știa că voia să o întrebe dacă ar dori să întrerupă sarcina sau ce avea de gînd să facă.

- Nu știu, doamnă doctor, spuse ea încet. E ceva la care trebuie să mă gîndesc. Știți, am fost întotdeauna împotriva, dar... e greu să fii obiectivă cînd ai cîte o surpriză, ca asta. Își clătină capul. Trebuie să mă mai gîndesc. Vocea îi deveni șoaptă. E greu de crezut că înăuntrul meu crește un copil.

Un copil. Nu era greu să spună cuvîntul cu voce tare. Îl făcea să pară și mai real. Făcea ca avortul să pară imposibil.

- Dați-mi voie... dați-mi voie să mă gîndesc la asta, cîtva timp. În a cîta lună sînt?

Apoi rîse din inimă. Era o întrebare stupidă. Petrecerea fusese acum trei luni, deci...

- Da, mai e încă timp, dacă te decizi repede.

Doctorița Mathias se așeză, indicînd că era timpul pentru următoarea vizită.

- Du-te acasă și gîndește-te, Toby.

El stătea în întuneric, cu inima bătîndu-i nebunește, crezînd că tocmai se întîmplase un miracol.

Întinzîndu-se, trase perdeaua în așa fel, încît

să o poată vedea mai bine, așa cum stătea, goală, în mijlocul cearceafurilor de pe patul lui încăpător.

Era ciudat, dar, cu excepția șoaptelor ei rugătoare, în timp ce făcuseră dragoste, nu credea să o fi auzit spunînd vreun cuvînt. Deși nici el nu spusese vreunul. Cuvintele nu păreau importante.

Înțelesese, de cînd o luase în brațe, să danseze, că era femeia potrivită. Era ceva primitiv în el, care se regăsea în femeia asta mică și senzuală. Și cînd discul se terminase, brațul lui rămăsese pe după mijlocul ei. Apoi, ca și cînd ajunseseră la o înțelegere reciprocă în timpul dansului, ieșiră împreună din mijlocul mulțimii gălăgioase. Zîmbi, cînd se gîndi că nu voise să meargă la petrecere. Nu se simțea în stare să stea în mijlocul mulțimii la o petrecere, dar știa cît de dezamăgit ar fi fost Ron dacă el n-ar fi venit.

Acum, îi mulțumi destinului care îl purtase acolo. Dacă nu ar fi mers, nu ar fi întîlnit-o pe ea. Și era pentru prima dată, în atîția ani, cînd simțea că făcea cu adevărat dragoste și nu doar un act de împreunare fizică. Chiar și după ce terminase cu căsătoria lui dezastruoasă, aven-

turile lui nu aveau scînteia de sentiment pe care o căuta în mod inconștient.

În timp ce stătea tăcut și o privea, ochii ei se deschiseră. Ea își trecu mîna prin buclele scurte, ciocolatii, apoi îl văzu stînd în lumina palidă a lunii, zîmbind.

Încet, el se îndreptă spre ea...

Toby stătea în mijlocul apartamentului ei și începu să rîdă, amintindu-și cuvintele doctoriței, apoi rîsul i se transformă în hohote... „Gîndește-te la asta“, îi spusese doctorița Mathias. Ca și cînd ar fi avut altceva de făcut. Ca și cînd s-ar fi putut gîndi la altceva. De cînd părăsise cabinetul doctoriței, nu se mai gîndise la nimic altceva. Era confuză și speriată, dar era sigură de un singur lucru. Nu voia să avorteze.

Citise toată literatura de specialitate, argumentele pro și contra. Era de acord cu ideea că propriul ei corp îi aparținea. Dar la fel îi aparținea și mașina. Asta nu îi dădea dreptul să sară în vreun rîu, cu un pasager înăuntru. Poate că nu era acceptabil, dar viața trebuia oare privită în

tețmeni de acceptabilitate?

Și așa, încetul cu încetul, Toby ajunse să se resemneze cu gândul că va avea, cu adevărat, un copil. Încetul cu încetul, ajunse să privească evenimentul ca pe o surpriză minunată, un cadou timpuriu de ziua ei de naștere. Să aibă un copil era ceva ce Toby nu crezuse că e posibil. Fusesse sigură că era predestinată să trăiască singură. Dar acum, fără nici o problemă, fără nici un efort, miracolul avea loc în ființa ei.

Acceptă această nouă întorsătură a lucrurilor, cum acceptase întotdeauna ciudatele întorsături pe care i le aducea viața. Odată ce faptul se petrecuse, începu să se gândească cum va rezolva situația, nemaipierzînd timpul cu „de ce?” și „dacă”.

În plus, nu era pentru prima dată cînd trebuia să se adapteze la o situație stînjenitoare, se gîndi, zîbind trist. Viața ei părea să fie plină de asemenea situații.

Încă de copil, se obișnuise cu formalismul rece al părinților, fără să pretindă niciodată căldura pe care părinții ei erau incapabili să i-o dea. Încet și anevoie, se obișnuise și cu moartea fratelui ei mai mic, pe care îl iubea atît de mult.

Apoi, cînd avea în jur de optsprezece ani și

cînd înțelese cît de mult se interfera prezența ei în viața părinților săi, nu stătu prea mult pe gînduri și se mută, pentru a-și începe propria viață. Cînd realizează că singurii membri ai sexului opus care nu îi dădeau dureri de cap erau fie adolescenții, fie bărbații mai în vîrstă, învătă cum să controleze situațiile ca să le facă față. Înfruntă perioadele de depresiune cu calm și încercă mai degrabă să le rezolve decît să se abandoneze în tinericului din sufletul ei.

Văzuse cum visurile ei se prăbușeau unul după altul... și supraviețuise doar cu cîteva leziuni ușoare în inimă și cu o neglijabilă pierdere a sănătății mentale.

Dintr-odată zîmbi. După toate astea, ideea de a avea un copil era o nimica toată. O neașteptată bucurie începu să crească înăuntrul ei. Îi va da acestui copil toată dragostea, toată îngrijirea de care fusese ea lipsită în viață. Da, se gîndi ea, copilul acesta va primi toată dragostea mea.

Singurul lucru care o îngrijora pe Toby era persoana tatălui copilului ei. Cine era? Cum era? Se știe doar că copilul avea să moștenească și cromozomii lui.

Se încruntă dintr-odată. Dar dacă era vreun

nebun? Dar dacă avea urechi prea mari sau își rodea unghiile? Sau dacă, pur și simplu, arăta caraghios?

Da, dragă. Mama știe că e o problemă, dar sînt sigură că, dacă ai să-ți dai părul într-o parte, căpșorul tău țuguiaț nu va fi alît de frăpant.

Își scutură capul. Nu era important. L-ar fi iubit, oricum ar fi arătat. Și, totuși, curiozitatea ei o scotea din minți. Într-un mod ciudat, nu putea asocia cu nici un bărbat faptul că era însărcinată. În mod logic, știa că un bărbat trebuia să fie implicat dar, cum îl întîlnise în confuzia celui sfîrșit de săptămîină pierdut, nu putea crede în existența lui.

Cum ar reacționa acest bărbat, oricine ar fi fost, la vestea că avea să fie tată? Deși nu i-ar fi spus-o niciodată, chiar dacă ar fi știut cine era, nu putea decît să se întrebe care ar fi fost reacția lui. Era un om bun? Sensibil? Oare copilul va moșteni aceste calități?

Se încruntă cînd îi veni un gînd supărător. Avea dreptul să țină ascuns faptul acesta față de tatăl copilului?

Crescuse cu răceala părinților ei și știa cît de distrugătoare poate fi aceasta. Și nu se putea imagina făcînd același lucru. Ar fi putut, oare, să

o facă, fără a fi urmărită de acest gând pentru tot restul vieții?

Dintr-odată, concentrarea îi fu întreruptă de soneria de la ușă.

– Lynda! exclamă ea, când o văzu pe prietena ei în hol, în fața ușii. Ești chiar persoana pe care aș fi vrut să o văd. Apucînd brațul blondei durdulii, o conduse în sufragerie.

– Ei bine, și eu sînt bucuroasă să te văd, zise Lynda, cînd se așeză pe canapeaua galbenă a lui Toby. Dar poate nu atît de *nemaipomenit* de bucuroasă.

Toby nu reuși să zîmbească. Prea multe se întîmplaseră astăzi cu ea și încă nu se terminase ziua. Se așeză în fotoliul mare, verde, își strînse genunchii și și-i prinse cu mâinile.

– Lynda, vorbește-mi despre petrecere. Cum prietena ei o privi mirată, ea continuă: Petrecerea! Cea la care nu voiam să merg, dar la care am ajuns după atîtea rugăminți și de la care nu știu cum m-am întors. Petrecerea aia!

– Aha! Aia! exclamă prietena ei, rîzînd ușor. Ce să-ți spun? A fost dată de unul din vicepreședinții S.G.S.-ului și...

– Nu, nu asta, spuse Toby, întrerupînd-o nerăbdătoare. Ai spus că eram prinsă într-o

discuție cu cineva atît de intens, încît nu voiam să plec odată cu tine. Cine e persoana aceea? Întrebă ea pe nerăsuflăte. Cu cine vorbeam?

– Era... oh, cum îl chema pe tipul ăla? Aha, Harry, ăsta e! Se așeză mai bine. Harry și nu mai știu cum. Nu puteam înțelege de ce voiai să rămîi să discuți cu Harry. Vinețiul ăla care a plictisit de moarte tot Dallas-ul. Și cum era pentru prima dată că te vedeam atît de aproape de un bărbat care nu avea nici coșuri, nici pe vino-ncoace, mi-am închipuit că nu era rău. Chiar dacă ar fi avut, din întîmplare, personalitatea unui ghiveci de săptămîina trecută, adăugă ea malițios.

Toby ridică mina, ca pentru a opri șuvoiul de cuvinte.

– Ia spune-mi ceva despre Harry ăsta și nu-mai-știu-cum.

– Toby, ce-i toată povestea asta? Nu-i nici măcar o copie apropiată a unui bărbat adevărat. Cineva a făcut un mulaj de lut și l-a așezat în spatele unui birou. Dacă te-ai decis, în sfîrșit, să intri printre membrii rasei umane, nu poți alege măcar pe cineva care aduce a om?

Nu e prea îmbucurător, se gîndi Toby, încruntîndu-se. Putea accepta un copil urît, dar nu unul plictisitor.

– Toby, ce-i cu tine?

– Sînt gravidă, spuse ea, aruncînd cuvintele franc, înainte de a se lăsa, pierdută, pe scaun. Oftă trist. Și, aparent, acel bărbat oarecare este tatăl copilului.

Toby începu să își frece bărbia, gînditoare, dîndu-i timp Lindei să înlătore stupefacția cu care primise vestea. Cînd își reveni, cu răsufarea puțin agitată, continuă:

– Lynda, vreau să-l văd. Poate nu-i atît de rău pe cît zici. Poate că personalitatea lui se datorează mai mult factorilor înconjurători decît celor genetici.

– Ești nebună, mormăi prieterna ei, privind-o pe Toby cu ochii mari, nedumeriți.

Toby dădu încet din cap.

– Ce are a face? Vorbesc serios! Vreau să-l văd. De ce nu îl inviți la cină?

– În nici un caz, spuse Lynda, scuturînd din cap vehement. Nu-l cunoști. Dacă i-aș da cea mai mică atenție, mi-ar sta pe cap tot restul vieții. Ezită, apoi întrebă: Toby, e adevărat...? Vocea i se stinse, de parcă nu putea pronunța cuvintele.

– Aparent, da. Își închise ochii pentru un moment, apoi respiră adînc și continuă: Și

trebuie să-l văd. Și mai e ceva la care m-am gândit astăzi. Făcu o pauză, căutându-și cuvintele potrivite. Când m-am gândit pentru prima dată la tatăl copilului, mi-am dat seama că aș vrea să rămână totul așa cum e acum, nici nu voiam să știu cine e. Oftă. Apoi, a început să mă preocupe cum m-aș simți dacă eu aș fi tatăl. Se întoarse să-și privească prietena. Lynda, aș vrea să știu. Nu pot să-mi asum automat ideea că omul ăsta e tipul care nu și-ar lua o asemenea responsabilitate. N-aș vrea să știu că cineva îmi ascunde așa ceva.

– Dacă ți-ar ascunde-o, n-ai ști nimic și nu ți-ai face probleme, spuse Lynda.

– La prima vedere, n-are nici un sens. Dar nimeni nu are dreptul să ia decizii pentru o altă persoană. Știi ce părere am în privința asta. Dacă nu va voi să știe, atunci am să-i spun că am făcut o greșală. Își trecu, absentă, mîna prin buclele scurte. Of, nu știu, gemu ea. Sînt confuză. N-aș vrea să-l confrunt cu situația pe Harry ăsta, dar cumva simt că trebuie s-o fac. Poate că, atunci cînd voi vorbi cu el, voi reuși să înțeleg ceva din personalitatea lui. Poate nu va trebui să-i spun nimic. O sclipire de încăpăținare îi apărură în ochi, în timp ce o privi pe Lynda. Dar

mai întâi trebuie să vorbesc cu el.

Lynda înțelese, probabil, hotărîrea din privirea prietenei ei, pentru că oftă și clătină din cap.

– Bine, dacă vrei atît de mult să-l vezi, ne putem întîlni mîine la prînz. El ia prînzul în fiecare zi în sala de jos. Făcu o pauză. Dar am simțitul că o să-ți pară rău.

– Domnule Hammond!

Jake își ridică ochii, surprins să vadă că secretara lui intră în birou.

– Iertați-mă, domnule, dar nu ați răspuns la sonerie. Domnul Ionesco este pe linia unu. Aveți timp să vorbiți cu el?

– Îmi pare rău, Doris. Scutură din cap ca pentru a-și limpezi gîndurile. Ba da, am să vorbesc cu el.

Văzînd privirea mirată a secretarei înainte de a ieși, rîse încet. Era prea bătrîn ca să viseze cu ochii deschiși.

Trecuseră trei luni de la petrecere. Trei luni de cînd femeia aceea misterioasă, care fusese cu el pentru atît de puţin timp, îl părăsise pe cînd era sub duş. Fără nici o vorbă. Fără un „la revedere”. Nimic, în afara patului răvăşit care îi arăta că fusese acolo. Nu, nu era chiar așa. Lăsase totuși ceva în urmă. Ceva înăuntrul lui. Ceva purificator. Ceva regenerator. Și, oriunde ar fi fost, oricum ar fi fost, îi mulțumea în tăcere.

Toby mușca din salata verde, făcută parcă din cauciuc gelatinos, și privi cu suspiciune prin restaurantul mic și luminos.

– De ce nu-i aici? îi șopti Lyndei, fără a se întoarce să o privească. Parcă spuneai că ia masa aici în fiecare zi.

– Așa-i. Nu fi îngrijorată, va fi aici. Întreaga clădire s-ar prăbuși, dacă ar devia vreodată de la programul lui, mormăi Lynda, apoi făcu o pauză. Toby, ești sigură că vrei să faci asta? Cred că totuși ar fi mai bine să nu știi cum e. Ți-ar crea unele reticențe în privința copilului, încă înainte de a veni aici să și le exprime pe ale lui.

Toby rîse de plictiseala din vocea prietenei ei.

– Nimic din toate astea. O privi pe Lynda, apoi se uită aiurea, adăugînd gînditoare: Cred că vreau numai să mă conving că s-a întîmplat cu adevărat. Cîmva, pot accepta copilul, dar nu și faptul că... – înghiți nervos, apoi luă în grabă din salată – că m-am culcat cu un bărbat.

– Va fi și mai greu pentru tine să crezi asta, cînd ai să-l vezi, murmură Lynda sec. Cred cu adevărat că ai să regreti.

Toby strînse din umeri.

– Nu ar fi pentru prima dată cînd am făcut ceva ce am regretat ulterior. În plus, am vorbit cu Janine White în noaptea trecută și mi-a spus că ar trebui să o fac.

– Cînd ai mai ascultat tu vreodată de psihiatrul tău? spuse Lynda, îngrijorată. Amintește-ți cînd îți spunea...

Dintr-odată, se întrerupse și rămase nemișcată, îngustîndu-și ochii.

– Ăsta-i, șopti ea, prinzînd rapid brațul lui Toby.

Toby nu știa la ce se așteptase de fapt, dar în mod sigur nu coincidea cu realitatea. Văzu un bărbat subțire, de înălțime mijlocie, așteptînd la

coadă, împingându-și tava de-a lungul barelor de fier. Părul lui drept, blond, îi cădea pe frunte, iar el înainta încet, mergând parcă ghemuit.

– Nu-i chiar așa de rău, spuse Toby nesigură. Cel puțin, nu-i prea scund. Poate că nici copilul nu o să fie un gîndac.

– Nu-i chiar așa de rău? Lynda era înmărmurită. Toby, e un plîngăreț. Nu e vorba de cum arată. Asta nu e spoială de o singură generație. Probabil că a fost nevoie de secole, de generații întregi ce s-au succedat, ca să îl facă atît de plictisitor pe cît e.

– Dar îmi place felul în care încerci întotdeauna să privești partea luminoasă a lucrurilor, murmură Toby, ironic, apoi respiră profund. Mă duc să discut cu el.

Înainte ca prietena ei să poată protesta, ea se ridică și, traversînd restaurantul, se apropie în timp ce el își puneja tava pe masă.

– *Hello.*

Blondul o privi surprins pentru un moment, apoi ea putu vedea în ochii lui, de un gri șters, că știa, în sfîrșit, de unde s-o ia.

– *Hello,* spuse el încet, apoi se încruntă, ca și cînd ar fi fost confruntat dintr-odată cu o problemă. Am numai cîteva minute. Vrei... vrei să stai?

- Da, aş vrea să discutăm, spuse ea, păstrându-şi siguranţa vocii. Îşi trase un scaun, apoi adăugă: Poţi să mănînci în timpul ăsta.

Ea aşteptă pînă cînd el luă toate farfuriile de pe tavă şi le aranjă organizat. Apoi, îi trebuiă cîteva minute ca să găsească un mod de a-şi aranja tava.

- Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine despre ceva, spuse el, în sfîrşit, încruntîndu-se şi muşcînd dintr-un sandviş.

- Da. Toby inspiră înainte de a continua. De fapt, este vorba despre petrecerea la care te-am întîlnit şi... şi despre tot.

El continuă să mănînce, fără a o privi, şi ea începu să se simtă foarte nelalocul ei.

Cum ar putea să abordeze subiectul?

- Harry, am unele neclarităţi cînd încerc să îmi amintesc seara în care ne-am întîlnit. Ea rîse nervos şi se simţi de parcă rîsul i s-ar fi oprit în gît. Vezi, luam medicamente şi au avut... efecte colaterale.

Încă nici o reacţie din partea lui. Continua să mănînce, pur şi simplu. Apăsîndu-şi mîinile pe stomac, ea îşi ridică bărbia cu siguranţă.

- Aparent, tu şi cu mine... vreau să spun... ne-am înţeles foarte bine.

– Da, zise el, sorbind zgomotos cu paiul laptele din cutie. Da, cred că poți spune asta. Bineînțeles, necunoscându-ne, nu poți spune că am devenit prieteni. Prietenia e ceva care se dezvoltă cu anii... sau, uneori, depinde de caz. Nu crezi? Cît despre o seară plăcută, cred că am avut o seară plăcută, într-adevăr.

E plictisitor, spusese Lynda. Ochii lui Toby aproape că se închideau, cînd ajunse la partea care o interesa.

– Cel puțin, în prima parte, continuă el, mîncînd. Nu sînt însă prea mulțumit pentru ultima parte, dar cînd doi oameni nu se cunosc prea bine, nu te poți aștepta ca totul să meargă perfect.

– Nu ți-a plăcut ultima parte? murmură ea încet.

– Nu, deloc. Vreau să spun că, odată ce ai făcut-o, ce altceva te mai poate interesa? Vocea lui deveni slabă și plîngătoare. Nu pot să îmi dau seama de ce unora le place atît de mult.

Oh, Dumnezeu! Bietul ei copil îl avea pe acest nimeni drept tată. Înghiți din greu.

– Îmi pare rău că nu ți-a plăcut. Din cauza mea?

– De fapt, îți poți atribui doar o parte din vină, zise el, privind-o, în sfîrșit. Cred că poți spune că

a fost... mea. Sînt prea Inteligent ca să mă bucur de ceva atît de fizic.

Nu ar fi trebuit să îl întîlnească, realizează Toby dintr-odată. În nici un caz, omul ăsta nu putea fi interesat de faptul că ea era însărcinată. L-ar fi putut auzi smiorcăindu-se că nu a fost vina lui.

– Bineînțeles, dacă ai fi rămas mai mult la petrecere, poate mi-ar fi plăcut mai mult ultima parte.

Ea inspiră, privindu-l încremerită.

– Stai puțin! Cum adică?

– Șaradele. După ce ai plecat, am jucat șarade. Și, vezi, eu nu reușesc să înțeleg jocurile alea prostești. Am crezut dintotdeauna că orice persoană sensibilă înțelege cu greu scopul...

Ochii i se închiseră, oftînd ușurată: Deci ea nu plecase de la petrecere cu el. Nu făcuse dragoste cu el și nu el era tatăl copilului ei.

– Vorbim despre lup și lupul la ușă, spuse blondul, fără să își dea seama de cadoul pe care i-l făcuse.

Toby se uită la el și îi urmărește privirea spre bărbatul care ducea o tavă la masa din cealaltă parte a restaurantului. Era înalt și bine construit, pășea cu o oarecare eleganță, iar costumul

maron i se potrivea ca o a doua piele pe corpul muscular. Părul șaten era străbătut de șuvițe argintii și era ușor buclat, amintindu-i de o zeiță grecească obligată să se adapteze la lumea modernă.

Dintr-odată, camera dispăru din jurul ei și ea văzu o statuie din bronz, zveltă și puternică, cu linii calde strălucind în lumina dulce. Unde o văzuse? Și cum de era atât de vie amintirea aceasta? Ea își clătină capul din cauza confuziei și îl privi întrînd într-un separeu, de cealaltă parte a restaurantului. Își ridică privirea pentru un moment și-i văzu ochii strălucitor de albaștri privind prin restaurant, apoi se întoarse la tava din fața lui.

Abia cînd expiră, își dădu seama, din cauza durerii, că i se oprise respirația. Niciodată în cei douăzeci și trei de ani ai săi, nu fusese atât de adînc afectată de simpla vedere a unui bărbat. Era de-necrezut și absolut inexplicabil.

În timp ce Toby îl privea, simți dintr-odată o senzație ciudată în tot corpul. Fără să fi știut nimic despre el, putea să simtă fizic puterea lui bărbătească și inteligența lui pătrunzătoare. Era un sentiment ciudat, ca și cînd, pentru un moment, ar fi simțit prezența unui bărbat pe care

nu îl văzuse niciodată. Un bărbat care nu avea nimic de a face cu viața ei.

Trecîndu-și încet mîna peste față, simți ecoul îndepărtat al dezorientării pe care o trăise în noaptea aceea de acum trei luni. Efectul ciudat pe care străinul îl avusese asupra ei nu era o senzație prea confortabilă și se luptă să scape de ea. Își reîntoarse privirea la blondul din fața ei, care reîncepuse să vorbească.

– Bănuiesc că trebuie să ne simțim onorați că excelența sa, domnul Hammond însuși, ia prînzul împreună cu noi, ființe mai șterse. Vocea lui Harry era malițioasă. Nu pot să înțeleg de ce ai plecat de la petrecere cu el, dar bănuiesc că nu ar trebui să fii surprins.

Harry se opri și surîse într-un fel atotștiutor, care o făcu pe Toby să simtă senzații neplăcute de-a lungul șirei spinării.

– După toate astea, de ce ți-ai pierde vremea cu un contabil începător, cînd îl poți avea pe contabilul șef? zise el.

Doi

Toby ședea îmbufnată, într-o postură inconștient de senzuală și inima începu să îi bată nebunește. Apoi se ridică dintr-odată și se îndepărtă, lăsându-l pe Harry să o privească indignat pentru un moment, înainte de a strînge din umeri și de a-și continua prînzul.

Se așeză la masa ei, lângă Lynda, mulțumită că picioarele nu o lăsaseră în scurta ei trecere. Pentru cîteva clipe, simți că nu putea vorbi, chiar dacă viața i-ar fi depins de asta.

- El bine, ce-a spus? șopti Lynda, nerăbdătoare, apăsându-și seama spre ea. I-a spus despre...

Lynda, o întrerupse ea, fără să își dea seama că prietena ei începuse să vorbească. Cine-l aia?

Privi spre omul din colțul încăperii, fără să își miște capul.

Blonda se încruntă nerăbdătoare, apoi, preluând expresia surprinsă a prietenei ei, privi peste umăr:

- Acela-i domnul Hammond. Jacob Hammond.

- Știu asta, dar cine e?

Toby își frecă, nervoasă, bărbia cu palma, așteptând neliniștită răspunsul Lyndei.

- E unul dintre vicepreședinți. Am uitat care, murmură Lynda, remarcând continua îngrijorare a lui Toby.

- Oh!

Gura lui Toby luă forma acestui cuvânt, în timp ce îl privea. Cumva, îi păruse mai ușor când își imaginase că tatăl băiatului era un om obișnuit. Nu știa dacă putea să se apropie de acest bărbat.

- E una dintre figurile de vîrf, continuă Lynda. Se spune că va conduce totul în cîțiva ani. Unii spun că o face deja, în mod secret. Îl privi,

gînditoare, pe omul în cauză, apoi se întoarse spre prietena ei. Toby, ce se întîmplă? De ce ești atît de interesată de el?

Toby își privi mîinile, așezate pe masă, apoi se uită spre Lynda și zîmbi.

– Toby! spuse blonda cu ochii măriți de surpriză. El e?

– Mda! murmură ea, privind cum un alt bărbat se apropiase de masa lui, pentru a schimba cîteva cuvinte. El e! Tocmai atunci, el se ridică și își făcu loc prin mulțimea din restaurant.

– Lynda, știi ceva despre el personal?

– Numai ce am auzit din zvonuri, spuse aceasta, cu vocea slabă. Ești sigură că el e? Ce a spus Harry?

– A spus că am plecat de la petrecere împreună cu Hammond, spuse ea, apoi își scutură capul pentru a și-l limpezi. Spune-mi, Lynda, spune-mi orice... chiar și zvonurile.

– Are în jur de treizeci de ani, începu ea, cu vocea încă sub impresia șocului. Apoi își scutură capul și continuă: Cred că lucrează aici de mai bine de opt ani. Aparent, Hammond e un om de afaceri isteț, pentru că și șeful meu are un fel de admirație în voce cînd vorbește despre

el. Se aplecă, rezemîndu-și bărbia în palmă, gînditoare. A fost divorțat vreo doi ani și jumătate și a fost căsătorit vreo cinci ani. Am văzut-o pe fosta lui soție. E o brunetă splendidă, foarte elegantă.

– Are copii?

– Nu. Cel puțin, nu de la ea. Ea tocmai are unul de la noul ei soț. L-a adus cu ea ultima dată cînd a venit să îl vadă. Strînse din umeri. Mi s-a părut un lucru puțin ciudat, dar am crezut că era unul din divorțurile acelea prietenești și că ea îi arăta copilul ca să-l impresioneze.

– Deci e inteligent și ambițios. Altceva?

– Obișnuitele zvonuri despre o femeie sau alta care l-ar interesa, dar cred că sînt numai bîrfe. E o țintă normală pentru asemenea zvonuri. E sigur, arată bine și, cu poziția pe care o are, nu prea poți pune bază pe asemenea bîrfe. Nu am vorbit niciodată cu el și nu îți pot spune ce fel de om e. Știu doar că nimeni nu vorbește vreodată despre cît e de simpatic, ci numai despre cît de mare om de afaceri e. Se opri și zîmbi malițioasă. Iar cei ce au intrat în atenția lui, pentru că au greșit în activitatea lor, îl urăsc cu pasiune.

Asta nu era liniștitor. Toby își mușcă buza

pentru o secundă. Nu putea lua o decizie bazată pe zvonuri. Nu se putea opri acum, doar pentru că era un om important în loc să fie unul obișnuit.

– Toby, spuse Lynda ezitînd, ce ai să faci acum?

Ea ridică din umeri.

– Trebuie să aflu dacă el e acela. Cînd mi-ai spus despre Harry, m-am gîndit dacă el ar trebui să știe cumva despre copil sau nu. Dar acum, totul pare nebunesc. Știu că nu a fost Harry, dar nu sînt încă sigură că a fost Hammond. Poate că m-am despărțit de el, după ce am ieșit de la petrecere.

Își scutură capul, confuză.

– Nu știu ce să cred, continuă Toby. Poate ar trebui să merg să îl văd. Apoi își aminti deciziile pe care le luase cu o zi înainte și, dintr-odată, ca și cînd cineva infinit mai puternic i-ar fi controlat mintea, se hotărî.

– Voi merge să îl văd chiar acum. Și dacă nu pot intra în biroul lui, ei bine, asta înseamnă că am făcut o mișcare greșită.

Ea tremură, cînd își aminti de soliditatea trăsăturilor lui deosebit de atractive și ceva din tăria ei se risipi.

– Dacă voi intra, voi decide ce să îi spun, când îl voi vedea.

Făcu o pauză, aruncându-i prietenei ei o privire îngrijorată.

– Ce mult mi-aș fi dorit să fi fost mai normal... mai puțin puternic. Întotdeauna devin incoerentă în preajma unui asemenea tip.

– Nu te gîndi la el în felul ăsta, spuse Lynda, așezîndu-și brațele pe masă. De cîte ori mă simt intimidată de cineva, ca de pildă de domnul Jones, din sindicat, îmi imaginez că stă în fața mea complet gol. Fîse și ochii ei sclipiră cu ironie. Imaginează-ți cum ar arăta fără haine! Trucul ăsta funcționează întotdeauna. Dintr-o dată par obișnuiți... chiar ridicoli. Nu poți avea frică de cineva care arată ridicol. Îți promit că trucul funcționează.

Toby o privea pe secretara pusă la punct și oficientă care ședea în spatele biroului, de cealaltă parte a camerei, dar gîndul ei nu era la atrăgătoarea femeie cu părul roșu. Era în întregime la omul din cealaltă încăpere. În mod

surprinzător, nu avusese nici o problemă să obțină o întrevvedere, în ultimul minut, cu Jacob Hammond. Îi explicase secretarei că era important și personal. După ce femeia chemă prin interfon, răspunzînd întrebărilor puse de șeful ei, aprobă din cap și îi spuse că domnul Hammond o va putea vedea.

Acum, știind că el o va vedea, nu se putea decide ce îi va spune cînd va intra în birou. Chiar dacă reușea să își controleze emoțiile pentru a nu fi intimidată de el, ce îi va spune? Ar fi trebuit să găsească un mod discret prin care să ajungă la subiectul nopții petrecute împreună, dar Toby nu reușea să îl descopere. Repetase de nu știu cîte ori fraze gata făcute, dar sunau ridicol.

– Domnișoara Baxter?

Toby tresări și o văzu pe secretară privind-o întrebător.

– Domnul Hammond vă așteaptă.

Toby înghiți în sec, în timp ce femeia continua să o privească. Băgîndu-și mîna în poșetă, controlă să se asigure că alunele ei erau acolo, apoi își aranjă fusta și înaintă încet spre ușa mare din celălalt capăt al camerei. Se opri, își încordă mușchii, apoi intră, trăgînd ușa încet

după ea.

Lumina strălucitoare care venea dinspre ferestrele mari o orbi pentru un moment și ea se opri chiar lângă ușă. Apoi îl văzu. Ședea la un birou din lemn de stejar, cu capul aplecat peste hîrtii. Lumina soarelui care trecea prin ferestre îi lumina șuvițele aurii din păr. Putea vedea ridurile săpate adînc pe fruntea lui, în timp ce se concentra intens la hîrțiile de pe birou.

El nu o privi cînd ea se apropie, dar îi indică, printr-un gest vag al mîinii, să se așeze în scaunul din piele din fața biroului.

Ea așteptă răbdătoare cîteva secunde, apoi liniștea deveni prea apăsătoare pentru sistemul ei nervos și începu să își rotească degetele. Poate totuși nu fusese o idee prea bună să vină acolo. De ce să fi acceptat el că e tatăl copilului? Poate că ura copiii. În plus, fusese căsătorit cinci ani și nu avusese nici un copil.

Îl privi, îngrijorată, în timp ce el continua să se uite prin hîrtii. Țsta nu era tipul de bărbat pe care să-l caracterizezi drept un „băiat de treabă”. Țsta era un bărbat care te intimidă cu o îngură privire.

Liniștește-te, își spuse ea. Nu te gîndi la el ca la un bărbat. Gîndește-te la el ca la un

adolescent mai mare.

Dar, cumva, ea nu și-l putea imagina altfel decît ca pe un bărbat. Imaginează-ți-l gol, spusese Lynda. E un succes garantat.

Ochii ei trecură peste acea parte a corpului lui care era evident deasupra biroului. Tot ceea ce avea de făcut era să și-l imagineze fără haina aceea maron, elegantă, fără cămașa de un albastru deschis. Își imagină pieptul larg, bronzat, și brațele musculoase acoperite de păr auriu încrețit. Își imagină...

Oh, Dumnezeuule, își zise, asta e o mișcare greșită. Scoase repede din poșetă punga cu alune și începu să o desfacă.

– Domnișoară Baxter.

Recunoașterea bruscă a prezenței ei o făcu să tresară, ca și cînd el ar fi lovit-o de-a dreptul, cu cuvintele. Corpul ei tresări ca o reacție la vocea lui joasă. Iar mișcarea făcu să-i sară alunele prin aer. Începu să le adună pe cele care săriseră în poala ei și pe scaun, aruncînd o privire tristă celor care ajunseseră pe podea.

– Îmi pare rău, spusese ea, strîngînd din umeri. M-ai speriat.

Lăsîndu-se încet pe spate, în scaunul de piele, el continua, pur și simplu, să o privească,

fără să spună un cuvânt.

Înghițind nervos, ea își împreună mâinile în poală.

– Domnule Hammond, nu știu dacă vă amintiți de mine.

– Da, îmi amintesc de dumneata, o întrerupse el privind în jos, la creionul pe care îl ținea între degetele bronzate. De fapt, te-am recunoscut în restaurant. Mă întreb numai de ce nu te-ai apropiat atunci.

Podul numărul unu fusese trecut. Își amintea de ea. Dar ce își amintea?

– Eu... Eu vroiam să vă vorbesc între patru ochi, se bâlbîi ea, ușor enervată de expresia lui distantă. Își ridică privirea și îl văzu așteptînd-o să continue. Înghiți în sec. E vorba despre petrecerea la care ne-am întâlnit.

Ea așteptă un răspuns. Apoi, întrucît nimic nu se întîmplă, continuă ezitînd:

– De fapt, e vorba despre ce s-a întîmplat după petrecere...

– Domnișoară Baxter, nu reușesc să înțeleg de ce sînteți aici.

Se aplecă înainte, cu aceeași expresie impenetrabilă, profunzimea ochilor lui albaștri imobilizînd-o.

– Îmi amintesc că ne-am întâlnit la petrecerea lui Ron Ashley, continuă el. Îmi amintesc că am mers împreună, spre casa mea, după aceea. Își ridică o sprânceană. Și asta ce înseamnă?

Podul numărul doi. Confirmase nu numai faptul că plecaseră împreună de la petrecere, dar și că merseseră împreună spre casa lui. Nu era nici o îndoială de data asta. Acesta era tatăl copilului ei. Ea se așează și îl observă cu calm. Un copil cu părul blond? Un copil înalt? Dintr-odată, se încruntă. Un copil încăpățânat, care intimidează Privi cu și mai mare atenție formele lui solide. Un copil sănătos!

Ținându-se de brațele scaunului ei, spuse cu franchețe:

– Domnule Hammond, a existat vreodată vreun caz de nebunie în familia dumneavoastră? Sau boli ereditare?

În sfârșit, masca lui, de calm aparent, căzu și ea văzu, fascinată, cum expresia lui devine vie, pentru prima dată de când intrase în cameră. Părea surprins și trăsăturile lui erau pline de curiozitate. Și pînă acum părea un bărbat atrăgător. Dar acum o lăsase fără suflare.

– Ce-ați spus?

Pînă și vocea îi era diferită. Vădea o emoție

slincoră. Chiar dacă emoția trăda nerăbdare sau frustrare, era, oricum, o emoție care putea fi recunoscută.

Pontru un moment, se gîndise că ar fi putut să treacă prin toate astea. Părea atît de uman acum, atît de abordabil. Apoi, se gîndi cum ar fi revenit la figura dinainte, dacă i-ar spune că era însărcinată, și curajul o părăsi complet.

Nu o putea face. Ridicîndu-se, murmură:

– Îmi pare rău. M-am răzgîndit.

Apoi se întoarce și o porni spre ușă.

Intrînd în celălalt birou, dădu din cap înspre secretară și pași spre mijlocul încăperii. Apoi ezită. Nu putea pleca. N-o putea face pînă ce el n-ar fi confirmat evenimentele din acea seară, iar ea nu s-ar fi convins personal că lui nu i-ar fi păsat dacă i-ar fi spus adevărul despre faptul că era însărcinată. Venise aici pentru un motiv și nu putea pleca, doar pentru că el nu fusese atît de deschis pe cît și-ar fi dorit.

Întorcîndu-se, se înapoie la ușa lui și o deschise pentru a privi înăuntru discret. El mai ședea încă la birou, privind spre ușă, ca și cînd ar fi știut că ea se va întoarce. Strîngînd din umeri resemnată, buzele i se curbară într-un zîmbet mic și curajos cînd înaintă pentru a

termina discuția începută:

– Domnule Hammond, începu ea abrupt. Luasem niște medicamente în noaptea aceea și am avut o... reacție ciudată. Ezită, mușcându-și buza, apoi își strânse pumnii și continuă: Adevărul e că nu îmi amintesc să vă fi întâlnit în noaptea aceea. Nu îmi amintesc nimic din tot ce s-a întâmplat. Și... și, aș aprecia deosebit dacă dumneavoastră ați... ei bine, dacă m-ați pune la curent cu ce s-a întâmplat. Fără a intra prea mult în detalii, adăugă ea, ușor nervoasă.

Se simți jenată, când el își lăsă scaunul pe spate și o privi în tăcere pentru un timp. În sfârșit, începu să vorbească, pe un ton liniștit și într-un fel rece.

– Nu îți amintești? Dintr-odată un zîmbel ciudat îi apăru pe buze și Toby simți că inima ei tresare. În acel scurt moment, ea întrezări o anume vulnerabilitate la el, care o surprinse. Nu își putea imagina un bărbat și, cu atât mai puțin unul atât de puternic și autoritar ca acesta, simțindu-se vulnerabil. Cu toate astea, era sigură că văzuse asta în ochii lui. Se părea că îi fusese dat să vadă asta cu un anumit scop. Omului ăstuia îi va păsa.

– Cred că ceea ce îmi cereți, domnișoară..

care este primul dumitale nume?

– Toby.

– Ei bine, Toby, cred că ceea ce vrei să știi este dacă am făcut sau nu dragoste.

Ea înghiți zgomotos și aprobă din cap.

– Pot să înțeleg asta.

El zîmbi și schimbarea care avu loc în trăsăturile lui produse un efect hipnotic asupra ei, pironindu-i privirea asupra buzelor lui senzuale.

– Ceea ce nu pot înțelege, continuă el, este sentimentul că pare atît de important pentru dumneata să știi asta. Se aplecă înainte în scaun și rîse scurt. Dar, cum nu este treaba mea, îți voi spune oricum. Da, am făcut dragoste. Făcu o pauză și zîmbi. De fapt, am făcut dragoste de cîteva ori. Te ajută asta cu ceva?

Dacă mă ajută? Înghiți în sec. *Oh, doamne!* Ea voise o ultimă confirmare, dar nu crezuse că doar cîteva cuvinte pot crea o diferență de temperatură atît de repede în corpul ei.

– Da, spuse ea pe nerăsuflăte. Da, mulțumesc. Asta e tot ce voiam să știu. Ezită, apoi închise ochii și aruncă fraza:

– De ce nu ai avut copii cu fosta soție?

Îl auzi respirînd greu. Cînd simți că biroul se umplu de o tensiune aproape de nesuportat, deschise ochii încet.

Ochii lui erau acum închiși și linii dure erau imprimate pe fața lui. Fără să se mai gîndească, ea continuă:

– Îmi pare rău, nu este treaba mea. Dar voiam să știu ce fel de om ești și dacă ți-ar păsa vreodată de anumite lucruri. Își umezi buzele, nervoasă, conștientă că îi captase acum întreaga atenție. Ai putea regreta faptul că ți-am vorbit despre asta. Ba, mai mult, l-ai putea considera un lucru stînjenitor. Ea rîse stingherită. N-a fost ceva la care să mă fi așteptat, vreau să spun că nici măcar nu îmi amintesc ce s-a întîmplat, deci nu îți poți imagina cît de surprinsă am fost cînd, mergînd la vizita mea obișnuită, mi s-a spus că sînt gravidă în trei luni.

Era atît de prinsă de gîndurile ei, că aproape pierduse expresia de pe fața lui puternică.

Idioato! Ce mod de a-i spune! Ar fi putut la fel de bine să-i fi trimis o telegramă pe note muzicale. Șocul de pe fața lui o îngheța în scaun. Apoi, șocul fu înlocuit încet de o privire ciudată, plină de dorință, apoi suspiciune, și, în sfîrșit, minie neagră, înpăimîntătoare.

- Spui că nu îți amintești nimic?

Cuvintele nu se puteau lega în gîtul ei. Ea se cufundă și mai mult în scaunul mare și simplu, își clătina capul cu o mișcare încoală, negativă.

- Atunci, scuză-mă că sînt atît de franc, spuse el cu vocea înghojată de dîmboi, dar cum poți ști că am fost singurul bărbat cu care ai făcut dragoste în noaptea aceea?

Ea se rotiră în fața durității lui. Apoi, încet, o expresie de surprindere trecu pe fața ei.

Ai droptat, spuse ea împingîndu-se înapoi în scaun. Nici nu m-am gîndit la asta. Nu pot ști cu adevărat ce s-a întîmplat.

Schimbarea din ea, în noaptea aceea, fusese atît de drastică, așa că se putea gîndi că fusese și mai drastică decît crezuse. Și dacă el avea nevoie de ieșire din situația asta, ea ar fi fost forțată să îi asigure una.

- Atunci, poate că nu ești dumneata tatăl, la urma urmei, șopti ea surprinsă. Nu putu să-și ascundă relaxarea din voce. Nu te mai gîndi la asta, spuse ea în timp ce părăsea camera, simțindu-se cu cîteva sute de kilograme mai ușoară.

Făcu doar cîteva pași prin biroul secretarei, cînd își simți brațul prins ca într-o menghină. În

tăcere și cu agilitate, el o întoarse în biroul lui și trînti ușa după ea.

– Nu poți să intri, să arunci o asemenea bombă și apoi să te scuzi cu un „nu te mai gîndi”, spuse el cu o voce gravă. Nu am spus că nu este copilul meu. Am spus numai că poate nu sînt singurul candidat la paternitate.

O conduse spre scaun, apoi o privi pînă cînd se așează. Întorcîndu-se, el își trecu degetele prin păr, apoi se întoarse pentru a o privi direct.

– La ce oră ai ajuns acasă în noaptea aia?

– Am... începu ea, apoi tuși sec. Nu știu. Cred că între patru și cinci dimineața.

Pentru un moment, el nu se mișcă. Apoi inspiră puternic și privi pînza cămășii lui de un albastru deschis, întinzîndu-i-se peste piept.

– Ai părăsit casa mea la patru și jumătate, spuse el sec.

– Oh! Ea se mișcă pe scaun, măsurîndu-l cu privirea pe sub genele negre, lungi. Atunci se pare că ești tu.

Ea așteaptă un moment ca el să încuviințeze, apoi, cum el rămase tăcut, începu să simtă că ar fi trebuit să-l fi ajutat să se relaxeze cumva.

– Îmi pare rău dacă asta te face să te simți stîmjenit, dar nu trebuie să faci nimic. Ți-am spus

loate astea numai pentru că am încercat să îmi imaginez cum m-aș simți dacă aș fi un bărbat care ar avea un copil despre care nu ar ști. Nu mi ar fi plăcut. Și, bineînțeles, pentru că Janine a fost de acord cu mine că ar trebui să-ți spun.

– Janine? întrebă el surprins.

– Psihiatra mea. Ea mi-a spus că m-aș simți vinovată dacă aș ține totul ascuns de dumneata. A mai spus că, întâlnindu-te, asta m-ar ajuta să îmi amintesc ce s-a petrecut. Dar nu s-a întâmplat așa. Și, deci, nu era nevoie să te deranjez.

Ea se ridică, își șterse mâinile de fustă și își luă poșeta:

– Mai era ceva ce ai fi vrut să știi? Dacă nu, ar trebui să merg să o văd pe Janine, acum. Voia să îmi afle reacțiile la întâlnirea noastră. Ea se opri și îl privi gânditoare. Ai putea face ceva neobișnuit? Ea e întotdeauna dezamăgită, când nu se întâmplă nimic neobișnuit.

El o privi pentru o clipă, ca și când ar fi fost căzută de pe altă planetă, apoi fața lui se schimbă încet și imprevizibil. Începu să râdă: Sunetul profund și puternic umplu camera, cu o căldură pe care ea nu ar fi asociat-o niciodată cu acest om.

– Nu-mi vine în cap nici un lucru neobișnuit, chiar acum, spuse el încă rîzînd. Ia povestea asta cît se poate de normal, nu crezi?

Își frecă bărbia cu palma.

– Îmi imaginez că poate să pară așa, aprobă ea, dar trebuie să-ți dai seama că n-am avut încă timp să mă obișnuiesc cu ea. Zîmbi. Pe lîngă asta, nu pare să fie niciodată suficient timp ca să mă plîng de ceea ce mi se întîmplă. Tot timpul mi-l petrec încercînd să suport. Acum, că știu într-adevăr că voi avea un copil, am atîtea de făcut! termină ea, cu vocea stingîndu-se în timp ce gîndurile ei fură prinse în totalitate de planurile ei în privința copilului.

El se apropie încet și îi ridică bărbia, forțînd-o să privească în sus spre el.

– Toby Baxter, cred că ești cea mai formidabilă experiență pe care am avut-o în atîția ani, murmură el, trimițîndu-i fiori de-a lungul șirei spinării. Am crezut așa încă din noaptea în care te-am întîlnit, dar astăzi pot spune că am confirmarea totală.

Apoi, aproape simți că apropierea lui o făcea să se simtă stînjenită și, fără nici un cuvînt, se retrase cu un pas și spuse:

– Trebuie să mai vorbim. Toby, bănuiesc că

al consultat deja un doctor. Un doctor bun.

Ea aprobă din cap.

– Doctorița Mathias e doctorul meu de nouă ani. E cea mai bună.

– Bine. Atunci aș vrea să ne vedem diseară. Când o văzu încruntându-se, continuă repede: Avem de discutat, Toby. Ai crezut că era important să aflu despre copil... și a fost. Nu pot să uit asta, pur și simplu, acum.

Ea îl privi, apoi se uită aiurea.

– Da, cred că ai dreptate. Făcu o pauză și îl privi cu speranță. Cred că ne putem întâlni undeva.

El zîmbi în felul care îi devenise deja familiar.

– Asta nu e ceva care se poate discuta la un *McDonald*. La mine sau la tine? întrebă el hotărît.

Simțind fermitatea din vocea lui, ea oftă din greu.

– Bine, să zicem la mine. Sunderland, apartamentul numărul 14. Ea se întoarse brusc spre ușă.

– Voi fi acolo la opt.

Ea se opri și îl privi peste umăr.

Trei

Jake își îmbracă haina, apoi se așează confortabil pe scaunul din fața biroului vechiului său prieten și doctor personal, Mel Landers. Privindu-și în trecere cizmele lustruite, el aștepta ca Mel să se așeze, înainte de a-l privi.

– Deci vrei să spui că, deși nu pare probabil, este totuși posibil, spuse Jake calm.

Prietenul său zîmbi.

– De fapt am evitat să-ți spun. Mă întreb numai ce vrei să afli de la mine, Jake:

– Vreau adevărul. Atît și nimic mai mult.

Mel se lăsă pe spate în scaun și inspiră încet.

– De acord. Iată ce e. Numărul spermatozoizilor este încă mic. Situația nu s-a schimbat și nu pot să nu țin seama de asta numai pentru că tu vrei un copil. Făcu o pauză, aplecîndu-se înainte pentru a-și așeza brațele pe birou și adăugă cu o voce joasă: Jake, nu pot accepta spusele unei fete care îți intră în birou direct din stradă.

– Nu e chiar orice fată. Am făcut dragoste cu ea, Mel. Dacă ești interesat de adevăr, ăsta nu e unul care poate fi schimbat. Și dacă există chiar și o șansă minimă ca acest copil să fie al meu, nu o pot ignora. Privind la figura încruntată a prietenului său, adăugă: Știu la ce te gîndești. Crezi că aleargă după bani.

În timp ce Mel continua să îl privească în liniște, Jake se foia neliniștit în scaun.

– Bine, spuse Jake, admit că așa ceva e posibil, dar, într-un fel, nu pot crede că e interesată. Ar fi trebuit să o întîlnești, ca să îți dai seama că am dreptate.

Rîse deodată, amintindu-și de scena cu alunele care încă mai zăceau pe covorul din

biroul lui.

– Nu e nimic artificial la ea, Mel. Nu e vorba doar de faptul că e tânără. E total sinceră. Nu poți poza modul ei cinstit de a fi, așa cum am văzut-o astăzi. El strînse din umeri cînd îl văzu pe Mel privindu-l cu un aer ciudat și se retrase înapoi în scaun, extrem de stingherit.

– Ești decis să accepți copilul ăsta ca pe al tău, nu-i așa? întrebă Mel scuturînd din cap. Cu toate că ți-am explicat care e situația și tu mi-ai spus că nici fata nu știe exact ce s-a întîmplat în noaptea aceea.

Jake aprobă zîbind, neplăcîndu-i felul în care prietenul său se referise la Toby.

– O cheamă Toby, Mel, e o ființă reală, nu vreo fetișcană care încearcă să îmi arunce ceva în cîrcă.

– Ei bine, Toby nu știe exact ce s-a întîmplat în noaptea aceea, se corectă Mel. Vorbește cu doctorul ei, Jake. Dacă Toby spune adevărul, nu ai ce pierde, în orice caz. Fii sigur că este onestă... și în toate mințile.

– În toate mințile?

– Din ce mi-ai spus, fata pare să fie bolnavă. Poate crede în ceva ce nu este real. Își privi mîinile. Află ce fel de om este. Spui că nu ar fi

putut fi cu o altă persoană după tine, dar asta nu înseamnă că nu a fost cu o duzină în săptămîna de dinainte de a te cunoaște. Se opri și oftă, în timp ce Jake îl privea mînios. Cel puțin, ți se poate confirma stadiul sarcinii ei. Cine este doctorul ei?

– Doctorița Mathias.

Mel aprobă.

– E o doctoriță deosebit de bună. Aș avea încredere în orice ți-ar spune. Își privi din nou mîinile, în timp ce Jake se pregătea să plece. Și, Jake...

Jake se opri încă încruntat și privi în jos, spre Mel.

– Întrucît văd că ești decis să crezi că copilul este al tău, poate că asta te va ajuta.

Scoase un jurnal medical de sub un teanc de hîrtii și i-l întinse lui Jake.

– Ce-i asta?

– E aici un articol despre fertilitate. Cîteva lucruri noi. Doctorii cred că gradul de excitație, dorința simțită de un cuplu, are ceva de a face cu fertilitatea. Aparent, creșterea libidoului face să crească numărul de spermatozoizi la bărbați, în timp ce fluidul secretat de femeie o face mai receptivă la spermă.

Îl privi pe Jake mai mult cu curiozitate, decît profesional.

– Și tu crezi că asta poate fi valabil în cazul meu?

– Totul este posibil, spuse Mel, zîmbind luminiței care crescuse în ochii lui Jake. Dacă ăsta este cazul tău, atunci totul pare a fi și mai posibil.

Încet, un zîmbet trecu peste figura puternică a lui Jake, gîndindu-se la noaptea petrecută cu Toby, apoi murmură:

– Dacă gradul de dorință are ceva de a face cu fertilitatea, atunci e mai mult decît o simplă posibilitate.

Camera de așteptare din micuța clinică a doctorei Mathias, plină de plante și cărți, era confortabilă. Nu avea tipul standard de mobilă din obișnuitele săli de așteptare, care îi amintea de mătușa sa, Sophie.

Stătea cu spatele spre încăpere, privind veverițele alergînd în sus și în jos, pe copacul acoperit de iederă, de lîngă fereastră, în timp ce

își aștepta rîndul.

Cînd spusese că telefonase în legătură cu Toby, secretara i-o dăduse imediat pe doctorița Mathias, care păru interesată, ba chiar nerăbdătoare să îi găsească o oră, undeva, în calendarul ei, și așa plin.

Jake nu era încîntat de suspiciunile pe care Mel i le băgase în cap... și asta îl îngrijora. Fata nu însemna nimic pentru el. Atunci de ce, el, Jake Hammond cel Precaut, era atît de dispus să creadă fiecare cuvînt pe care i-l spusese Toby? Oare, așa cîm îi sugerase Mel, pentru că abandonase toate speranțele de a mai fi vreodată tată? Sau poate era ceva la Toby însăși care îl atrăgea, făcîndu-l să creadă că era atît de onestă pe cît părea?

Înainte de a continua puzzle-ul, tînăra secretară îl chemă, apoi îl conduse spre biroul doctoriței Mathias. Nu avu timp nici să se așeze, cînd o femeie în jur de cincizeci de ani intră în cameră. Părul ei argintiu se asorta cu ramele ochelarilor mari și pătrați, așezați jos, pe nas.

– Domnule Hammond! spuse ea întinzîndu-i mîna, sînt încîntată să te întîlnesc. Nu aveam nici un fel de idee despre asta, înainte de a mă suna și a spune că Toby avea de gînd să ia legătura

cu dumneata.

Îi indică un scaun frumos tapițat, apoi se așează în spatele biroului din colțul încăperii.

– E adevărat că mi-a telefonat aseară să îmi spună că vrea să păstreze copilul în mod sigur, adăugă ea.

Încruntându-se, el se ridică pe jumătate, apoi se rează.

– Oare s-a gândit vreodată și la altă posibilitate?

Doctorița Mathias zîmbi.

– Toby? Îmi pare rău, dar nu.

– Vă pare rău? Întrebă el, surprins, simțind că-l tresare înima. Oare o sarcină ar fi periculoasă pentru ea?

Doctorița își scoase ochelarii și își masă baza nasului, ceea ce părea a fi mai mult un tic. Părea să se gîndească la întrebarea lui. În cele din urmă, spuse:

– Nu, din punct de vedere fizic. Mental... nu sînt sigură. Zîmbi dintr-odată și păru cu cinci ani mai tînără. Am o bănuială că ar fi exact ceea ce are nevoie.

– Nu înțeleg la ce vă referiți, dar, oricum, nu știu prea multe despre Toby. Ezită o clipă. Vă dați seama că nu am mai întîlnit-o înainte...

Înainte de noaptea aceea.

Cînd ea aprobă din cap, el continuă.

- Aș vrea să aflu mai multe despre Toby, înainte de a ști ce să fac în situația asta. Aș vrea să știu ce fel de persoană este.

- Și, poate că ai vrea să știi dacă copilul este cu adevărat al dumitale, îi sugerează ea zîmbind calm.

El se mișcă stingherit pe scaun.

- Ar mai fi și alte posibilități, asta vreți să spuneți?

Ea îl privi fix pentru un moment, apoi zise:

- A plecat cu altcineva de la petrecere, înainte de a o face cu dumneata?

El se încruntă:

- Nu, nu a făcut-o.

- Atunci nu există nici o altă posibilitate, spuse ea, cu o voce calmă și decisă. Toby fusese virgină înaintea acelei nopți.

Cuvintele ei îl loviră ca o palmă în față și el se așeză înapoi pe scaun, încercînd să își revină din lovitură.

- O vir... dar nu se poate să fi fost, îngălmă el. Vedeți, doamnă doctor, asta nu ar fi fost ceva peste care să fi trecut cu vederea. Nu am obiceiul să fac dragoste cu virginele.

Nu putea crede ceea ce îi spunea femeia aceasta, apoi, dintr-odată, își aminti cît de tînără, cît de inocentă îi păruse Toby în birou, în ziua aceea. Îi făcuse o cu totul altă impresie despre ea decît cu trei luni în urmă. Atunci fusese o femeie seducătoare și misterioasă, un vis pe care nu îl cunoscuse, la care nu avusese nici măcar curajul să viseze.

– Toby este pacienta mea de mult timp, domnule Hammond, continuă ea, strecurîndu-se printre gîndurile lui confuze. Și o cunosc mai bine decît pe majoritatea pacienților mei. Nu poți sta în preajma ei prea mult timp, fără să fii total cucerit de... hm... personalitatea ei unică.

Îl văzu cum asimila ceea ce îi spunea ea, apoi continuă:

– A avut un accident, cînd era de zece ani, care i-a rupt himenul. Dar nu a făcut niciodată dragoste, înaintea acelei nopți petrecute cu dumneata. Dacă poți accepta, atunci îți dau cuvîntul meu în legătură cu asta. O cunosc pe Toby mai bine decît mama ei, deci nu este o situație în care încerc să ghicesc cum stau lucrurile.

El rămase tăcut pentru un moment, analizînd cele spuse de ea. Erau atîtea lucruri la care

trebuia să se gîndească. Venise aici ca să afle mai multe despre Toby Baxter, dar nu își închipuise niciodată ce multe avea să afle. Dintr-odată, gîndurile lui se mîțară de la faptul de necrezut al virginității ei, la ceva ce îi spusese doctorița mai devreme.

– Ați spus că nu sînteți sigură dacă nu cumva sarcina o va afecta mental, și mi-ați spus că merge la un psihanalist, murmură el gînditor. Are vreo problemă? Sau, pur și simplu, îl consultă pentru că e la modă?

Doctorița se trase în scaun și rîse.

– Toby nu face niciodată nimic doar pentru că este la modă. De fapt, ar face tot posibilul să facă exact invers. Dacă vă gîndiți că are probleme mentale, atunci răspunsul este nu. E, probabil, mai în toate mințile decît nouăzeci la sută dintre oamenii de pe stradă. Și are un mod de a rezolva problemele care este extraordinar de onest. Ezită puțin, apoi continuă: Adevărul este că, din punct de vedere emoțional, e încă imatură sub diferite aspecte. Cred că un copil ar fi o experiență foarte importantă pentru maturizarea ei. Zîmbi. Dacă e ceva de care poți să fii sigur, este că s-ar dedica cu totul creșterii unui copil. Nu face niciodată lucrurile pe

jumătate.

Jake oftă liniștit.

- Atunci, nu este nici o problemă ca ea să crească un copil.

- Nu, nu, bineînțeles că nu. Își scutură capul viguros. Nu aș vrea să-ți fac o impresie greșită. Pur și simplu, nu pot intra în detaliile problemelor ei, fără a încălca un secret profesional, dar crede-mă că nu are probleme în privința rațiunii. Aș avea încredere ca Toby să aibă grijă de nepoții mei... și poți fi sigur că i-ar proteja cu riscul vieții ei. Aici nu e vorba de ceea ce înțelegem, de obicei, prin imaturitate. Are probleme doar în ceea ce privește propriile ei emoții... Dar, la urma urmei, cine dintre noi nu are?

Jake se gândi la problema aceasta mai târziu, părăsind micuța clinică. „Cine dintre noi nu are?” spusese doctorița. Se gândi la problemele personale care îl agitaseră atât în toată perioada vieții lui de adult. Căsătoria lui ratată pusese exact punctul pe „i”. Simțise că tratase greșit întreaga situație. Pierduseră capacitatea de a comunica undeva, de-a lungul drumului lor, și totul se terminase într-un mod amar.

Doctorița avusese dreptate. Nu multă lume știa să-și controleze emoțiile. Și doctorița

Mathlas crezuse că Toby avea o atitudine sănătoasă față de propria viață. Faptul fusese relevant nu numai în ceea ce spusese, ci mai ales în expresia feței, atunci când o spusese. Îi plăcea mult Toby și o respecta. Și Mel spusese că putea avea încredere în judecata doctoriței.

În cele din urmă, Jake acceptă faptul că avea să fie tată... Confuzia, dubiile începură să îl părăsoască, pentru a fi înlocuite de un sentiment de mirare și de o bucurie aproape dureroasă.

Toby deschise ușa ceva mai mult de un centimetru și, când îl văzu pe Jake, oftă, desfăcu lanțul de la ușă și o deschise larg, ca să îl lase înăuntru.

Tensiunea crescuse în ființa ei încă de la întâlnirea lor din după-amiaza aceea, iar apoi întâlnirea ei cu Janine nu făcuse nimic pentru a-i reda încrederea de care avea nevoie ca să discute cu acest bărbat. Din ce în ce mai mult, începuse să își dorească să își fi ținut gura și să nu-l fi căutat pe tatăl copilului.

– Cum te simți?

Vocea lui joasă o trezi din reveria care o cuprinsese și își dădu seama că încă mai stăteau în mijlocul camerei.

– la loc, domnule Hammond, murmură ea, indicînd sofaua viu colorată. Mă simt bine.

Toby, drăcușor cu limbă de argint, ești capabilă să îl intimidezi cu conversațiile tale pline de viață.

El o privi cu luminița aceea curioasă din ochii lui profund albaștri.

– Nu crezi că ar fi mai bine să-mi spui Jake?

După ce ea aprobă ezitînd, el își frecă bărbia, apoi spuse decis:

– Și nu ai nici un fel de probleme cînd te scoli dimineața?

– Nu... Jake.

Și acum, premiul nostru pentru cine e în stare să adoarmă cea mai multă lume, în cel mai scurt timp, este oferit lui Toby Baxter.

– Toby! explodează el exasperat, trebuie să vorbim.

Ce idee excelentă. De ce nu m-am gîndit eu la asta?

Ea aproba încet din cap, privindu-l încă, în timp ce se așeza de cealaltă parte a măsutei de

cafea, pe scaunul ei preferat.

– Am reflectat mult de cînd al plecat din biroul meu. Rîse, lăsîndu-se pe spate în sofa, în timp ce își masa ceafa. Apoi continuă: Trebuie să admiți că vizita ta a fost puțin cam neobișnuită. La început, m-am gîndit să îți aranjez un fol de cont în bancă, pentru tine și pentru copil.

– Un cont? Întrebă Toby, ascuțit. Vrei să spui bani? Nu am nevoie de bani. Am mai mult decît voi avea nevoie vreodată. Nu de asta am venit la tine. Pur și simplu, mi s-a părut că e un lucru firesc pe care trebuie să îl fac.

– Da, știi acum, spuse el cu o voce surprinzător de plăcută. Și chiar dacă ai fi venit pentru bani, găsesc că asta nu ar fi fost suficient pentru mine.

Ea privi spre el încurcată, iar inima îi tresări, apoi își relua ritmul normal cu bătăi puternice.

– Nu ar fi fost suficient? murmură ea încet.

El se ridică brusc și se apropie de locul unde stătea ea, apoi cînd ea se retrase și mai mult în scaun, el se ghemui lîngă ea, prinzîndu-i ambele mîini într-ale sale.

– Toby, trebuie să înțelegi un lucru, spuse el cu o oarecare grabă, ochii strălucindu-i de un

albastru intens. Țsta s-ar putea să fie singurul copil pe care l-aș putea avea vreodată.

Ea înghiți în sec, apoi inspiră profund.

– Dar... dar, desigur că te vei recăsători.

– Posibil, continuă el aprobând scurt din cap, dar nu e vorba de asta. Am... motive să cred că este singura mea șansă.

– Înțeleg.

Dar nu înțelegea nimic și nu reușea să își pună mintea la contribuție suficient pentru a înțelege totul. Putea doar să-și dea seama cât de aproape era el. Cât de imposibil de aproape.

– Așa că nu vreau să pierd nimic din nașterea acestui copil, continuă el, studiindu-i de aproape reacțiile. Nici măcar cât timp porți sarcina.

Toby își simți oasele muindu-se într-un fel de piure și nu ar fi fost surprinsă deloc dacă s-ar fi scurs de pe scaun, ca o meduză gelatinoasă de mare. Realiză că el nu voise să dea un ton personal cuvintelor sale. Dar ele sunaseră mai mult decît personal, sunaseră atît de intim, încît ea se blocă mental.

Gîndește-te, Toby, își ordonă ea în tăcere. Trebuia să se gîndească la ceea ce îi spunea el, nu la ceea ce o făcea să simtă. El voia să

participe și el, cumva, la perioada de sarcină. Era o dorință rezonabilă, își spuse ea.

– Pot înțelege asta, zise ea. Aș simți, probabil, în același fel. Așa că... trase puternic aerul în plămîni și continuă: Poți veni de cîte ori îți face plăcere.

El o privi în tăcere pentru un moment, apoi îi împreună mîinile, ca și cum ar fi vrut să îi dea ceva din forța lui.

– Nu asta este exact ceea ce voiam să spun, zise el zîbind cald. Toby, aș vrea să ne căsătorim.

Patru

Toby rămase împietrită pe scaun, cu ochii mari, părîndu-i-se că imaginea lui creştea ameninţătoare deasupra ei, ca aceea a unui spirit misterios care tocmai ieşise dintr-o sticlă. Nu reuşi să pronunţe nici o singură silabă, dar auzise clar cuvîntul „căsătorie”, care acum plutea în derivă prin capul ei, de parcă Quasimodo însuşi dansa înnebunit printre clopotele din turnul catedralei Notre-Dame.

– Oh, gemu ea, slăbită.

Își închise ochii și trase puternic aer în plămâni, apoi alunecă pe sub brațul lui care se întinsese de-a lungul scaunului. Murmurînd cuvinte fără sens, își croi drum, instinctiv, spre bucătărie.

– Unde te duci? o întrebă Jake, la doi pași în spatele ei. Cum ea își scutură capul, neajutorată, continuîndu-și drumul, el spuse: Toby, trebuie să vorbim despre asta. Toby...

– Așteaptă, spuse ea răsufînd din greu, în timp ce deschidea una după alta ușițele dulăpiorului de pe perete pe care apoi le trîntea, frustrată, la loc. În sfîrșit, nereușind să găsească nici măcar o alună rătăcită, luă dintr-un vas un biscuit de ciocolată și îl mușcă grăbită.

Oh, biscuiții ăștia. Fac ca laptele să ți se pară mai acceptabil.

Lapte, se gîndi ea buimacă, în timp ce bucata de biscuit din gît refuza să alunece.

– Toby, ce se întîmplă cu tine?

Jake stătea chiar în spatele ei și ea simți nodumerirea din vocea lui. Ea turnă laptele repede și, după ce bău jumătate din el, dintr-o înghițtură, strînse din umeri și șopti:

– Mi-a rămas biscuitul în gît.

Ca și cum asta ar fi explicat totul.

Ea privi afară pe fereastră, apoi în jos, la paharul din mîna ei, apoi spre frigiderul deschis. Oriunde, numai nu spre bărbatul care stătea la un pas în fața ei și pe care trebuia să îl privească de fapt.

Tuși scurt, apoi îl privi plină de speranță.

– N-ai spus cu adevărat ce mi s-a părut că ai spus... nu-i așa?

El păru prins între exasperare și amuzament.

– Am spus că aș vrea să ne căsătorim.

Ea inspiră nesigură.

– Tocmai de asta îmi era frică, murmură ea. Uite, domnule... Jake. Cred că iei totul prea în serios. Încercă să rîdă, dar nu reuși. Țsta este secolul douăzeci. Nimeni nu trebuie să se căsătorească. Vocea ei deveni din ce în ce mai intensă în timp ce vorbea. Femeia a fost eliberată, îți amintești? Putem vota. Avem carierele noastre. Ne întreținem familiile singure. Și nimeni... nu se mai așteaptă ca bărbatul să facă un gest „nobil”.

Ea observă cît de curios o privea el.

– Nu trebuie să dovedești nimic, Jake. Nu mai e un secret. Bărbații sînt și ei supuși greșelii. Se opri și zîmbi: Nu mai există eroi și, deci, nu trebuie să mai impresionezi pe nimeni cu gesturi

de sacrificiu. Pur și simplu, nu mai e vremea marilor gesturi.

El îi ridică bărbia, de parcă i-ar fi amintit de prezența lui, de parcă ar fi simțit că începuse să o ia razna, vorbind în afara problemei lor.

– Ești sigură că așa e? întrebă el, calm. Pot menționa o jumătate de duzină de eroi, fără a mă gândi prea mult. De exemplu, preotul care vorbea deschis noaptea trecută la televizor despre vânzătorii de droguri din cartierul lui.

Ea se îndepărtă câțiva pași, apoi privi înapoi peste umăr.

– Nu te întrebi niciodată cu ce se alege un așa-zis erou dintr-o poveste oarecare? Poate că e vorba de publicitate. Poate că omul ăla vrea să urce în ierarhia bisericii. Pariez că ai fi surprins să afli cât de des există un motiv egoist în spatele unui lucru ca ăsta.

Ea începu să se plimbe de colo-colo, nerealizînd felul gînditor în care o privea el, și cuvintele îi veniră mai repede, iar gesturile îi deveniră mai emfaticе.

– Cam așa merg lucrurile. Crezi că ai găsit ceva adevărat sută la sută și, cînd colo, totul e putred pe dedesubt. Un funcționar guvernamental e corupt. Un conducător religios fură din fon-

durile bisericii. O grămadă de doctori care nu știu meserie au cabinete. Oameni politici, polițiști și judecători sînt de-a dreptul de vînzare. Unii sportivi folosesc steroizi ca să își distrugă corpul – unde ești, Joe Dimaggio? – întrebă ea, cu un aer comic, neajutorată. Sînt oameni care își distrug creierul cu droguri și apoi le vînd și altora, ca să își poată continua obiceiul, de droguri vreau să spun, nu de creier... căci creierul lor nu mai valorează nici doi bani.

El era tăcut, privind-o într-un fel care o făcea să se simtă stînjinită. Era ca și cînd el ar fi văzut dincolo de cuvintele ei, în profunzimea minții ei. O făcea să se simtă mai conștientă de prezența lui într-un mod ciudat, vulnerabilă la privirea aceea pătrunzătoare a lui.

– Ești atît de sceptică! murmură el, clătinînd din cap. În primul rînd, greșești în privința acestor lucruri. În fiecare caz, iei un singur exemplu, negativ, și îl folosești ca să-i condamni pe o grămadă de oameni. El zîmbi și se sprijini de dulap. Și chiar dacă ai avea dreptate, asta nu are nimic de a face cu noi. Nu vreau să fac vreun gest deosebit și nu sînt un erou. Încerc doar să fac ce este mai bine.

– Ce este mai bine? Cum poate fi corect ca

dol oameni, care abia se cunosc, să se căsătorească? Nu vreau să mă căsătoresc. Și chiar dacă aș face-o, ce fel de căsătorie ar fi? Se încruntă dintr-odată și se așează într-o poziție bătaioasă, pe micul scaun de lângă dulap. Pot să mă descurc și singură. Nu am nevoie de nimeni să mă ajute.

Jake trase un scaun dintr-o nișă și se așează în fața ei, întinzându-și mâinile ca să le prindă pe ale ei.

– Nu spune nimeni că ai nevoie, zise el cu o voce calmă, dar sigură. Toby, ai spus că femeile își cresc copiii singure. Și ai dreptate, adăugă el, înainte ca ea să îl întrerupă. Nu pun la îndoială forța ta sau a vreunei femei, în general. Zîmbi, încurajînd-o să se relaxeze. În multe privințe, femeile sînt mai puternice decît bărbații. Dar tu îi ceri copilului tău să fie puternic odată cu tine. Ți se pare corect?

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea, încercînd să se apere, cu ochii la mâinile lor împreunate.

– Uite, Toby, zise el încet, sînt de acord că există o grămadă de femei divorțate care își cresc singure copiii... și care fac o treabă minunată. Dar tu nu vei fi o femeie divorțată. Tu

vei fi o femeie nemăritată. Și chiar dacă asta este secolul douăzeci, anumite lucruri tot nu s-au schimbat. Știi ce se va întâmpla cînd un alt copil îl va întreba pe al nostru unde este tatăl său? Nu va putea să răspundă „tatăl meu e plecat” sau „părinții mei sînt divorțați”, ci va trebui să spună „părinții mei n-au fost căsătoriți”. Știi ce fel de etichetă o să-i atîrne?

Se opri, în timp ce își strînse mîna pe a ei.

– Îl vor numi bastard, Toby. Chiar dacă asta se va întâmpla doar o singură dată în viața lui, dar se va întâmpla. Și ai vreo idee despre ce efect va avea asupra lui?

– Nu! șopti ea repede, privindu-l cu ochii mari, speriați. Așa ceva nu se mai întâmplă în zilele noastre.

– Bă da, se mai întâmplă.

El se ridică dintr-odată și se îndreaptă spre mica fereastră de deasupra chiuvetei. Privi pămîntul acoperit pe jumătate cu frunze, care formau un fel de torent ce se pierdea unduind printre copaci.

După un moment, Toby îl privi, observîndu-i cămașa gri și pantalonii negri mulați. Era pentru prima dată că îl vedea îmbrăcat altfel decît în haine de birou și, dintr-o nevoie de a se

autoapăra, dădu totul deoparte, undeva în fundul minții ei și se concentrează pe forța pe care o putea sesiza sub materialul moale al cămășii lui.

El îi păruse, la prima întâlnire, un tip cu o talie destul de mare, dar nu putuse să ghicească forma mușchilor pe care îi ascundea haina și pe care acum îi putea vedea la spatele și la umerii lui.

Dintr-odată, imaginea unei statui de bronz îi trecu prin fața ochilor. Unde o mai văzuse? Vizitase toate muzeele locale destul de des, dar nu își putea aminti de statuia care continua să îi apară în minte. Liniile, puritatea formei îi sugerau o sculptură greacă, dar...

– Ba da, se mai întâmplă, repetă el, și vocea lui liniștită o făcu să tresară, amintindu-i de prezent și de toate problemele.

– Mai ales aici, continuă el, mișcându-și umerii și încercând să se relaxeze. Chiar dacă Dallas-ul se presupune că ar fi unul din cele mai cosmopolite orașe din lume, este cosmopolit poate acolo unde lucrăm, nu unde trăim. E totuși încă foarte conservator. Făcu o pauză, apoi continuă cu o voce joasă. Am avut o prietenă, Toby. O prietenă bună. A lucrat pentru

mine timp de vreo doi ani, înainte de a reuși să o cunosc destul, dar când am făcut-o, ne-am împăcat bine. Nu a fost nimic romantic. Eram, pur și simplu, prieteni. Apoi... a avut un copil. Și nu era căsătorită. Era atât de mîndră de copilul ei. Vocea lui era încordată de emoție. La început, nici unul dintre noi nu a auzit bîrfele, dar, încetul cu încetul, acestea au devenit mai evidente. O privi peste umăr și spuse pe un ton nervos: Înainte ca puștiul să fi împlinit un an, totul devenise insuportabil pentru ea, așa că a plecat. Și-a părăsit nu numai slujba, ci și partea asta a țării.

Făcu un pas, ca și când gîndurile începuseră să îl facă să se simtă stîngenit.

– Ultima oară când a telefonat, părea destul de fericită. Dar o făcea pe văduva. Spunea că și-a învățat lecția.

Se întoarce cu fața spre ea, părăind dintr-odată obosit.

– Ei bine, e posibil, doar posibil, ca așa ceva să nu se întîmple niciodată. Dar îți poți asuma riscul ăsta? Eu nu pot, mormăi el nervos. Am urît destul lucrul ăsta când i s-a întîmplat nepoatei mele. Și nu am să permit să se întîmple așa ceva propriului meu fiu. Mai ales, când ar fi atât

de simplu să evit asta.

Toby îi ascultase cu atenție cuvintele spuse pe un ton calm, care o purtaseră printre amintirile lui triste, și începuse să sufere pentru el. Dar asta era prea mult și îl privi cu surprindere.

– Simplu? Întrebă ea, neîncrezătoare. Ești mai nebun decât mine. Să te căsătorești cu cineva pe care nu îl cunoști nu este ceva simplu. Și nici nu este prea inteligent, de altfel. Își ridică mîna, într-un gest teatral. Șaptezeci și opt virgulă trei la sută dintre căsătoriile între oameni care s-au cunoscut mai puțin de doi ani, nu reușesc, spuse ea în grabă, enunțînd datele cu precizie. Statisticile nu mint. Întreaga poveste este o nebunie.

• – Ar fi, dacă am aștepta să se rezolve de la sine, spuse el. Dar nu va fi așa. Tot ce trebuie să facem este să ne căsătorim. Să trăim împreună... platonice, adăugă el, cînd îi întîlni privirea concentrată. Apoi, după nașterea copilului, divorțăm.

Ea își scutură capul, uimită.

– După tine, totul pare rezonabil... normal. Dar eu știu prea bine că nu e așa.

El oftă.

- Cred că ești atît de preocupată să mă convingi și atît de stingherită din pricina mea, încît nu gîndești destul de clar. Uite, am să plec și am să te las să te gîndești. Vorbește cu doctorița Mathias și cu... care e numele psihiatrei tale?

- Janine, spuse ea vag, simțindu-se brusc copleșită de evenimentele ultimelor zile. Janine White.

- Exact, spuse el, îndreptîndu-se spre sufragerie. Se întoarse și o văzu urmărindu-l dezorientată. Vorbește cu Janine. Vezi ce îți vor spune amîndouă doctorițele. Bănulesc că vel descoperi că nici pentru ele ideea asta nu este chiar atît de stranie pe cît ți se pare ție acum.

Bineînțeles, se gîndi ea neîncrezătoare. Și poate voi afla că nașa mea superbă m-a transformat într-o blondă înaltă și subțire.

La ușa de la intrare, el se opri și se întoarse pentru a o privi, zîmbind ușor.

- Știu că totul pare că s-a întîmplat prea repede, Toby. Dar tu însăși spuneai că erai prea plină de probleme pentru a mai regreta ce s-a întîmplat. Asta este ceea ce fac. Încerc să găsesc o soluție. Încerc să fac ceea ce cred că e mai bine pentru amîndoi.

So apropie de ea și îi prinse încet gîtul, ridicîndu-i capul ușor, de bărbie.

Ar fi chiar așa de rău să te căsătorești cu mine? întrebă el... Cred că am putea reuși să fim prieteni.

Ea îl privi în liniște, apoi respirația îi deveni uleasă cînd el se aplecă și își trecu buzele peste gîtul ei. Pleoapele ei se închiseră și ea simți căldura buzelor lui în tot corpul, lăsînd-o buimăcită și toropită. Zîmbi surprinsă cu adevărat, deschizîndu-și puțin ochii ca să-l vadă cum o privea de aproape.

– Ce drăguț, respiră ea, apoi rîse încet. Fă-o din nou, șopti, nerealizînd că părea un copil ce voia să capete încă o bucată de tort.

El rîse, ca și cînd l-ar fi luat prin surprindere. Trăgînd-o mai aproape, o îmbrățișă entuziast și, de data asta, sărutul lui ateriză pe vîrfurile nasului, apoi pe fruntea ei. A fost drăguț, dar nu atît de drăguț ca atunci cînd o sărutase pe buze.

– Am senzația că următoarele luni vor fi foarte interesante, spuse el încă rîzînd încet, apoi plecă brusc.

Toby rămase în fața ușii pentru cîtva timp, simțindu-se confuză și cu inima ușoară, dar, destul de ciudat, foarte fericită.

– Ce te supără, de fapt, în toată treaba asta?

Toby își scoase pantofii, gîndindu-se la întrebare, în timp ce își trase picioarele sub ea și se lăsă pe spate, în scaunul modern din fața biroului lui Janine. După un moment, își mută atenția de la fusta ei de culoarea topazului spre femeia care începu să vorbească din nou.

– Nu cred să fie vorba, pur și simplu, despre neconvenționalitatea ideii de a te căsători cu un străin, spuse Janine, pe tonul ei sigur de psihiatră. Nu ești chiar o persoană convențională, deci trebuie să fie vorba de altceva.

– În cazul ăsta, ce mă supără cu adevărat? întrebă ea zîbind timid. Sînt însărcinată, dar nu am făcut dragoste cu intenția asta. Un bărbat pe care nu îl cunosc vrea să mă căsătoresc cu el și să trăim împreună cine știe unde, pînă cînd voi avea un copil care, de fapt, n-ar trebui să fie în corpul meu. Un bărbat, alături de care mă simt extrem de stingherită, vrea să îmi schimbe viața și, în felul ăsta, să mă simt stingherită tot timpul.

– Și de ce te simți stingherită în preajma lui? veni întrebarea pe un ton atent și calm.

Toby își schimbă din nou poziția, frecându-și gâtul. Se simțea dintotdeauna copilul-problemă al clasei, de câte ori se ducea să o viziteze pe Janine. Bruneta înaltă, slabuța, avea o alură demnă, foarte conștientă că era o femeie cu succes profesional. Lui Toby i se părea că Janine reprezenta exemplul perfect al femeii moderne. Părea întotdeauna să demonstreze că, de fapt, nu era nici o diferență între o femeie și un bărbat în domeniul psihanalizei. Singura problemă era aceea că lupta atât de înverșunat, încât, în mod constant, atrăgea atenția asupra faptului că, de fapt, exista o diferență. Dacă s-ar fi putut relaxa cu adevărat și fiind ea însăși, în loc să poarte steagul pe care era scris „Succes profesional”, ar fi fost de departe și mai convingătoare.

– Toby, spuse Janine, înțelegându-i gândurile. Ești preocupată de ceva. Bruneta calmă luă un stilou de aur și, lăsând impresia că lucrurile se desfășurau normal, continuă: Ce s-a întâmplat, de fapt, în timpul întâlnirii cu bărbatul ăsta?

Toby o privi pentru un moment pe sub pleoape. Tonul normal al femeii mai în vârstă nu o păcăli imediat. Își ascunse ironia din priviri și spuse ezitând:

- El... el...

- Ei, ce-i? o întrebă Janine, aplecându-se spre ea. Știi că îmi poți spune orice.

- Totul părea atît de nevinovat, zise Toby încet, întorcîndu-și capul. Dar pe urmă...

- Pe urmă?

Janine începuse să fie nerăbdătoare și Toby aproape oftă ușurată, în timp ce masca profesională căzu lăsînd să apară femeia de dincolo de ea.

- Apoi el a început să își dea jos hainele de pe el și să mă alerge prin apartament, spuse Toby, entuziastă, cu mîinile gesticulînd în ritmul cuvintelor. Ei bine... iată, o să-ți spun. Am fost șocată la început, dar am ținut-o pe a mea, Janine. Nu m-am lăsat. Nici măcar nu am fost nervoasă pînă cînd m-a prins...

- Toby, spuse Janine, privind-o resemnată.

- ... în baie, unde a scos un bici lung de mătase. Era roșu și...

- Toby!

- ... și se asorta cu chiloții lui din piele roșie și cu ciorapii lui din piele roșie. Își deschise ochii mari. Și nu o să-ți vină să crezi ce voia să-mi facă. Voia să...

- Toby!

Toby se aplecă și zîmbi candid, apoi, cînd văzu cît de amuzată era Janine, începură să rîdă amîndouă.

- În regulă, spune de la capăt, zise Janine. El al băut destul joc de mine. Acum, poți să-mi spui de ce te simți incomod lîngă bărbatul ăsta? Toată simțit întotdeauna stingherită în preajma bărbatilor, așa că îmi închipui că acum îmi vorbești despre ceva cu totul nou.

Toby se gîndi la asta pentru un moment, apoi spuse încet:

- Da, așa este. Și cred că asta e ceea ce mă îngrijorează. Înainte, tot ceea ce mă preocupa erau crampele la stomac și mîinile transpirate. Cu el mi se întîmplă altceva. Simt ceea ce nu am simțit niciodată. Mi se întîmplă fel de fel de lucruri cînd sînt în preajma lui. Mă fac... of, nu știu cum. Nu știu cum să mă descurc.

Ea stînse din umeri, nedumerită, odihnindu-și capul pe spătarul scaunului, pentru a-și propti bărbăla în palmă.

- Totul era în regulă. Puteam să mă descurc așa cum eram. Acceptasem felul în care mă simțeam în preajma bărbatilor și știam la ce să mă aștept. Apoi, dintr-odată, mi se întîmplă povestea asta și trebuie să încep să mă adaptez

din nou.

Janine căzu pe gânduri pentru o clipă, apoi spuse încet:

– E posibil ca ceea ce simți pentru omul ăsta să fie, pur și simplu, doar o atracție fizică?

– Nu! Toby oftă, fără să se gândească, apoi, strângându-și pumnii, se forță să se calmeze. Nu am mai fost atrasă pînă acum fizic de nici un bărbat. De ce ar trebui să fie altfel acum?

– Asta este o întrebare dificilă. De ce o persoană este atrasă de o alta? Nu este vorba, pur și simplu, de felul în care arată. E ceva în plus. Poate e vorba de pură chimie. Poate e ceva mental. Cine știe?

– Eu în nici un caz... murmură Toby nedumerită. Și de ce este așa de importantă chestia asta?

Janine își mută scaunul și se lăsă pe spate.

– E important, pentru că eu cred că o să te hotărăști să te căsătorești cu el, acesta fiind singurul lucru just pentru tine. Așa cum ai decis că avortul ar fi fost un lucru greșit pentru tine. Și dacă te decizi să o faci, trebuie să te gîndești la sentimentele tale față de el, căci altfel relația nu va rezista pînă se va naște copilul. Nu vreau ca această relație să aibă nici un fel de aspecte

traumatico.

Dar nu osto nici o relație, spuse ea emfatic, apoi întrebă întorsată: Ce fel de aspecte traumatico?

Janine fluo.

Vol trAl în ncooașl casă cu acest bărbat. Presupunu că ar vion oă lo sârulo.

Li bino, do fapl... a făcut o doja, mormăi Toby, aglîndu uo în scaun. Apoi, privind o pe Janine, o vazu ullîndu so la oa cu sprîncenele rîlloato.

Da? Și co al simțit?

Li so aplocă ușor spro Janine.

A fost col mai ciudat lucru, Janine. Nu am simțit nici o dorință... Cred că asta mi-ar fi făcut rAu do la stomac. Am simțit ca un fel de funcțură pînă în măduva oaselor și am simțit o caldura în tot corpul... ca și cînd ai face o baie fierbinto dînspre înăuntru spre afară.

Janine o privi ciudat pentru o clipă, apoi își luA rîlloul de aur și spuse cu un aer normal:

-- Dar crezi că dacă vei simți vreo dorință, oala lo va face să te simți bolnavă?

– Știu că așa se va întîmpla, spuse Toby aglîtată. M-am gîndit și mai înainte și, numai gîndîndu-mă, mă simțeam bolnavă, dar de data

asta a fost altfel. Ochii ei erau măriți de surpriză. De ce să nu recunosc, a fost de-a dreptul... plăcut.

Janine privi în jos, spre stiloul din mîna el, pentru un moment, apoi oflă:

- Bine, dacă te-a făcut să simți o căldură și să-ți placă, atunci, desigur, n-ar putea fi vorba de dorință, nu? Și, în cazul ăsta, presupun că n-ai avea nici o problemă dacă te-ai decide să te căsătorești cu el.

- Nu știu ce să spun despre asta, mormăi ea. Sărutul a fost plăcut, dar discuția cu el a fost cu totul altceva. Mă face să mă simt nelalocul meu. Și uneori se uită la mine. Foarte liniștit, dar pătrunzător. E groaznic să nu știu ce-i trece prin cap.

- Cred că te vei obișnui și cu asta, odată ce vei fi împreună cu el pentru un timp. Janine își privi ceasul și Toby înțelese că timpul ei se terminase. Toți trebuie să facem compromisuri, adăugă Janine. Asta te sperie?

- Nu cred... sau, poate că da, uneori, completă Toby, de obicei onestă. Dar, de cele mai multe ori, sînt doar confuză.

- Oricum, atîta vreme cît nu vei fi căsătorită cu adevărat, nu cred să ai nici un fel de

probleme pe care să nu le poți rezolva.

Cînd Janine se ridică, Toby își puse pantofii, apoi merseară împreună spre ușă.

– Nu va fi o schimbare chiar atît de mare în viața ta, continuă Janine cu un zîmbet ciudat. Așa cum a spus el, nu e ceva veșnic. Pur și simplu, veți sta împreună pentru cîtva timp.

Nu-i ceva grav, Toby. Și dacă se întîmplă să dai peste el în chiloți, citind ziarul, gîndește-te că l-ai cîștigat la loterie.

O privi pe Janine, preocupată.

– Atunci, tu crezi că ar trebui s-o fac?

– Depinde de tine. Tu trebuie să decizi ceea ce ai de gînd să faci.

Toby zări banca din parcul gol și se luptă să ajungă în mînă, în același timp, floricelele de porumb, geanta și punga cu cumpărături. Floricelele erau tocmai gata să-i cadă, cînd ajunse la bancă și se așeză.

Relaxîndu-se cu un oftăt, ea aruncă o mînă de floricele în direcția unui stejar. Deși foarte puține păsări păreau a fi primprejur, știa că, în

numai cîteva secunde după aruncarea floricelelor, se vor repezi ca ieșite din pămînt.

Ea privi, pentru un timp, porumbeii care mîncău, apoi se rezemă de bancă. Își reaminti felul în care îi zîmbise Janine atunci cînd îi spusese că nu va fi o schimbare prea mare în viața ei. Toby se încruntă dintr-odată. Era ca și cînd psihiatra ei știa ceva ce ea nu știa.

Ceea ce era o posibilitate reală, se gîndi Toby, preocupată. Pentru că, în acel moment, realiză că habar n-avea despre toate astea. Întorsese problema pe toate fețele în capul ei și nu i se părea să fie mai aproape de adevăr decît fusese înainte.

Doctorița Mathias fusese, de asemenea, foarte înțelegătoare, foarte drăguță, cînd Toby îi telefonase, dar nu-i dăduse nici un răspuns direct. Îi mai spusese că decizia depindea de ea. Ultima ei frază fusese „Sînt convinsă că vei face așa cum e mai bine, Toby“.

Mă bucur că știe asta, se gîndi Toby, aruncînd o altă mînă de floricele de porumb, cu un gest scurt și timid. Pentru că nu era atît de sigură că ea va face cum e mai bine. Nici măcar nu știa care era lucrul cel mai bun de făcut.

Oare acest „lucru bun“ era chiar atît de

sigur? De ce făceau să pară totul ca și când cineva ți-ar fi întins un ghid cu toate „lucrurile bune” de făcut, înșirate la sfârșitul cărții? Cum puteau, oare, Janine, doctorița Mathias și Jake să fie atât de siguri că acesta era drumul bun? Pentru că de prea multe ori ceea ce pare corect în prezent devine greșit în viitor.

Își scutură capul. De unde atîta siguranță? Păreau cu toții atât de siguri – despre tot. Nici nu își mai putea aminti momentul cînd luase vreodată o decizie majoră. Plutise dintotdeauna odată cu curenții, asupra cărora nu avea nici un control, încercînd să scoată apa dinăuntrul bărcii mai repede decît intra.

Dar acum, chiar și lucrul ăsta părea cumva greșit. I se spusese, și simțise ea singură, că ar fi trebuit să își controleze propria ei viață, și însuși gîndul ăsta o înspăimînta. Era ca și cînd i-ar fi cerut unui diriginte de clasa a treia să conducă o țară.

Toby își ridică privirea dintr-odată cînd simți banca mișcîndu-se. Îl privi omul firav de lîngă ea, apoi zîmbi cînd îl recunoscu pe vechiul ei prieten, Lyell filozoful. Cel puțin asta era titulatura lui aici, în micul părculeț pe care îl frecventa Toby. Îl întîlnise pe Lyell acum trei ani și

fusesse imediat fascinată de disprețul lui pentru formalități și de comentariile ireverențioase în legătură cu orice însemna o instituție.

– Porumbeii sînt flămînzi în dimineața asta, spuse el, lăsîndu-se pe spate în așa fel încît soarele să îi poată cădea pe impresionanta coamă de păr. Nu crezi că, dacă le dăm în continuare de mîncare, s-ar putea ca într-o bună zi să întoarcă spatele floricelelor de porumb și pîinii și să ceară cozonac?

Toby rîse.

– Atunci ar trebui să poarte costume de haine ultimul răcnet și pantofi italienești din piele.

– Nu, nu, spuse el emfatic. Pielea italiană e în afara discuției, pentru moment. N-avem nevoie de astfel de porumbei.

Toby deveni serioasă dintr-odată, cînd își dădu seama că problema ei nu putea rămîne ascunsă, nici măcar pentru o conversație de amuzament. Îl privi aparent distrată.

– Lyell, presupun că ai luat o grămadă de decizii în viața ta. De unde știi cînd ai făcut „un lucru corect“?

– ‘Asta este o întrebare grea, Toby, spuse el, frecîndu-și bărbia. Și cum am fost un vagabond

În toți anii ăștia, nu cred să fiu cel mai în măsură să te sfătuiască.

Toby îl privi pe omul de lângă ea. Era îmbrăcat cu grijă, cu cravata bine aranjată și cu costumul călcat proaspăt. Dar, privindu-l mai îndeaproape, văzu materialul ros de vreme.

– Ești un vagabond? Întrebă ea, întorcându-se spre el și privindu-l intens.

– Adevărul despre chestia asta este un lucru care a fost mult dezbătut de către amicii mei, fără a se ajunge la nici o concluzie satisfăcătoare, dar, judecînd după intenții și scopuri, da, sînt! spuse el pe un ton satisfăcut. Am petrecut o grămadă de ani încercînd să fac „ce e bine“, draga mea, apoi, dintr-odată, am realizat ca ideea de „bine“ nu întrunea majoritatea.

Se opri și inspiră profund, savurînd aerul toamnei ca pe un vin de sol.

– Și cum nu făceam rău nimănui trăind după propria mea concepție de viață și după ce mi se părea mie a fi „corect“, am făcut chiar așa. Și acum, nu simt deloc nevoia de a fi mai presus de vecinul meu, ci numai aceea de a-l iubi. Și cînd îi învăț pe alții, îi învăț numai pe aceia care vor cu tot dinadinsul să prindă cîte ceva. Arată

parcul din jurul lui, zicînd: Asta este clasa mea acum.

– Ai fost profesor?

– Am fost profesor de filozofie la o mare universitate, spuse el zîmbind. Și stăteam într-o clasă, în fața unor tineri iluștri. Nu vreau să spun că i-am învățat, pentru că foarte puțini dintre ei ascultau cu adevărat ceea ce aveam de spus. Curînd, am decis că acei care voiau să învețe, o puteau face și fără mine. Ceilalți erau acolo doar ca să capete o diplomă pe care să o atîrne pe perete.

Toby aruncă restul de floricele, rămînînd gînditoare pentru un moment, apoi zise încet:

– Ai spus că nu a fost nimeni care să îți influențeze decizia ta de a fi... un...

– Un vagabond?

– Un domn care să ia viața ușor, completă ea rîzînd. Dar dacă ar fi fost? Să presupunem că ai fi avut un copil. Unul care ar fi fost prea tînăr ca să poată avea o opinie personală?

– Ah, vorbim de o cu totul altă situație, spuse el, și Toby îl putu vedea cum se apropie de subiect. A fi responsabil de o altă ființă umană este un lucru fascinant și teribil în același timp. Nu poți lua niciodată o decizie care să se

bazeze pe nevoile tale, fără să ai în vedere felul în care va fi afectat celălalt.

Își mîngîie mustața elegantă cu degetul și ea aproape că îl vedea stînd în spatele podiumului unei catedre de la Universitate.

- Am aflat, Toby, că nu poți fi niciodată cu adevărat fericit, dacă-i rănești pe ceilalți de-a lungul drumului. E o minune, bineînțeles, dacă poți lua o hotărîre care să facă bine nu numai celuiilalt, ci și ție. Dar îmi e teamă de prea multe ori că nu se întîmplă așa. De obicei, strîngi din dinți și îți faci datoria.

Datoria? Da, decise ea, aprobînd încet din cap. Avea o datorie față de copilul ei. Nu se putea gîndi doar la ea. Depindea de ea să facă lucrul corect. Nu ceea ce era corect pentru Toby Baxter, ci ceea ce era corect pentru un copil care nu ceruse să fie conceput. Nu era cu nimic vinovat de comportamentul ciudat al părinților lui. Și Toby trebuia să facă ceea ce era mai bun pentru el.

Auzi din nou întrebarea lui Jake. „Îți poți asuma riscul ăsta?” Și, dintr-odată, realizează că nu putea. Cel mai bun lucru pe care Toby îl putea face era acela de a-i da copilului ei un nume. Și să îi permită tatălui copilului privilegiul de a

asista la naștere. Atît de mulți bărbați ar rămîne nepăsători! Omului acestuia însă îl păsa și ea îl era datoră copilului ei să-l lase pe omul ăsta să se apropie de ea cît de mult dorea.

Așa că decizia fu luată. Și, bună sau rea, avea de gînd să o respecte, își privi ceasul. Nu avea nici un sens să o amîne.

Strîngînd în mînă punga cu floricele de porumb, se ridică și o aruncă într-un container din apropiere, apoi, trăgînd adînc aer în piept, îi zîmbi lui Lyell.

– Mulțumesc, Lyell. Ai făcut ceea ce psihiatra mea nu a putut face. Mi-ai dat o direcție clară pe care să o urmez. Mă pot adapta la această schimbare.

Își luase deja geanta și punga cu cumpărături și începuse să se îndepărteze, înainte ca Lyell să își dea seama de asta.

– Așteaptă, Toby, strigă el după ea. Ce ai de gînd să schimbi?

– Viața mea! îi strigă ea, cu o decizie necunoscută înainte, apoi zîmbi și își continuă drumul.

Cinci

Toby se plimba în jurul micii și albei ei mașini, apoi se îndreptă spre ușa de la intrare. Se așeză pentru un moment pe una din treptele casei lui Jake, terminînd alunele în timp ce privea în jur. Casa era într-o zonă liniștită a Dallas-ului. O zonă despre care se vorbea întotdeauna în șoaptă, cu o anume admirație.

Oricum, nu de către Toby. Părinții ei locuiseră în aceeași zonă a Dallas-ului, în anii în care Toby crescuse, așa că îi era familiară. Nici

un copil nu se juca pe iarba tăiată perfect sau nu s-ar fi gândit să alerge pe trotuare. Nu vedeai adolescenți încercînd să-și pornească mașinile, în timp ce li se spărgeau timpanele de zgomot. Totul era liniștit și demn la suprafață. Dar Toby știa ce se întîmplă și ce nu în interiorul acestor case distinse, iar amintirea singurătății o făcu să îi treacă un fior de-a lungul șirei spinării.

Își liniști respirația cu atenție, pînă cînd durerea din stomac aproape că dispăru, apoi sună la ușă. Aproape imediat, ușa fu deschisă de o femeie cu un aspect plăcut, avînd în jur de șaizeci de ani.

– Domnul Hammond este acasă? întrebă ea timidă.

– Da, domnișoară, spuse ea. Apoi, femeia pe care Toby o crezuse menajeră, o încurajă cu un zîmbet. Cine să îi spun că sînteți?

– Eu... sînt Toby, se bîlbîi ea, apoi închise ochii și spuse: Toby Baxter.

Menajera domnului Hammond a spus presei că o nebună apăruse în pragul ușii lor în după-amiaza aceea și se învîrtise ca un titirez pe covorul de la intrare.

Cînd Toby o privi, femeia se uită la ea așteptînd să intre, indicîndu-i o ușă din holul de

la intrare. Grăbindu-se să intre, Toby aproape că golu de cludă cînd se împodice de un covor.

Putu vedea zîmbetul ascuns al fetei, cînd pînă la încaperea. După un moment, își strînse unorii roșmîntă și încopu să examineze mica încăperea înăuntru.

Alara remarcă unele asemănări cu propria ei casă din copilărie, dar aici nu mai întâlnea nici unu. Alci ora viață și vitalitate, care lipseau din casa lui Toby. Se apropie de micul cămin și studie fotografiile de deasupra acestuia. Cea care-l reținu atenția fu cea a lui Jake, împreună cu două femei, amîndouă mai în vîrstă decît el. Privi femeile, căutînd trăsături comune de familie. La început, nu găsi nici una, dar imediat ce se apropie, descoperi ceea ce căutase. O anumită forță ușor îndulcită, dar prezentă la ambele femei se citea în bărbia și în ochii lor.

– Toby?

Tonul cald se auzi chiar din spatele ei și ea se întoarse pentru a-l vedea pe Jake sprijinit de rama ușii, privind-o surprins.

– Ai o casă minunată, spuse ea încet, împreunîndu-și mîinile.

El aprobă din cap, încă privind-o, apoi scutură din cap și spuse:

– Vino în studio. Folosim camera asta numai când vine preotul în vizită.

– E drăguță.

O luă de braț și o conduse pe coridor, spre o cameră mai mare. Zidul care dădea spre grădina din spate era făcut în întregime din sticlă, permițând astfel ca imaginea aproape sălbatică a acestor grădini naturale să invadeze camera. În stînga văzu un foc arzînd într-un cămin mare din cărămidă, iar când simți mirosul lemnului care ardea, i se păru că erau undeva, la un foc, în mijlocul unei păduri. Culoarele încăperii erau în nuanțele pastelate ale toamnei și ea se întreba, zîbind, dacă el schimba decorul ca să se asorteze cu sezonul.

Jake o conduse spre o sofa pe lîngă cămin, apoi, după ce se așezară, așteptară un moment. Când liniștea deveni incomodă, el spuse ușor stîngerit:

– Nu-i vorba că nu mă bucur să te văd, dar cum de ești aici, Toby? Mă gîndeam că trebuie să vin eu la tine, ceva mai tîrziu, diseară.

– Păi, oftă ea, m-am răzgîndit și m-am decis că nu există nici un alt motiv să mai aștept... Așa că, am venit.

Fața lui se schimbă brusc și masca lipsită de

expresie pe care o văzuse mai devreme în biroulul îl reapăru pe chip.

- Te-ai hotărât?

Își schimbă poziția, pentru a putea privi focul, apăsându-și brațele pe genunchi. Mușchii degetelor, ai brațelor și ai umerilor erau încordați și ritmul, potrivit cu tonul vocii lui, când întrebă:

- Și ce ai decs?

- Am avut oare vreo posibilitate reală de a alege? Întrebă ea încet, strângînd din umeri. Ai avut dreptate, nu pot risca, rîndînd copilul. El nu poate vorbi încă și deci trebuia să o fac eu în numele lui. Și cred că l-ar plăcea să aibă numele tatălui lui pe certificatul de naștere.

Jake nu spuse nimic, își aplecă numai puțin capul. Expiră ușor, ca și cînd și-ar fi ținut respirația și mușchii părură să se relaxeze unul cîte unul. Apoi, se întoarse spre ea și bucuria de nedescris de pe chipul lui o făcu să își oprească respirația. Simți un sentiment ciudat străbătîndu-l corpul. Era o satisfacție intensă. O satisfacție pe care ea ar fi putut-o exprima în cuvinte, pentru a-i oferi o plăcere și mai mare.

- Toby, șopti el răgușit, apropiindu-se pentru a-i lua mîinile și pentru a i le strînge ușor. Asta

e... asta e... foarte bine. Foarte bine, sînt... sînt bucuros că nu ai mai așteptat. Inspiră, apoi rîse nesigur. Avem o mulțime de treburi. Unde ți-ar plăcea să ne căsătorim?

Fără să-i lase timp să răspundă, el continuă, ridicîndu-se și plimbîndu-se agitat dintr-un capăt în celălalt al camerei:

– Am putea să facem probele de sînge chiar mîine... și cred că, dacă ne grăbim, ne-am putea căsători sîmbătă. Se opri și păru să vorbească mai mult cu sine, decît cu Toby: Biserica mea are o capelă mică, minunată, care ar fi perfectă. Spër să nu fie deja rezervată pentru sîmbătă.

– Dar mai sînt numai trei zile pînă atunci! spuse ea sărind în picioare.

– Exact, trei zile! zise el, aruncîndu-i o privire distrată. Dar o să treacă repede. Trebuie să îți muțăm lucrurile aici.

– Așteaptă! spuse ea pe un ton disperat. Jake, totul se petrece prea repede. De ce vrei să îmi muți lucrurile aici și de ce trebuie să rezervăm capela? Credeam că ar fi suficient să mergem la primărie pentru o scurtă ceremonie. Ea oftă. Oare e necesar și un serviciu religios?

– Ești atee? spuse el, privind-o curios.

– Nu, nu asta vreau să spun. Bineînțeles că

nul spuse ea scuturînd din cap, plină de confuzie. Și tocmai asta voiam să te întreb dacă ți se pare corect să-l cerem binecuvîntarea lui Dumnezeu pentru o căsătorie pe care ne gîndim să o lăchidăm lmodlal după ce se va naște copilul nostru?

– PAl, Dumnozou și ar da seama de asta, nu? Întroba ol lără să încerce măcar să își ascundă zîmbotul amuzat. Și dacă totul nu ar docurgo exact așa cum am plănuit, cît mai bine posibil, sînt convins că El nu ne-ar da binecuvîntarea ca părinți ai copilului.

– Nu m-am gîndit la asta, zise ea încet, dar ceea ce spui are sens. Dar ce-i cu mutarea mea aici? Știi... nu prea m-am gîndit la asta. Mi-am imaginat că vom sta în apartamentul meu. Mi-e mai familiar, înțelegi?

– Da, înțeleg. Vocea lui plină de încredere o mai liniști puțin. Cred totuși că ar fi mai bine dacă am sta aici. Vei avea nevoie de ajutor cînd te întorci de la spital. Doamna Pratt va fi aici ca să îți ofere ajutorul de care vei avea nevoie.

– Oh!

Toby își scărpină bărbia, în timp ce se gîndea. Tot ceea ce spusese el părea să aibă sens. De ce avea însă senzația că lucrurile

mergeau prea repede? Că, într-un anumit fel, era împinsă să facă lucruri la care ar fi trebuit să se gîndească mai mult?

– Bine... în regulă... cred că al dreptatei spuse ea vag, apoi îl privi drept în ochi, cînd el se apropie să o îmbrățișeze.

– Toby! spuse el cu o anumită încăpățîinare, în timp ce ea îl privea mirată. Mi s-a părut că am decis deja că nu ar fi un lucru neobișnuit ca tatăl copilului să o îmbrățișeze pe mama aceluiași copil.

– Neobișnuit? Nuuu. Cred că nu este neobișnuit. Numai că nu prea sînt familiarizată cu asemenea... lucruri. O să mai avem o grămadă... după...? Am crezut că va fi ceva platonice, zise ea.

El zîmbi și spuse încet:

– Platonice înseamnă rece? Prietenii se îmbrățișează și se sărută, dar asta nu are nimic sexual.

Ea nu își putu controla mușchii, cînd aceștia se contractară exact la cuvîntul „sexual”. Evitîndu-i privirea, ea își umezi buzele, nervoasă.

– Nu am avut niciodată un prieten pe care să îl îmbrățișez și să îl sărut, spuse ea gînditoare. Cu toate astea, cred că o să mă obișnuiesc. Îl

privi zîmbitoare. Cred că a venit timpul să ating un subiect mai sensibil. Presupun că asta mi se trage de la faptul că părinții mei nu erau niște oameni prea deschiși. Nu mi-am dat seama de asta defel, pînă în urmă cu aproximativ un an.

Ea se îndepărtă și se rează pe sofa, trăgîndu-și picioarele sub ea, după ce își scoase pantofii. Cînd văzu mirarea din ochii lui, continuă:

– Lynda ți cu mine am luat cîțiva copii la un picnic – lucram amîndouă cu copii handicapați, într-un spital din cartier, la sfîrșitul săptămînii – și ea l-a văzut la un moment dat pe unul dintre ei urcîndu-se într-un copac și a vrut să-mi atragă atenția. Mi-a pus mîna pe umăr și eu m-am întors să o privesc. Nu aveam idee cum arăta figura mea, dar dintr-odată ea și-a retras mîna. Asta m-a făcut să mă simt ciudat. Am simțit că o rănisem în sentimentele ei, dar nu știam ce să fac. Îl privi și continuă: Da, cred că aș vrea foarte mult să încerc să nu mă mai simt așa. S-ar putea să fie foarte frumos să ai un prieten care să te îmbrățișeze.

El nu spuse nimic cîtva timp. Privi drept înainte, apoi, cu o voce ciudată, spuse:

– Da, da, s-ar putea.

Jake își trase mâinile de sub cap și se ridică pentru a se sprijini de speteaza patului. Pantalonii pijamalei lui din mătase îi căzuseră puțin mai jos pe șoldurile musculoase și, la lumina veiozei, părul de pe pieptul descoperit părea și mai întunecat în contrast cu culoarea crem a pernelor.

Aprinzându-și o țigară, el privi formele întunate și luminoase de pe tavan, întrebându-se ce făcea Toby acum. Ar fi trebuit să insiste să fi petrecut această ultimă seară împreună. Ea era încă îngrijorată de ideea de a se căsători cu el și nu ar fi trebuit să o lase pradă acestor îndoieli. Dacă ar fi reușit să găsească vreun motiv să meargă la acea întâlnire pe care o plănuse ea împreună cu prietenii ei în seara aceea, ar fi fost deja acolo, deși știa că încă nu avea dreptul să se amestece în viața ei. Cel puțin deocamdată.

Ultimele două zile trecuseră repede. Probele de sînge. Certificatul de căsătorie. Mutatul lucrurilor personale și al îmbrăcăminteii în casa lui.

Rîse, cînd își aminti privirea de pe fața ei, cînd își văzu dormitorul de la primul etaj al casei.

Ochii ei se măriră, când văzu cât de spațios era, apoi o lumină ciudată i se citi pe chip, făcându-l să se întrebe pentru un moment dacă își amintea oare de prima lor noapte împreună.

Își scutură capul, alungînd această idee, apoi apucă receptorul telefonului și, înainte de a se gîndi la toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să telefoneze, apăsă butoanele numărului ei. Nesiguranța îi apăru pe față, când, după al cincilea semnal, receptorul telefonului de la celălalt capăt fu ridicat și îi auzi vocea.

- Tobyl începu el, apoi auzi gălăgie, Toby, ce-l acolo la tine?

- Jako, spuse ea ridicînd tonul din cauza gălăgiei. Lynda și banda au decis să îmi facă o petrecere de sfîrșit de feciorie și, după cum poți auzi, sînt cam gălăgioși. Lynda...

Vocea ei se pierdu ca și cînd ar fi pus receptorul dinoparte.

Lynda, ripunse, să nu mai scoată nimic de pe el, Dumnezeu! Nu cred că m-a auzit.

Tobyl Ce Dumnezeu se întîmplă? Cine este acolo?

- Cineva a trimis una din telegramele alea cu el. De fapt, o telegramă care cîntă și danșează, dar nu cred că cineva a remarcat că

mai și cîntă. Vocea ei se pierdu atunci cînd repetă: Lynda, spune-l... Apoi fu o pauză lungă. Of, Doamne, spuse ea, în sfîrșit liniștită.

– Toby Baxter, spuse el, strîngîndu-și dinții cu exasperare, dacă nu îmi spui acum ce se întîmplă, vin acolo.

– Oh, nu-l nevoie, Jake, spuse ea repede.

– Toby! zise el, neliniștit.

– Zău, Jake. E în regulă. Nu-l nimic de speriat. Dar sînt cu toții aici.

El putu auzi pe cineva din apropierea ei vorbindu-i, apoi ea spuse:

– Trebuie să te las, Jake. E în regulă, zău.

Apoi totul deveni tăcut și comunicația se întrerupse.

Nu stătu prea mult pe gînduri, se ridică brusc și începu să se îmbrace. Zece minute mai tîrziu, era în mașina lui, accelerînd dincolo de limita de viteză, în direcția locuinței ei.

În timp ce conducea, continua să se întrebe asupra lucrurilor pe care i le spusese ea. De ce i se părușe că era speriată? Și ce motiv avea să creadă că Toby era atît de fragilă? Pînă-ntr-atît încît o mișcare greșită sau un cuvînt nelalocul lui ar fi putut să o strivească?

Doctorița Mathias spusese că fusese ceva în

trecutul ei, de care nu putea vorbi pentru că era o informație confidențială. Dar ce anume? Îl făcea să înnebunească. Toby era o femeie deosebit de atrăgătoare. De ce fusese fecioară pînă în noaptea pe care o petrecuseră împreună? Părea deosebit de timidă și neștiutoare în privința jocurilor sexy pe care bărbații și femeile le practicau. La vîrsta ei, femeile cunoșteau prea bine arta flirtului. Dar nu și Toby.

Doctorița Mathias spusese că nimeni nu putea sta multă vreme în jurul lui Toby, fără să fie cucerit de ea, și Jake surise autoironic admițînd adevărul acestei fraze. Toby părea să fie în permanență în gîndurile lui.

Își parcă mașina lîngă blocul ei și coborî cu mișcări repezi și fluide. Acum, că se simțea ceva mai calm, se întreba ce căuta acolo. Toby spusese că nu avea nevoie de ajutorul lui, iar el însuși își dădea seama că nu putea să intre, pur și simplu, și să îi dea pe toți afară.

Se opri pentru un moment, apoi strînse din umeri nerăbdător și sună. Cînd ea deschise ușa suficient ca să-l vadă, el privi în spatele ei în apartament și se încruntă cînd văzu încăperea pustie.

– Ce s-a întâmplat cu petrecerea? spuse el, în timp ce intră și observă camera plină de fum.

Toby rîse și se aplecă pentru a culege de pe jos cîteva panglici.

– Au hotărît să se mute cu petrecerea în apartamentul Lyndei. Eu am acuzat o durere de cap. Zîmbi. Se prinde întotdeauna.

Oprindu-se să ridice o cutie de pe podea, el atinse cu delicatețe o bucată de dantelă, de culoarea caisei. Cutia părea să fie alcătuită din două bucăți prinse împreună de o panglică deosebit de fină, din satin. O privi un moment, intrigat, apoi ridicîndu-și o sprînceană, amuzat, îi aruncă lui Toby o privire întrebătoare.

Ea i-o luă din mîină, grăbită, apoi rîse din nou încet, cu un nod în gît.

– Prietenii mei au niște idei ciudate despre ce ar trebui să poarte cineva în pat.

El zîmbi încet, senzual.

– Ciudată? Nu aș spune chiar așa despre asta.

– Nu? Ea îl privi curioasă, lăsîndu-și capul pe spate, apoi șopti: Ce ciudat! Se îndreptă șovăind spre mijlocul încăperii, cu bucată de dantelă strînsă la piept.

– Jake, de ce ai venit? Nu e vorba că n-aș fi

bucuroasă să te văd, spuse ea repede, ca și când s-ar fi temut să nu îl rănească, dar... oricum, ne vedeam mâine dimineață. Ai ceva să-mi spui?

Se gîndi că avea, într-adevăr, să îi spună ceva, dar zîmbetul i se crispă cînd privi dantela lîngă pieptul ei. Era o întrebare de-a dreptul dificilă.

– Am vrut să fiu sigur că totul e în regulă. Că nu te plictisești. Privi în jur. Poate nu e rău că am venit, totuși. Arăți ca și cînd ai avea nevoie de ajutor.

– Oh, nu îți face griji, spuse ea privind norul de fum. Mai am cîteva lucruri de împachetat, după care am terminat. Cît despre dezordine, femeia mea de serviciu a spus că va veni mâine. Po urmă, o să treacă de două ori pe lună să aibă grijă de casă.

El dădu încet din cap. Ea se gîndea deja la timpul cînd se va reîntoarce în apartamentul ei. Lui nu îi surîdea ideea că ea considera asta drept un deranj temporar. Așezîndu-se pe sofa, el o privi în liniște cum aranja cadourile primite. Trebuia să admită, în pofida voinței lui, cît de mult îi plăcea să o privească pe Toby. Nu știa că o femeie atît de mărunțică se putea mișca atît de

grațios.

Ea nu rosti nici o vorbă cînd părăsi încăperea cu brațele pline, dar îl privi cu un zîmbet care îl făcu, în mod inexplicabil, să i se încordeze mușchii. Rămase amuzat un timp, apoi se simți iritat din cauza emoțiilor care îl asaltau. Apucă nervos albumul de fotografii care stătea alături, pe un raft. Îl răsfoi distrat, apoi începu să fie mai atent. Pe primele pagini erau fotografii ale unui cuplu. După îmbrăcăminte, se gîndi că ar fi trebuit să fi fost în jurul anilor treizeci-patruzeci. Privi fotografiile de la nuntă, apoi alte fotografii ale aceluiași cuplu în îmbrăcăminte obișnuită, în fața fîntîinii Trevi și în Piața Spaniei din Roma.

Erau pagini întregi de fotografii ale acestui cuplu, înainte de a ajunge la pagina unde țineau în mîini un mic copil grăsuț. Întoarse pagina, sperînd să vadă mai multe fotografii ale aceluiași copil pe care îl bănuia să fie Toby, dar, cu excepția unei fotografii de cînd avea, probabil, zece ani, într-o rochie obișnuită, lîngă un cal frumos, și a unei fotografii în uniformă de școală, nu mai era nici una. Erau fotografii ale unuia alt copil, un băiat, dar fără nici o mențiune care să fi indicat ceva.

El își ridică privirea cînd Toby Intră în cameră.

- Unde sînt celelalte fotografii?

- Care celelalte?

- Cele de cînd ai crescut. Vreau să văd cum va arăta copilul nostru.

Ea rîse stingherită.

- Dacă este norocos, nu o să fie ca mine. Arătam oribil cînd eram mică. De fapt, așa mi-am cîmpătat numele, după cîte spunea tata. Spunea că arătam ca o halbă tiroleză de bere. Știi, halbele alea care arată ca niște oameni grași, cu părul cu pene?

El o privi, pînă ce ea se simți stingherită.

- Le cunosc, dar tu nu arăți deloc ca ele.

- Arătam așa cînd eram copil, spuse ea apropiindu-se.

- Am văzut numai trei fotografii de-ale tale, de cînd erai copil și nu este suficient pentru a-mi forma o părere. Nu ai una goală-goluță pe o blună de urs?

- Mi-e teamă că nu, spuse ea, strîngînd din umor. Astea sînt singurele pe care le am. Nu cred că părinții mei erau prea pasionați de fotografii.

Nu e vorba de tine, se gîndi el, simțind o mino nemotivată împotriva părinților ei. Albumul

era plin de fotografii ale celor doi. Dar Toby apărea doar în vreo șase din ele. Privi spre album repede, înainte ca ea să îi poată citi nedumerirea de pe față.

– Și cine e ăsta?

– Cine? Nu m-am uitat în album de atîta timp. Probabil că pe unii nici nu i-aș mai recunoaște.

Se aplecă peste sofa, pentru a privi peste umărul lui. Fotografia despre care vorbea el era aceea a unui bărbat frumos, îmbrăcat în uniformă de ofițer. Decoratiile îi acopereau pieptul în mod ostentativ. Avea o figură impresionantă, fără a fi prea austeră. Avea un fel de zîmbet în ochi și puteai spune că era gata să rîdă în orice clipă. Șapca îi era ușor ridicată, dîndu-i un aer ușor diabolic.

Cînd Toby rămase tăcută, o privi și văzu că se uită la fotografie.

– ăsta este unchiul Paul, șopti ea cu o voce puțin răgușită.

– Este fratele tatălui sau al mamei tale?

Ea scutură din cap și își întoarse privirea.

– Nu era al nici unuia dintre ei. Era... Trase puternic aer în piept. Era un... un nume pe care i-l dădusem din simpatie.

El putu simți tensiunea dinăuntrul ei și o privi

atent. Se făcuse palidă. Se întoarse și mormăi:

– Scuză-mă! Și ieși din cameră.

– Toby... Începu el, dar ea nu se opri.

El rămase confuz cîva timp, privind albumul, încercînd să găsească o explicație a atitudinii ei. Erau acolo mai multe fotografii ale omului pe care ea îl numea unchiul Paul, decît ale lui Toby. Fotografii ale lui în care apărea bronzat, în pantaloni de tenis și într-un pulover cu guler în „V”. Fotografii care îl înfățișau în costum de schi, pe fundalul zăpezii. Nu găsi nimic care să explice comportamentul lui Toby și, cum ea nu se întorsese încă, Jake începu să se simtă stînjinit în liniștea apartamentului. Ridicîndu-se dintr-odată, traversă camera și intră prin ușa pe care dispăruse ea.

Era dormitorul ei. O veioză era aprinsă lîngă micul pat care părea solitar, în încăperea spațioasă, acum goală.

– Toby, spuse el încet, îndreptîndu-se spre baia în care nu găsi pe nimeni.

Rămase surprins un moment, întrebîndu-se ce dracu' se întîmplă, apoi auzi zgomote în ușile celeilalte uși, care bănuise că dădea într-o debara. Mișcîndu-se repede, o deschise și văzu că avea dreptate. Era o debara. Iar în

mijlocul pantofilor, pe podea, ședea Toby.

Stătea cu brațele strînse în jurul genunchilor, frecîndu-și bărbia cu vîrfurile unui pantof din piele verde. După un moment, ea îl privi, apoi se uită spre zid.

El o privi un moment, apoi intră și închise ușa încet, ghemuindu-se lîngă ea. Cînd ochii lui se obișnuiră cu întunericul, el îi prinse mîna încet.

– Vrei să îmi spui ce-i cu unchiul Paul?

– Nu.

Vocea el era clară și feminină, dar fermă.

– Vrei să îmi spui de ce stai aici în debara? Întrebă el, atent să nu pară îngrijorat.

Ea rîse și vocea îi era relaxată de un real amuzament.

– E un obicei, cred. Se opri, întorcîndu-și capul pentru a-l privi și adăugă gînditoare: Janine ar spune, probabil, că este o încercare de a mă reîntoarce la siguranța pîntecului matern.

– Și tu crezi tot așa?

– Nu prea. Mama mea și cu mine nu am fost niciodată atît de apropiate. Cînd spuse asta, vocea ei păru ușor ironică. Îmi pot imagina uimirea de pe fața ei, dacă aș fi încercat să mă

reîntorc în pîntecele ei. După ce ar fi trecut peste șocul inițial, ar fi făcut în așa fel încît să fie sigură că îmi văd de treabă și ar fi spus, probabil, că întotdeauna am fost puțin ciudată.

El rîse, apoi căzură într-o tăcere stîinjenitoare. După cîteva clipe, el își trecu brațele în jurul umerilor ei. Ea rămase rigidă la început, apoi se relaxă, oftă și se apropie de el.

– Aveai dreptate. E bine să ai un prieten care să te îmbrățișeze.

– Sper că întotdeauna vei gîndi astfel, murmură el, aranjîndu-i părul pe frunte. Un alt lucru pe care trebuie să-l știi despre prieteni, Toby, este că ei își pot spune orice unul altuia. Unul din lucrurile pe care le presupune existența unui prieten este să îi permiți să pătrundă în gîndurile și în sentimentele tale.

– Lynda nu simte așa, spuse ea pe un ton defensiv. Cel puțin, nu a spus-o niciodată.

– Dar ei nu îi place să îmbrățișeze și să mîrute, nu-i așa?

– Nu. Ai dreptate. Ea se opri, inspirînd încet. Cînd vorbi din nou, vocea ei era rigidă și rece, într-un fel pe care nu îl mai auzise pînă atunci.

– Unchiul Paul era cel mai bun prieten al părinților mei. După ce Tommy a murit, el a

rămas singurul lor prieten adevărat.

– Tommy?

– Fratele meu mai mic, spuse ea cu durere în glas. Probabil că i-ai văzut fotografia în album. Părinții mei credeau că lumea a început în ziua în care s-a născut Tommy... și cred că de fapt așa a fost. Era atît de plin de viață și răspîndea bucuria asta în toate momentele vieții noastre. Cred că ăsta a fost motivul pentru care am decis să lucrez la spitalul pentru copii, ca și la clinică, în restul săptămînii. Credeam că poate voi găsi la ceilalți copii ceva din ceea ce mi-a dat Tommy. După un timp, ceea ce făceam nu mai era în numele lui Tommy, ci pentru ei. Ofereau dragoste atît de ușor oricui avea nevoie de ea. Rămase tăcută pentru un moment amintindu-și, apoi continuă: Cînd Tommy avea șase ani, a murit într-unul din acele accidente stupide de joacă, care se întîmplă întotdeauna copiilor, dar cu efecte mai puțin dramatice. A căzut dintr-un leagăn și s-a lovit la cap.

Ea își schimbă poziția, ca și cînd ar fi fost dificil să vorbească despre acest subiect.

– Părinții mei nu au fost niciodată afectuoși în mod deschis, dar, după moartea lui Tommy, s-au închis și mai mult. Mi-a luat ceva timp să

realizez că amîndurora le era teamă... teamă să iubească prea mult... teamă că ar putea fi din nou răniți. Singura persoană spre care s-au deschis cu adevărat era unchiul Paul. Era un erou al războiului coreean. În ochii lor, era un om perfect. Poate credeau că, de vreme ce supraviețuise unui război, puteai să îl iubești fără a te teme.

Tăcerea se lăsa din nou, iar el încercă să se gîndească mai profund la cuvintele ei.

– Erai geloasă pe el? Întrebă el încet. Simțezi că îți lua ceva ce era al tău?

Ea se încordă imediat.

– Poate, spuse, poate simțeam asta fără să-mi dau seama.

Ea încă mai ascundea ceva. El simțea asta sigur, ca și cum i-ar fi oferit cheia minții ei. Golozia nu era esența problemei lui Toby. În fotografiile părinților ei, pe care le văzuse, nu se simțea nici un fel de căldură. Se simțise gol cînd îl privise. Dar celălalt bărbat, cel nurnit Paul, afla un zîmbet prietenos și ochi surîzători. I-ar fi putut face cu siguranță o bună impresie unui copil singuratic, cum se simțea Toby atunci. Paul fusese cineva care rîsese cu ea și care o îmbrățișase, în loc să o certe sau să o ignore.

- Erai apropiată de Paul? Simți cum ea îl aprobă printr-un mic semn din cap. Poate că erai geloasă pe felul în care îl priveau părinții tăi. Poate voiai ca el să își petreacă tot timpul cu tine.

- Da, șopti ea încordată, și el simți ceva nou în vocea ei. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi spus că se simțea venin sau chiar ură în vorbele ei. Eram legată de el, continuă ea, mă iubea. Deschis și cald. Dar ei nu mă iubeau. Vocea ei deveni răgușită. Nu este de mirare că voiam să fiu cu el tot timpul.

- Și pe urmă a murit și el?

- Da. Ea rîse și o făcu astfel, încît lui Jake i se zbîrli părul de pe brațe. Da, eroul a murit, continuă ea dur. Dar nu înainte de a-i fi omorît pe toți eroii.

Începu să tremure violent și brațele lui se strînseră în jurul ei. Stătură așa cîțva timp, iar el murmură încet cuvinte de neînțeles în urechea ei și îi mîngîie părul cu o mînă tremurîndă.

Se gîndi să nu mai discute un subiect care, evident, evoca o zonă prea dureroasă a vieții ei. Îi era teamă că o împinsese prea departe. Era ceva aici, la care el avea nevoie disperată de un răspuns, dar nu putea să îl primească acum.

Era ceva ce trebuia să se întâmple, încetul cu încetul.

Cînd simți că tremurul din corpul ei încetase, el îi ridică bărbia și o privi. Fața ei părea liniștită în lumina care venea dinspre ușă. Zîbind încet, o strînse ca pentru a o apăra și îi spuse:

– Ai niște cafea?

Pentru un moment, ea păru surprinsă, apoi rîse. În timp ce ochii lui se măriră de mirare, ea îl sărută repede în semn de mulțumire.

Mîna lui îi prinse ceafa pentru a-i menține sărutul și el simți plăcerea alergîndu-i prin corp, ca un val de căldură.

Dacă ar fi simțit orice fel de ezitare la ea, ar fi renunțat imediat, dar nu simțise nici una. Și nu era nimic care să îl oprească să continue sărutul. Nimic care să îl oprească să o guste, să-i redescopere textura buzelor în felul în care, atît de des, re trăise experiența nopții pe care o petrecuseră împreună.

Pentru cîteva momente, ea rămase nemișcată, apoi, dintr-odată, ca un fluture care își desface aripile, buzele ei se mișcară sub ale lui și el trebui să se prindă de ceva, sub presiunea unui strigăt interior de triumf. Nu putu, oricum, să prevină geamătul de plăcere care îi scăpă cînd

o trase peste picioarele lui, și o așeză în brațe.

– Jake... șopti ea răgușită, când el o sărută pe pielea delicată a gâtului.

– Îhî?

Ea înghiți, înainte de a începe să vorbească din nou și el îi simți mușchii gâtului încordându-se sub buzele lui.

– Jake, cum faci asta? murmură ea încet.

– Cum fac ce?

Mîna lui, nu se știe cum, alunecă peste soldurile ei, presîndu-i apoi coapsele, în timp ce mușchii coapselor lui se contractară într-o mișcare de necontrolat. Minteaa lui fu inundată de amintiri despre felul în care arătase ea în noaptea aceea, despre felul în care se simțise ea. Și voia asta din nou. Trebuia să retrăiască din nou asta.

– Cum faci fomicătura asta? șopti ea. Cînd eram copil... Se opri, cînd sărutările lui alunecară de-a lungul gâtului ei delicat. Cînd eram copil, continuă ea, prietenii mei și cu mine obișnuiam să simțim fomicătura asta atunci cînd atingeam bateriile electrice cu vîrfu limbii. Acum este la fel. Numai că... numai că de data asta e ceva mult mai adînc.

Mîna ei se mută pe gâtul lui, degetele ei luînd

Înarma acestuia, ca și când ar fi fost fascinată de atingere. El putu simți durerea sexului său excitat, care presa coâpsele ei, și înțelese că trebuia să se oprească acum sau să riște să-și plardă cu totul controlul. Voia cu disperare să o culce pe podeaua debaralei, să o simtă clodesubt, caldă, suplă și senzuală, la fel cum fusese în noaptea aceea. Voia să simtă din nou nerăbdarea pe care o simțise atunci, la ea. Voia...

Înghițindu-și un geamăt, el îi trase jos mîna de pe gîtul lui și o ținu strîns într-a lui.

– Cred că ar fi bine să facem cafeaua aia acum, spuse el brusc.

Își dădu seama dintr-odată că vocea lui conținea o anume duritate pe care nu o voise și încercă să o îmbrățișeze, sărutînd-o fugar pe frunte.

– Cafeaua? Întrebă ea cu o voce slabă și confuză, apoi rîse dintr-odată. Vai, am uitat. Mă tem că nu sînt o gazdă prea bună, dar, mă crezi sau nu, nu sînt obișnuită să îmi întreprin invitații în debara.

Ea îi strînse mîna repede și afectuos și se sprijini de umărul lui pentru a se ridica.

– Poți să mă crezi sau nu, răspunse el, nici

eu nu sînt obișnuit să fiu invitat în debara. Dar înțeleg acum că există aici un adevărat potențial, iar posibilitățile mă amețesc, pur și simplu.

Ea rîse și, în timp ce el o urmă afară din întinericul debaralei, se minună de bucuria pe care o simțea ea după ce el o sărutase. Și de imposibilitatea lui de a mai rămîne lucid, atunci cînd o simțea aproape. Nu era nici un dubiu în privința asta. Se simțea legat de Toby. Nu ca de mama copilului său, nu ca de o femeie care avea nevoie de ajutor, ci ca de o femeie frumoasă și atrăgătoare.

Venise într-un suflet în seara asta, nu pentru că voise să fie sigur că ea nu se răzgîndise, ci pentru că îi era frică să nu fi fost cu un alt bărbat. Cu orice bărbat, chiar cu unul care ar fi vrut să- i facă cele mai bune urări.

Și, ca și cînd asta nu ar fi fost de ajuns, el își dădu seama, zîbind, cînd trecu pe lîngă bucătărie, că mai era ceva ce continua să îl obsedeză. Trebuie să fi fost vreun motiv pentru care Toby îi purta acum copilul. În mod sigur, destinul pusese la cale ceva mult mai important, ce se desfășura sub ochii lui. Pentru că, dacă ea și numai ea concepușe acest copil cu el, de ce

n-ar mai face și altul... și apoi altul. El nu putea
înlătura credința că, într-un anumit fel, viețile lor
fusoseră sorțite să fie legate.

Sase

Toby stătea în mijlocul spațiosului hol de recepție, lăsînd muzica și zgomotul și rîsetele conversației să plutească în jurul chipului ei împietrit.

O făcuse, în mod real și onest, pînă la Dumnezeu. Privi într-o parte la bărbatul de lîngă ea, apoi privi aiurea nervoasă, trecîndu-și în grabă mîinile peste rochia de culoare crem care, împreună cu pălăria cu un mic voal, crea imaginea ei de rîntă.

Da, își spusese ea cu un oftat, se căsătorise cu un bărbat despre care nu știa aproape nimic.

Apoi, când simți mîna lui pe mijlocul ei, când simți căldura acesteia pătrunzîndu-i în carne, își dăduse seama că greșea. Știa ce avea nevoie să știe despre Jake. Știa că era amabil și înțelept. Știa că faptul de a aduce o ființă nouă pe lume era important pentru el și că ar fi fost un tată minunat. Pentru timpul pe care îl petrucuseră împreună, asta era deja destul.

De fapt, ar fi fost suficient pentru oricine. Zîmbi tristă, când se gîndi la telegrama pe care le-o trimisese părinților ei, informîndu-i despre căsătorie, și la cea pe care o primise în schimb, în dimineața aceea. Fusese scurtă și nu foarte caldă, dar de fapt nici nu se așteptase la mai mult. Îi doreau bine, pe un ton calm, și o informau că va primi un cec gras prin poștă.

Atitudinea lor rezervată ar fi putut, probabil, să pară ciudată oricui, dar nu ei, care îi cunoștea și începuse să îi accepte așa cum erau. De asemenea, era destul de corectă cu ea însăși ca să își dea seama că prezența lor la nuntă ar fi făcut lucrurile și mai dificile pentru ea.

Mare parte din ziua aceea părea încețoșată acum, dar anumite lucruri stăruiau încă în toată

lumina lor, ca și când ar fi fost păstrate pentru a-trece prin fața ochilor cu intensitatea tridimensională a diapozitivelor.

Soarele care pătrundea printr-un perete de sticlă pictată. Mirosul gardeniilor pe care le purta. Lacrimile neașteptate din ochii ei când văzu copiii din clinică și din spital, copiii ei, privind-o angelic când coborîse printre șiruri. Căldura reală din vocea preotului. Suspinele ei destul de clare când privise în jos spre inelul pe care Jake i-l pune pe deget. Senzația buzelor lui Jake pe ale ei, strînsoarea sigură a mîinii lui.

Privi din nou spre verigheta ei a cărei mărime și frumusețe o lăsau din nou fără respirație.

– Îți place?

Privind spre Jake, îl văzu admirînd-o. După o mică pauză, el întrebă din nou:

– Îți place verigheta, Toby?

– Cum s-ar putea să nu-mi placă? Întrebă ea strîngînd din umeri. Mi-e tare dragă.

– Dar? Cînd ea îl privi, întrebătoare, el adăugă: Sînt absolut sigur că există un „dar” legat de asta.

– Numai că... oftă ea, apoi spuse în grabă: Dat fiind că e vorba de ceva temporar... nu mă așteptam la așa ceva.

Ea își ridică mîna stîngă și verigheta înconjurată de diamante roz străluci în lumina soarelui, aruncînd scintei.

El mă încet.

În ce te așteptai? La etichetă pentru iubire?

Nu, dar nu mă așteptam să fie chiar sora lui Kohinoor. Ea își lăsă capul pe umărul lui. Și dacă o pierd?

Amuzamentul de pe chipul lui era evident, în timp ce o privea și o strîngea încet de mijloc.

– Nu ai s-o pierzi. Și chiar dacă ai s-o pierzi, o asigurată, nu îți face nici o grijă. Nu își putea lua ochii de la ea și, după un moment, murmură: Nu ți-am spus cît de frumoasă ești astăzi?

Întorcîndu-și capul încet pe umărul lui, ea îl privi și imaginea lui îi tăie răsufierea chiar mai mult decît verigheta.

– Nu, spuse ea, zîbind ușor, pentru că amîndoi știau că i-o mai spusese de nenumărate ori. Spune-mi!

Dar el nu mai zise nimic. Mai mult, o privea cu o expresie amuzată și surprinsă, ca și cînd ea ar fi făcut ceva ciudat și minunat în același timp. După un moment, el murmură cu o voce răgușită:

– Hai să dansăm! Și o conduse pe ringul de dans.

Se sprijini de el, lăsându-l să o conducă, în timp ce muzica dulce, romantică, inunda holul. Ar fi putut fi și singuri, dacă te-ai fi luat după atenția pe care o acordau celorlalți oameni, care îi priveau cu zîmbete atotștiutoare, în timp ce Jake și Toby valsau pe lîngă ei.

Cînd muzica plăcută încetă, Jake îi ridică bărbia și îi privi trăsăturile palide.

– Ești obosită, murmură el, hai să mergem acasă, micuțo.

Ea se întrebă de ce voise el ca recepția să aibă loc într-un hotel și nu în casa lui. În timp ce își făceau loc printre invitați, cei mai mulți de la instituția lui Jake, ea înțelese rostul acestei hotărîri. Fusesse aranjat în așa fel, încît ei să poată pleca oricînd ar fi vrut.

În drumul spre casă, brațul din jurul ei o făcu să se simtă ca un pui sub o aripă ocrotitoare și abia cînd ajunseră în fața noului dormitor, el ridică puiul în brațe. Fu de fapt un șoc mai mare decît și l-ar fi imaginat și începu să tremure, devenind dintr-odată rece și pierdută.

Simți ca prin vis sărutul lui pe frunte, inten-

slitatea privirii și șoapta lui ușoară:

– Vise plăcute, soția mea. Apoi, ca și când ar fi savurat cuvintele, spuse din nou: Soția mea.

Lucrurile astea rămăseseră cu ea, în timp ce aluneca în somn, și îi umplură visele de prezența lui, făcându-le mai dulci decît și-ar fi dorit el.

Dar, la fel ca și ceața de dimineață care dispare și care e uitată odată cu soarele, visele fură și ele uitate.

Toby se întinse și privi spre noua ei lume. În dimineața asta, totul părea nou, dar, destul de cludat, noutatea nu o speria. Simți în schimb o senzație minunată.

Se ridică în micul pat de o persoană și își puse brațele în jurul genunchilor. Știa că patul fusese cumpărat pentru a o face să se simtă și mai acasă. Ceasul ei din alamă stătea alături, pe noptieră. Periile ei și cutia de pudră, din porțelan, erau pe dulăpiorul de mahon. Fotografii ale copiilor din spital decorau oglinda. Dovenise cu adevărat camera ei.

Sărind din pat, începu să îngîne o melodie, în timp ce își spăla fața și dinții, apoi aruncă în oglindă un zîmbet, cînd își dădu seama că, ceea ce cînta, era o versiune a melodiei „Oh, ce dimineață frumoasă”.

Era ca și când un sînge nou îi curgea prin vene, se gîndi ea, în timp ce își trăgea blue-jeanșii și puloverul verde-mentă. Era plină de un nou elan și de... speranță.

Și azi, pentru prima dată de când ținea minte, Toby nu se întrebă de ce se simțea așa. Pur și simplu, rîse tare în camera goală neîncercînd să își analizeze sentimentele și porni în căutarea lui Jake și a micului dejun și... poate chiar a unei aventuri. Cine știe? se gîndi ea zîbind pieziș.

Nu trebui să îl caute prea mult pe Jake și nici aventura. Îl întîlni pe coridor. O privi luîndu-i repede mîna și grăbindu-se cu ea spre micuța sufragerie, care dădea spre grădina sălbatică din spatele casei

– Mătușile au sunat azi de dimineață, spuse el cu o voce ușor grăbită, în timp ce turna cafea în două cești. Îi întinse una și se așeză de cealaltă parte a mesei.

– Furnicile?¹ întrebă ea. Apoi, ideea formă imediat o imagine în mintea ei. Era imaginea unor furnici fumînd trabuc, purtînd ochelari cu

1. În engleză, „aunt” (mătușă) și „ant” (furnică) se pronunță la fel.

ramă de metal și papion, așezate confortabil în scaunul lor în așa fel încît să își poată rezema picioarele pe birou, în timp ce vorbeau cu Jake prin micul lor telefon.

- Nu ți se pare că lași prea multe firimituri? spuse ea, proptindu-și bărbia în palmă și privindu-l curioasă. „Or să facă grevă?” Zîmbetul ei visător spori odată cu imaginea.

Furnicile curajoase mărșăluiesc în fiecare zi prin fața reședinței domnului Hammond, împotriva vînturilor puternice și a zvonurilor că mîncătorii de furnici au fost angajați ca apărători de grevă. Micile lor lozinci nu erau văzute niciodată, în timp ce o mulțime de proleri și gîndaci se strîngeau pentru a striga întru ajut spre mărșăluitorii convinși.

- Toby!

Ochii ei se concentrară pe exasperarea din privirea lui și apoi scutură din cap.

- Oh, acuză mă, Jake, povestește-mi despre ele.

- Vor să te întâlnească astăzi, spuse el cu resemnare. Speram să amîn puțin, pînă cînd te vei mai obișnui cu locul, dar au insistat.

Ea îl privi un timp în liniște, apoi ochii i se măriră.

- A, e vorba de mătuși, spuse ea în sfârșit, înțelegînd sensul cuvîntului. Așadar, mătușile tale vor să mă întîlnească. Apoi se încruntă, aruncîndu-i o privire îngrijorată. Jake, mătușile tale vor să mă întîlnească?

- Exact asta este ceea ce ți-am spus, confirmă el, aruncîndu-i o privire confuză. Nu trebuie să îți faci griji. Sînt niște bătrînele simpatice, dar...

- Dar?

- Poate că ar fi mai bine dacă le-ai întîlni și ți-ai face propriile tale păreri despre ele, spuse el, apoi rîse încet.

Rîsul lui o făcu și mai nervoasă.

Le trebui mult timp pînă să plece, pentru că Toby nu se putea decide ce să poarte la întîlnirea cu mătușile. Jake nu îi dăduse nici un indiciu în legătură cu personalitatea lor, spunîndu-i doar că erau două, Sophie și Annabelle. În cele din urmă, ea alese un costum de culoarea untului și o bluză albă, dar nu era prea mulțumită de alegerea făcută.

Se opri înainte de a-și pune rujul bej, apoi se strîmbă în oglindă.

- Țasta ar fi norocul meu, mormăi ea, ca mătușile astea să fie o pereche de bătrînele care

anoulă punck rock și fac prăjituri bune.

Dar imediat ce văzu reședința domnișoarelor Sophie și Annabelle Hammond, înțelese că ele nu făceau parte din mulțimea dezlănțuită. Enormă casă era construită într-un stil gotic impozabil. Oricum, în locul culorilor întunecate, aleseseră o combinație de piersică și dovleac.

Într-un clipă de a trece de poarta de fier care se deschidea spre aleea de la intrare, Jake se opri o clipă și îi zîmbi.

— Co părere ai pînă acum?

— Ador clădirea. Rîse. Arată ca un decor pentru o versiune muzicală a *Căderii familiei Usher*. Îi zîmbi cu ochii ei căprui, plini de energie. Cred că îmi face plăcere să le întîlnesc pe mătușile tale.

Atunci să intrăm și să le găsim, spuse el, dar nu putea ascunde faptul că fusese plăcut impresionat de răspunsul ei, iar privirea lui îi provoca un val de căldură în inimă.

El nu bătuse la ușa de la intrare, ci folosi o cheie ca s-o deschidă, apoi o invită pe Toby înăuntru. Se opri, ca și cînd i-ar fi măsurat reacțiile.

Interiorul extraordinarei case nu era altceva decît o continuare a exteriorului neobișnuit. Cînd

Ușa grea se închise în urma lor și lumina pătrundea doar prin vitralii, Toby putu cu greu să își dea seama de impresionanta scară din capătul holului și de covorul care se întindea în fața acesteia, de un roșu aprins.

Ea rămase cu gura căscată, în timp ce Jake aruncă o privire într-o mică încăpere ce părea să fie o cameră de oaspeți. Ea aproape că nu auzi când el îi șopti:

– Trebuie să fie în studio.

Apoi o conduse de-a lungul coridorului și deschise ușa enormă.

În camera în care tocmai intraseră, era ceva mai multă lumină și, pentru moment, Toby se zgîi cu ochii măriți de surpriză. Camera părea să fie arhiplină cu mobilă veche, în diferite tonuri de maron. Între sofale, scaune și șezlonguri, erau nenumărate mese, paravane japoneze și rafturi care conțineau obiecte dintr-o altă epocă.

Într-un colț al camerei, se afla un obiect care nu putea fi altceva decît o harfă împodobită cu un Cupidon din aur masiv. Înainte ca ea să o privească mai îndeaproape, ochii îi fură captați de animale împăiate, împrăștiate prin cameră: uh cuier din coarne de animale, o pasăre imensă își întindea aripile ce păreau să fie ale

unui vultur, un urs în mărime naturală părea să păzească harfa, iar pe covor era ceva care, în mod sigur, semăna a reptilă și părea să fie o Godzilla.

– Nu-i așa că e dulce, surioară?

Toby își întoarse privirea de la imaginea teribilă a camerei și privi spre ceea ce îi scăpase din vedere mai devreme. Două femei, în roz și argintiu, stăteau așezate lângă o fereastră. Ele îi zîmbiră lui Toby, apoi continuară să brodeze.

– Da... e dulce, răspunse cea de-a doua, vng. Nu te-ai fi așteptat la așa ceva de la Jacob, nu l așa?

Acum, surioară, continuă prima mătușă, nînt sigură că Jacob are dreptate. Nu pot spune nă so pricepe cu adevărat, dar oricum are dreptate. Și e mult timp de cînd a pictat *Piciorul*. Mîințeles, nu îl poți judeca numai după asta.

– Dar el l-a pictat, insistă a doua mătușă.

Toby îl privea pe Jake cu un fel de amuzament, care abia mai putea fi reținut. El însuși o prlvon cu aceeași expresie confuză care se citea pe chipul lui, de parcă ar fi nimerit la o petrecere a lui Hatter Nebunul.

Toby traversă încăperea și se așeză pe un laburot, la picioarele mătușilor.

– Al cui picior l-a pictat? Întrebă ea nedumerită.

– Al lui Papa, spuse prima mătușă, plină de oroare. L-a adus dintr-una din expedițiile lui africane... sau poate din India... Oricum, nu are importanță. Asta a fost cu ani în urmă, când sora mea și cu mine eram tinere.

– Nu cred, dragă soră, spuse a doua mătușă, cu o ușoară indignare, că trebuie să insiști asupra timpului când eram tinere. Mai ales că tu ești cea mai în vîrstă.

– Ba nu, spuse prima cu un zîmbet împăciuitor, bineînțeles că tu ești cea mai în vîrstă.

– Nu, îmi amintesc perfect acum... reîncepu cea de a doua, încăpățînată.

Prima mătușă o bătu ușor peste mîină pe cea de a doua și spuse:

– Nu are nici o importanță. Eram amîndouă foarte tinere, când Papa a adus acasă *Piciorul*. Și știu că a fost foarte nepotrivit din partea lui Jacob că l-a pictat în portocaliu, dar, oricum, nă am înțeles de ce a trebuit să fie dus în pod. Putea arăta foarte bine chiar dacă ar fi fost umplut cu iarbă din pampas.

Toby îi zîmbi lui Jake, în timp ce el se așeză lîngă ea.

Își puse mîinile în buzunarele pantalonilor și

mormăi:

— Aveam unsprezece ani.

Ea își înghiți râsul la expresia lui copilărească, apoi se întoarse când discuția continuă.

— Nimeni nu are un picior de elefant portocaliu, spuse a doua mătușă, apoi se aplecă pentru a-și continua broderia.

— Tu ce crezi, dragă? o întrebă prima pe Toby, pe un ton dulce feminin.

Toby zîmbi.

— Cred că un picior de elefant portocaliu ar putea fi destul de... interesant.

— Tinerii nu au simțul demnității! mormăi a doua mătușă.

— Nu, nu! Trebuie să protestez, spuse prima.

Jake se aplecă și șopti:

— Domnișoară Annabelle! și se aplecă în fața primei mătuși.

— Nu poți să-i condamni pe tineri, fără să-i cunosti, continuă domnișoara Annabelle. În plus, gîndește-te la Althea Lewis. Se întoarse spre Toby. Althea...

— Soră! interveni domnișoara Sophie. Desigur că nu ești... nu, nu vei spune povestea aia. E prea din cale-afară. Se opri, gînditoare. Oare Althea... e moartă?

Cînd domnișoara Annabelle aprobă din cap, sora ei zîmbi pentru prima dată de cînd începuse discuția.

– Atunci, nu cred că mai are importanță.

Domnișoara Annabelle puse jos broșeria și-i prinse mîinile lui Toby, cu ochii plini de un anumit amuzament, cînd începu să povestească.

– Althea fusese șefa bibliotecarilor, de ani de zile, și întreaga ei viață fusese dominată de o punctualitate perfectă. Se scula la cinci dimineața, ieșea din casă la ora opt, se oprea pentru prînz la ora douăsprezece și revenea la ora cinci după-amiază. În cele din urmă, după cincizeci de ani în care s-a supus întru totul acestui program, s-a retras la pensie.

Se opri și ambele mătuși începură să rîdă tinerește, ținîndu-și mîinile la gură.

– În prima luni, după pensionare, continuă domnișoara Annabelle, se trezise din obișnuință la ora cinci și sărise din pat. Apoi, cînd își dădu seama de ceea ce făcuse, se îndreptă spre terasa din fața casei...

Rîsetele se împletiră în fraze și povestea continuă, fiecare din ele întrerupînd-o pe cealaltă, pentru a se completa.

– ... în cămașa de noapte, draga mea...

- ... apoi își duse degetul cel mare la nas...
- ... și făcu un gest... înțelegi...
- Imaginează-ți-o pe domnișoara Althea Lowls făcînd un asemenea gest!

Toby aproape căzu jos de pe taburet, de năla rîs. Ea rîdea nu atît de poveste cît de rîsul mătuoșilor și de gestul plin de satisfacție al „obraznicei” lor prietene.

Cînd mătuoșile serviră ceai în cești delicate de China, Toby deveni din ce în ce mai atrasă de felul în care frînturi de comentarii disparate se întrecalau în mijlocul conversațiilor, fără a fi explicate de nici una dintre ele, dar, în mod abrupt, înțelese perfect de amîndouă.

Și chiar dacă îl dojeneau pe Jake pentru felul în care își ținea ceașca de ceai, pentru că nu o mulțumise pe Toby înainte de nuntă și pentru că nu își terminase niciodată broccoli-ul său cînd fusese un băiețel, Toby putea sesiza afecțiunea din ochii lor, atît de asemănători cu cei ai lui Jake. Dragostea pe care o simțeau pentru nepotul lor se vedea nu în felul în care îi vorbeau, ci în felul în care îi atingeau părul cînd vorbeau po lîngă el și în felul în care fețele lor se luminau, atunci cînd el li se adresa.

În timp ce dimineața trecea, Toby simți,

cumva, că afecțiunea mătușilor începu să fie extinsă și asupra ei. Nu se așteptase la o asemenea acceptare deschisă și nu prea știa cum să reacționeze. În mod fericit, păru că ele nu așteptau nimic deosebit de la ea, decît să fie ea însăși.

Abia cînd se pregăteau de plecare, ea realiză că, deși Jake încercase de cîteva ori, nu fusese încă prezentată mătușilor.

În mașină el se întoarse spre ea și îi spuse, cumva obosit:

– Ce crezi? Nu prea sînt niște rude obișnuite.

În sfîrșit, ea putu să dea frîu liber rîsului ei.

– Dar nici eu nu prea sînt tipul normal de nevastă, nu? întrebă ea rîzînd. Mie îmi plac foarte mult. Sînt atît de... Făcu o pauză, căutînd cuvîntul: Suprarealiste...

Rîsul lui păru relaxat.

– Mi-a fost teamă că vei crede că copilul ar putea avea predispoziție spre ceva gene ciudate.

– Dacă poate trece peste genele mele ciudate, sînt sigură că genele mătușilor nu vor fi nici o problemă. Se uită pe fereastră pentru o clipă. Sînt niște persoane foarte iubitoare și asta este ceea ce contează, nu-i așa?

Da, murmură el, cred că așa e.

În timp ce Toby își schimbă poziția pe sofa, încerca să se concentreze și mai mult la cartea pe care o citea. Era dificil, pentru că îl simțea pe Jacko privind-o. Știa că ar fi trebuit să se fi obișnuit pînă acum. Erau deja căsătoriți de o lună și, în tot timpul ăsta, el o urmărise constant, uneori cu o privire gînditoare, alteori ca și cînd ar fi nșleptat la ceva din partea ei. Și nu putea să nu se întrebe care putea fi lucrul la care se nșlepta el.

Dragă Toby, știi că narcisele au început să înflorească în vîrfurile capului tău? E puțin cam devreme, nu crezi?

Îa zîmbi și se uită spre el. Văzînd că o privea exact așa cum se aștepta, oftă.

Nu ai auzit niciodată proverbul că un ibric plin nu fierbe niciodată?

Mă uitam din nou? spuse el scuzîndu-se. Nu o fac dinadins. Se ridică și, traversînd camera, se așeză lîngă ea. Știi că tot ce mîncîm îl lăsa să mergă la copil?

Ea privi spre cartea din mîinile lui și oftă din nou. Dacă el nu ar privi-o așa, ea ar putea citi cărți despre sarcină.

– Da, știam asta, spuse ea, oarecum îngăduitor, și îl dădu cartea înapoi.

El rămase tăcut pentru un timp, apoi dintr-odată spuse încăpățînat:

– Mă tot gîndeam la medicamentele pe care doctorița Mathias ți le-a dat împotriva depresiei.

Toby uitase cu totul de medicamentele care, de fapt, fuseseră cauza stării el actuale. Puse jos cartea și se întoarse, pentru a-l privi.

– Oare nu ți-am spus? Cînd doctorița Mathias și doctorița White și-au dat seama cît de sensibilă eram la medicamentele astea, mi-au interzis să le mai iau. Nu aveam nici un motiv real să le mai iau și, deci, cele trei luni cruciale pentru sarcină au fost ferite de orice pericol datorat acestor medicamente. Îl privi amuzată. Doctorița Mathias, oricum, mi-a spus că doctóriile astea nu l-ar putea provoca nici o leziune copilului. Asta, probabil, că te face să te simți mai bine, nu?

– Să nu rîzi de mine, Toby, spuse el. Vreau numai să știi ce se întîmplă.

- Știu, spuse ea pe un ton cald, strângându-i încot mîna, nu vrei să pierzi nici un moment din tot ceea ce simt.

So reășezară confortabil și reîncepură să vorbească, dar, nu peste mult timp, ea simți din nou privirea lui Jake. Se uită în tavan, ironică, apoi brusc observă că, de fapt, privirea lui se îndrepta spre picioarele ei, care erau strînse sub ea.

Dintr-odată, el întinse brațul și, încet, în timp ce ea îl privea fascinată, începu să-i maseze piciorul cu degetul arătător.

Jake, spuse ea exasperată. Ce vrei să faci?

- Vreau să fiu sigur că nu reții apa în nici un fel, explică el, ușor contrariat. Cartea asta spune, în mod clar, că prea multă sare poate provoca o reținere de apă, iar tu mănînci prea multe alune.

Într-o clipă se întoarse pe scaun și îi prinse chipul între minile ei. Nu îi trecu prin cap că, acum o lună do zile, ar fi fost paralizată în fața unui asemenea gest.

- Ascultă cu atenție, tăticule, spuse ea încet. Mă simt bine. Am doi doctori care controlează în permanență evoluția sarcinii mele. Nu trebuie să îți faci griji.

Cînd el începu să protesteze, ea adăugă:

– Jake, nouăzeci și patru virgulă trei la sută dintre femeile care mănîncă alune au copii mai sănătoși din cauza proteinelor și nu poți să desconsideri statisticile.

El o privi în liniște pentru un moment, apoi ochii i se îngustară suspicioși.

– Asta ai inventat-o tu.

– Bineînțeles că da, admise ea. O fac întotdeauna. Mi-am dat seama nu numai că potolește o serie de discuții, dar mă face și să par inteligentă. Zîmbi. Nimeni nu se deranjează să controleze adevărul.

El își lăsă capul pe spate și întreaga cameră se umplu de rîsul lui. O strînse, punîndu-și brațul încet în jurul ei, în timp ce ea îl privea rîzînd cu inocență.

– Ești minunată. Promit să mă comport așa cum trebuie. Numai că, vezi, îmi e destul de greu să nu mă gîndesc mereu la asta. E un lucru atît de extraordinar – nașterea unui copil. Pînă și la birou...

Se întrerupse brusc pentru a-și privi ceasul.

– Dumnezeuule, am uitat complet că B.J. trebuia să treacă pe la noi, ca să îi dau niște hîrtii. Respiră adînc. Aș face mai bine să le adun.

— B.J.?

— Asistentul meu, îi explică el, în timp ce mintea îi zbură la afaceri.

Toby îl privi pînă cînd părăsi camera. Încă nu putea crede cum de se obișnuiseră unul cu celălalt. Într-o singură lună, deveniseră deja prieteni. Se simțea atît de bine cu Jake ca și cum l-ar fi cunoscut de o viață.

Jarino avusese dreptate, se gîndi ea rîzînd. Doel continua să îl ironizeze pe Jake în privința felului în care o privea, începuse să îl accepte ca pe o parte integrantă din ea, știind că nu era nimic suspect și misterios în felul în care o privea.

Lucrul pe care nu îl suspectase însă nicio dată era grija de necrezut pe care i-o purta. Nu era vorba doar de interesul pe care îl manifesta față de ea, ca mamă a fiului lui încă nenăscut. Voia să știe totul despre ea. Petreceau ore și ore în fiecare zi, vorbind și descoperind fiecare câte ceva despre celălalt.

Da, grija lui era ceva absolut nou pentru ea

și încetase să îi mai reziste. Se lăsa liniștită pradă acestei atmosfere.

Toby avusese prieteni și mai înainte și, într-un fel, ei îi compensaseră lipsa de afecțiune de acasă, dar niciodată nu avusese un prieten cu care să se simtă atât de firesc. Nu avusese nici unul pînă la Jake.

Își ascundea cu grijă temerile și stările ei negative față de ceilalți, dar nu-i putea ascunde nimic lui Jake. Și lucrul cel mai uimitor era că nici o singură dată nu trebuise să-și reprime stările de depresiune, după ce se căsătoriseră. Era ca și cum mintea ei era atât de preocupată de sarcina și de noua ei relație cu tatăl copilului, încît nu mai găsea timp pentru nimic altceva.

Doar un singur lucru lipsea acum din viața lui Toby, dar, cum nu-l avusese niciodată, nu putea spune că îi simțea lipsa cu adevărat. Poate că un fel de melancolie caracteriza starea ei de spirit.

Acea furtivă apropiere pe care o simțise atât de profund în ziua cînd stătuseră împreună în debaraua ei, nu se mai întîmplase de atunci. El fusese cu adevărat un gentleman, așa că nu se putea plînge de nimic, cu toate că puțin din fiorul acelui moment i-ar fi făcut viața

mai plină. Era atît de novice în ce priveşte farmocul apropierei, încît îşi imagina că ceea ce simţise în ziua aceea trebuie să fi fost ceva ce pritonil păstrează doar pentru ocazii speciale.

Dar, privindu-l din ce în ce mai des pe Jake fără ca el să ştie, Toby se gîndea dacă asemenea ocazii nu ar mai putea fi create. Zîmbi în sinea ei, gîndindu-se de cîte ori se simţea tentată să pretindă vreo stare mai puţin plăcută, numai pentru a putea simţi felul în care el încerca s-o liniştească.

Ridicîndu-se de pe sofa, ea se îndreptă spre bucătărie să ia un pahar cu lapte, apoi ieşi pe terasă. Era ceva mai rece afară acum şi, cu excepţia brazilor, majoritatea copacilor nu mai aveau frunze. Frunzele căzute foşneau peste tot sub picioarele ei, în timp ce se plimba, fericită, în aerul înserării. Printre copacii veştejiţi, putea vedea spatele casei şi al proprietăţii lui Jake. Era mai mîro decît părea la început şi era plină de arbuşti mici, aproape ascunşi, de care nu îţi puteai da seama pînă cînd nu te împiedicai de unul dintre ei.

Înmurînd în timp ce vîntul rece spulbera frunzele voştede, ea se îndreptă spre uşa care lega terasa de dormitorul ei. Avea nevoie de un

pulover. Când trecu pe lângă fereastra biroului, deschisă puțin, îl auzi pe Jake vorbind și zîmbi ascultîndu-i tonul de om de afaceri, apoi pașii ei se opriră cînd auzi o voce de femeie. Nu își dăduse seama pînă atunci că trăgea de fapt cu urechea.

– Unde e soția ta, Jake? Sînt curioasă să aflu cu ce fel de femeie te-ai căsătorit. Trebuie să recunosc că mi-a displicut faptul că eram într-un voiaj de afaceri și a trebuit să pierd nunta. Vocea caldă, feminină, suna ușor ironic: Nu cumva îți ascunzi nevasta?

– Asta sună cam a dezaprobare, spuse Jake, ușor amuzat.

– Nu e dezaprobare. E chiar gelozie, spuse femeia, ușor. Știi foarte bine că eu însămi vroiam să mă căsătoresc cu tine. Deși suna a glumă, Toby putu distinge un pic de adevăr în vocea femeii. Adesea m-am închipuit ca fiind soția domnului președinte al S.G.C., adăugă ea.

– Dacă vei mai face cîteva afaceri de tipul aceleia cu Jackson, nu va mai trebui să te măriți pentru președinție, B.J. Ți-o vor oferi ei pe tavă.

Jake era acum cît se poate de serios.

– Nu prea vād cum consiliul director ar trece peste tine ca să îmi ofere mie slujba asta, spuse

B.J., rîzînd din toată inima. Poate ar trebui să mă mulțumesc cu ideea de a-ți fi o bună asistentă.

– Păi poți să fii sigură de asta.

Părea deja plictisit de subiect și simțea că vonlso timpul să îl schimbe.

– Hai să ți-o prezint pe Toby și îți garantez că va fi o adevărată experiență pentru tine.

– Chiar sînt curioasă, dragă, spuse B.J., de parcă Toby ar fi fost pentru ea un prilej de adevărată distracție.

– Sînt curioasă, drrragă, o imită Toby, lovind cu piciorul furtunul din iarbă de la marginea terasei. Mai bine joc eu rolul doamnei prohodinte decît... decît *asistenta* asta. Scuipă cuvîntul de parcă ar fi fost un cuvînt murdar.

Toby își continuă în tăcere drumul printre copaci din grădină, spre partea de nord a apartela vorbindu-și sieși și neconținind să se întrebze de ce femeia aia o deranja atît de mult.

Știa doar că o deranjează și încă mult. Pentru prima dată de cînd era împreună cu Juko, Toby simți nevoia să se ascundă în dulap. Acumtă B.J. părea atît de sofisticată, atît de elgura pe ea. Și, deși Toby întîlnise o mulțime de damoni ca ea, această femeie, din anumite motive, o deranja în mod deosebit.

Dintr-odată, Toby privi în jur și observă că se îndepărtase destul de mult de casă. Jake se întreba, probabil, pe unde ar putea fi. Se întoarse și se grăbi înapoi. Aproape că-și pierduse suflul și era gata să-și ceară scuze, când intră în birou, dar îl găsi gol.

Auzind voci dinspre coridor, se întoarse în direcția aceea. Când ajunse în dreptul dormitorului, găsi ușa întredeschisă și o deschise încet. Privind înăuntru, își înghiți un râs isteric, când îl văzu pe Jake deschizând ușa debaralei și strigînd-o pe nume.

Femela din cameră era de o înălțime potrivită, dar, în rochia aceea strînsă pe corp, dădea o impresie care ar fi trezit invidia unor femei chiar mai atrăgătoare decît Toby. Părul ei castaniu strălucea în lumina din încăpere. Toby își mli ochii, încercînd să-i găsească un defect, dar singurul lucru pe care îl descoperi fură buzele neobișnuit de subțiri; dar o mîna abilă, folosind rujul de buze, avusese grijă și de asta. B.J. părea să fi fost orice, dar nu o femeie casnică.

Rîdea încet, văzînd comportamentul lui Jake, apoi aruncă o privire semnificativă spre patul în care dormea Toby.

- Soțla ta obișnuiește să se ascundă adesea în debara? întrebă ea, fără să încerce să își ascundă amuzamentul. E puțin cam... ciudată?

Toby deschise ușa și mai mult.

- Da, așa obișnuiește, spuse ea pe un ton normal. Întinse mîna în timp ce intră în cameră. Bună eu sînt Toby, iar dumneata ești, probabil, B.J.

Văzu ochii femeii îngustîndu-se cînd zări rochia largă pe care o purta Toby peste burta ei umflată, dar nici una dintre ele nu spuse nimic cînd își strînseră mîinile. Întorcîndu-se spre Jake, Toby zîmbi scuzîndu-se și spuse:

Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi. Mă plimbam prin grădină.

Expresia lui Jake se schimbă dintr-odată, de la amuzament la îngrijorare.

Fără un pulover? Toby, e frig. Se îndreptă spre ea și îi prinse ambele mîini într-ale lui. Toby Hammond, mîinile tale sînt înghețate. Ce vrei să faci? Să te alegi cu vreo pneumonie?

pentru un moment, Toby fu șocată de expresia cludată de pe figura lui B.J. Îl privea pe Jake ca și cînd l-ar fi văzut pentru prima oară, ca și cînd acțiunile lui erau cu totul străine de personalitatea lui.

Apoi, cînd își simți umerii cuprinși de brațul lui, îi zîmbi, uitînd cu totul de oaspetele lor.

– Mă simt bine, spuse ea încet, am rămas afară doar pentru un minut. Își sprijini capul de umărul lui, frecîndu-și fața de materialul aspru al cămășii lui. Și ar trebui să nu te mai îngrijorezi atît de mult.

Sentimentele de neliniște care o cuprinseseră în grădină dispărură. Le uită complet, cînd ea și Jake o conduseră pe B.J. la ușă.

Cînd Jake se îndepărtă pentru a-l aduce halna, B.J. se întoarse spre Toby și, privind-o mirată, o întrebă:

– Ești o vrăjitoare, nu-i așa?

Cum Toby o privi surprinsă, cealaltă femelo își scutură capul și îi zîmbi timid.

– Uită ce am spus, nu are nici o importanță. Cred că mă autoconvinsesem că Jake nu era capabil să manifeste mai multă căldură decît îmi arătase mie. Oftă. Îmi dau seama că am greșit. Întinzînd mîna, adăugă: Sînt bucuroasă că te-am întîlnit, Toby. A fost... edificator, cel puțin.

Tîrziu, în noaptea aceea, Toby rămase trează, gîndindu-se la ceea ce îi spusese B.J. și amintindu-și ceea ce îi spusese Lynda despre Jake. Nu era cunoscut deloc ca un bărbat

plăcut. Mai mult, avea o reputație exact opusă. Și asta era foarte ciudat. Jake era cea mai caldă și mai drăguță persoană pe care o întâlnise vreodată. Oare să se fi înșelat atunci toți ceilalți? Sau, pur și simplu, era altfel numai atunci când era cu ea?

Nu putea să afle adevărul fără a întreba pe cineva care îl cunoscuse îndeaproape înainte de căsătoria lor, dar, din ceea ce văzuse și auzise, o asemenea persoană nu părea să existe.

Din rarele comentarii ale lui Jake despre prima lui căsătorie, își dăduse seama că relația lui cu fosta soție nu fusese una apropiată. Spusese că nu se înțeleseseră și că găsiseră că legătura dintre ei era dificilă, dar expresia feței lui era rece când vorbea despre perioada aceea, amintindu-i lui Toby de prima ei întâlnire cu el, înainte de a-l descoperi pe omul din spatele măștii.

Nici chiar mătușile nu păreau să fi cunoscut partea asta mai delicată a lui Jake, deși era evident că îl iubeau. Și cum amândoi părinții săi erau morți, se părea că nu avea pe cine să întrebe.

De fapt, Jake nu evitase niciodată discuțiile despre trecutul lui. Mai degrabă lăsa impresia că

nu era nimic atît de interesant, încît să merite a fi discutat. Părea mult mai interesat de Toby și de trecutul ei, iar cîteodată, de viitorul ei.

Cum zilele treceau, Toby uită să se mai gîndească la felul în care ceilalți îl vedeau pe Jake. Era deja mult prea absorbită de pregătirile pentru sosirea nou-născutului și să se bucure de căldura pe care i-o oferea Jake.

Rîdeau mult cînd erau împreună, unul de celălalt și de lumea care avea să întîmpine copilul lor. Păreau să descopere ceva mereu nou unul la celălalt, și în lume, cu fiecare zi care trecea. Chiar și schimbările emoționale și fizico ale lui Toby păreau să îi scape ei, dar erau observate cu grijă de mereu atentul Jake. Do fapt, nici el nu știa ce aștepta. De fapt, știa numai că avea să se întîmple ceva important în viața lui.

La o lună după ce B.J. îi vizitase, Jake îl zîmbea lui Toby în timp ce conducea mașina spre un concert pe care erau nerăbdători amîndoi să-l asculte.

El se opri din rîs, cînd văzu mîinile lui Toby odihniindu-se confortabil pe abdomen. Toby se îngrăşase mult în cele două luni de cînd era căsătorit.

Într-o dată, inspiră profund cu un surprinzător "of" !

Ochii lui se îngustară cu îngrijorare şi, imediat, opri maşina.

Cu i asta? Ce se întîmplă? întrebă el neliniştit, aplecîndu-se spre ea.

Ea nu scoase un cuvînt. Îi luă mîna şi i-o puse lingă a ei, pe abdomen. El o privi întrebător pentru un moment, apoi, dintr-o dată, simţi ceva mişcîndu-se sub mîna lui. Îşi opri respiraţia cu ochii măriţi, apoi începu să rîdă. Un rîs profund, puternic. Rîse şi ea împreună cu el, pentru viaţa sănătoasă dinăuntrul ei şi, poate, pentru bucuria ce i-o producea acea nouă viaţă.

Închizîndu-şi ochii strîns, Jake îşi lăsă capul pînă cînd acesta se odihni pe sînii ei moi. În timp ce mîna ei îi cuprinse obrazul, o căldură vibrantă se răspîndi înăuntrul lui. Încercarea de a se reţine îl costa mult efort, dar după puţin timp clipi şi umazeala nefamiliară din ochii lui dispăru şi apoi se înscrise imediat în trafic.

Nici unul dintre ei nu îşi dăduse seama că nu

scoaseră nici un cuvînt. Comunicarea dintre el fusese precisă și clară, ca și cînd ar fi gîndit cu aceeași minte.

În timp ce conducea, Jake își putea simți încă inima bătîndu-i tare, ciudat. Din ce în ce mai mult, uimirea pe care o simțea la gîndul de a avea un copil, îl cuprindea și se contopea cu mirarea de a avea această femeie lîngă el. O considerase pe Toby o femeie atrăgătoare, chiar de cînd o văzuse pentru prima dată. Acum însă era sigur că era cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnise.

Toby crede că o privesc așa doar pentru că mă gîndesc la copil, își spunea el zîmbind. Nu știa cum ar fi reacționat ea dacă ar fi înțeles că era la fel de fascinat de ea, pe cît era de copil.

În timp ce se îndreptau spre sala de concert, se surprinse privind-o din nou cu coada ochiului. Avea acea expresie distantă în privire, care începuse să apară prea des în ultima vreme, neliniștindu-l.

– Toby! spuse el încet, apoi mai insistent: Toby!

Ea clipi, își scutură încet capul și îl privi întrebătoare.

– Unde te duci cînd părăsești pămîntul?

Întreabă-o.

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— Din când în când, pleci și am impresia că ar trebui să îți trimit o telegramă, ca să îți pot vorbi.

Ah, spuse ea rîzînd, vorbesc cu mine

înăuntru.

Vorbește cu mine, mai bine.

În il privi, nesigură.

— Nu cred, începu ea, dar privirea lui fixă o făcu să se oprească. Strînse din umeri, ca și cînd ar fi spus: Bine, tu ai vrut-o.

— Spune, George, zise ea.

— George? Care George?

Ea se opri.

— Vrei să auzi asta sau nu?

El aprobă, înghițindu-și rîsul, apoi ea continuă:

— Spune George, uite cine vine. Tipul ăla grozav, Jake Hammond, cu nevastă-sa aia adolescentă.

Rîsul lui Jake îi surprinse pe cei care se îndreptau spre sala de concert. El își puse brațul în jurul ei și o îmbrățișă.

— Ești cea mai frumoasă și mai atrăgătoare adolescentă pe care am văzut-o vreodată.

Și era adevărat, se gîndi el. Ceea ce era mai adevărat era că, fără a i-o spune cu voce tare,

ea era și cea mai sexy adolescentă pe care o văzuse vreodată.

O privi în timp ce intrară prin ușa mare de sticlă a sălii de concert și adăugă:

– Ești cea mai frumoasă femeie de aici.
– Da? spuse ea suspicioasă, apoi arată spre un grup de oameni din dreapta ei. Ce spui de ea?

Jake privi spre blonda înaltă, zveltă, pe care i-o indicase Toby și o studie în liniște cîțva timp. Ochii lui deveniră gînditori, apoi se întoarse spre Toby.

– E foarte atrăgătoare, spuse el cu onestitate, dar îi lipsește ceva. Uite, nu pot să spun exact ce, dar îi lipsește ceva.

– Vreo cincisprezece kilograme, aș spune, zise Toby, rece, și o jumătate din rochie.

Toby îl făcea întotdeauna să rîdă. Dacă nu pentru ceea ce spunea, măcar pentru felul în care o făcea și pentru expresia feței sale, în timp ce părea să asimileze lumea confuză din jurul ei. Încă mai rîdeau în drumul spre casă, după concert, cînd ea începu să imite un cuplu ajuns la saturație și care ședea undeva, în fața lor.

Aproape jumătate din drum, ea făcu fel de fel de pauze, căscă, amintindu-i de o pisică, în timp

cu lăi acoperea gura mică.

- Așa, spuse Jake, trăgînd-o spre el, aprîindă-to de mine și nu te mai lupta cu somnul. Îți oxtonuată.

Nu pot să înțeleg de ce dorm atît de mult, alba un amietită.

Dormi pentru doi, spuse el, dar ea nu-l mai alzi.

Adormise la fel de repede, pe cît de repede lăi pusese capul pe pieptul lui.

El simți căldura corpului ei lîngă al lui și, în timp ce se apropiau de casă, încetini, nedorind să plardă căldura aceea. Dar, oricum, nu putea să aștepte o eternitate și parcă prea repede opri mașina pe aleea circulară din fața casei.

O privi un moment, apoi coborî din mașină și o luă în brațe, zîmbind pentru că, și în actuala ei stare, nu cîntărea mai mult decît o femeie normală. Cîștigă încă cîteva minute, în timp ce aștepta ca doamna Pratt să deschidă ușa, apoi trecu pe lîngă menajeră, dînd din cap, și se îndreptă spre dormitorul lui Toby.

În timp ce o așeza pe pat, privi în urmă pentru a vedea dacă doamna Pratt îl urmase, dar coridorul era gol. Bineînțeles, se gîndi el cu un oftat. Se gîndise în mod automat că Jake

avea grijă să își ducă nevasta în pat.

Privind spre Toby, simți în mod inexplicabil, uscându-i-se gura. Se așeză lângă pat pentru un moment, apoi întinse mîna. Văzînd însă cît de mult îi tremura, o trase înapoi și se îndepărtă de pat, trecîndu-și ambele mîini prin păr, cu exasperare.

Este ridicol, își spuse. Nu o poți lăsa așa.

Strîngînd din dinți, se apropie din nou de pat. O așeză pe o parte, în timp ce îi trase încet fermoarul rochiei verzi. Păru să dureze o veșnicie, dar în cele din urmă reuși, și îi trase încet rochia peste umeri.

Jake nu realizează că răsufierea lui începuse să devină grea în timp ce încerca să își abată gîndurile de la pielea ei caldă de sub mîinile lui, dar nu putu să ignore felul în care îi tremurau degetele și în care i se încălziseră simțurile, cînd trase rochia peste sînii ei.

Prin sutienul din dantelă, îi putea vedea sînii umflați, cercurile mai întunecate ale sfîrcurilor ei, și își ținu răsufierea, expresia feței lui devenind un fel de mască a durerii. Îi era teamă ca nu cumva geamătul care creștea în el să o trezească.

Pentru cîtva timp, rămase înghețat, privind frumusețea palidă care zăcea în fața lui, atît de asemănătoare cu imaginea din noaptea aceea

de acum cinci luni. Lupta cu senzația aia – Doamne! cum lupta – dar, în mod inevitabil, mintea lui era acaparată de amintirea acelei imagini, a senzației, a parfumului ei.

Imagini erotice îl înălțătură. Imagini ale lui Toby punându-i capul pe sînul ei, ale picioarelor ei înălțându-l, Toby, mereu Toby, atît de dulce, de iubitore. Putea aproape să simtă gustul pielii ei calde.

Nu mai avea nici un control asupra mîinii lui care se întinse, pentru a-i mîngîia sînii prin dantela subțire. Sfîrcurile ei se întăriră imediat, sub atingerea mîinii lui, și nici un gînd că în felul acesta i-ar viola intimitatea, nu îl opri să-și alunece mîna pe sub sutien, pentru a-i cuprinde întregul sîn.

Ca și cînd ar fi fost în transă, se aplecă pînă cînd simți mirosul pielii ei și căldura care îl atrase încă și mai aproape. Apoi, dintr-odată, Toby oftă în somn, întorcîndu-se ușor. Jake își retrase mîna, ca și cînd ar fi fost ars, apoi închise ochii dezamăgit.

Ce dracu' avea de gînd să facă? se întrebă dezgustat. Toby avea încredere în el. Cum putea distruge acum acea încredere? Nu avea nici un drept. Într-adevăr, nu avea nici un drept.

Nici chiar tensiunea nervoasă nu putu domina intensitatea încă și mai puternică pe

care o simțea carnal. O voia pe Toby cu o foame adîncă și arzătoare. Dorința pe care o simțise în acea noapte memorabilă crescuse pînă cînd devenise aproape fără control. Trăia aproape constant cu teama că nu își va putea limita mîngîlerile la cele normale, pe care ea părea să le prefere.

Privind-o peste umăr, decise să îi ceară doamnei Pratt ajutorul, lăsînd-o să tragă singură concluziile pe care le dorea.

Dar, înainte de a părăsi încăperea, Toby se întinse din nou. Cînd el se întoarse spre ea, pleoapele ei se ridicară și ea zîmbi, încet, senzual, ca într-o altă noapte pe care și-o mai amintea. Apoi, fără a se trezi complet, o fiă și se întoarse pe o parte.

Încheieturile degetelor lui Jake erau aproape albe din cauza încheștării pumnilor și își simți stomacul strîngîndu-i-se în noduri, de dorință. În mod ciudat, mișcările lui păreau mecanice, în timp ce ieși încet din dormitorul ei, simțind o singurătate exasperantă.

Șapte

Toby privi prin ușa întredeschisă și, când Janine îi făcu semn să intre în biroul spațios, ea traversă camera pentru a se așeza în fotoliul atât de familiar deja, în care se așezase cu prilejul celorlalte vizite.

În timp ce o aștepta pe Janine să termine discuția la telefon, Toby se agita în fotoliu, aranjându-și rochia ei de gravidă.

De mai bine de opt luni, din toamnă pînă în iarnă, apoi mai tîrziu, spre primăvară, purtase

ușor sarcina. Dar, în ultima săptămână, observase o schimbare dramatică, o anumită greutate care făcea ca fiecare mișcare să constituie un efort.

Prinzându-și mâinile sub burtă și încercând astfel să-și ușureze puțin din greutate, o observă pe Janine în timp ce aceasta vorbea liniștită la telefon. Toby nu își mai vizitase psihiatra încă dinainte de căsătoria ei cu Jake. Toate lunile acestea trecuseră atât de repede!

Fusese complet absorbită de pregătirile pentru copil. Și apoi, fusese complet absorbită de Jake. Zilele îi fuseseră ocupate cu grija de a alege cel mai bun pat pentru nou-născuți și scaunul de siguranță pentru mașină. Serile și le petrecea adesea cu lecțiile lui Lamaze pentru nou-născuți... și apoi de la capăt cu Jake.

Zîmbi acum, gîndindu-se la Jake și la școală, la serile petrecute ascultîndu-l pe blondul instructor care îi învăța, mai mult decît ar fi avut vreodată nevoie, despre clisme. Școala era interesantă, dar, după felul în care se comporta Jake, ai fi spus că era vorba de adunări la Organizația Națiunilor Unite. Absorbea ca un burete fiecare cuvînt, apoi discuta toate lucrurile astea la nesfîrșit.

Toby zîmbi dintr-odată, cînd își aminti de entuziasmul lui, de faptul că Jake considera fiecare moment liber drept un răgaz pentru a explica metoda respirației și a relaxării, pe care o învățase. De fiecare dată cînd ea credea că el uitase puțin de toate astea și se putea relaxa, el apărea în sus și se apropia de ea cu o privire intensă, pe care Toby o compara cu cele atribuite vrăjitoarelor din Salem. Era ca și cînd copilul lor ar fi fost primul copil care se năștea în lume, ca și cînd ar fi fost vorba de viitorul moștenitor al tronului.

În ultimele luni, ezitățile naturale ale începutului se transformaseră într-o atmosferă familială. Toby știa că, dacă scrumiera lui preferată nu era la locul ei, el devenea nervos, iar el știa că Toby nu stătea niciodată mai puțin de o oră în baie.

În fiecare dimineață, îl găsea la micul dejun, încruntîndu-se peste ziarul de dimineață, dar cînd ea intra în cameră, el îl punea deoparte și îi zîmbea, întîmpinînd-o cu observații ironice sau cu o conversație plină de entuziasm, ca și cînd el ar fi pregătit în mod special începutul acestei zile, doar pentru ea.

Era o persoană atît de aparte, se gîndea ea

oftînd. Era un prieten cu adevărat deosebit. Dar uneori avea impresia că îl frămînta ceva ce încerca să-l ascundă. De cîteva ori, cînd ridica privirea simţind că el o priveşte, observa o expresie ciudată pe faţa lui. Asta o deranja. Deşi nu putea spune că era durere sau frustrare sau tensiune, era în mod sigur o emoţie puternică, pe care încerca să o ascundă de ea, în mod categoric. Imediat ce îşi dădea seama că îl observa expresia, îşi părăsea masca şi mai treceau cîteva minute bune, pînă cînd reintrau în normal, în relaţii obişnuite unul cu celălalt.

Ascunzîndu-şi burta în mod inconştient, ea zîmbi. Poate că, la fel ca şi ea, Jake începea să devină neliniştit în legătură cu naşterea copilului.

– Ei, Toby, a trecut ceva timp.

Toby o privi pe Janine şi îi zîmbi.

– Şi pariez că zilele pe care le-ai petrecut pînă acum au fost înfiorător de plictisitoare fără „durerile teribile de cap” ale lui Toby, care să te ajute să îţi mai treacă timpul.

Janine rîse.

– Trebuie să admit că eşti unul dintre pacienţii mei cei mai neobişnuiţi... Se lăasă pe spate în scaun. Cum merg lucrurile? Ai vreo problemă cu noua ta viaţă?

- Nu, nu aş putea spune. Toby oftă, scuturându-şi capul. Numai că, în ultima vreme, mă simt... ca pe ghimpi. Ştiu că asta este normal cînd ai o sarcină, dar cred că are legătură mai mult cu Jake.

E ceva în relaţia voastră care te îngrijorează? întrebă Janine, calmă, începînd ritmul obişnuit al întrebărilor şi răspunsurilor.

Nu mă îngrijorează. De fapt, nu prea înţeleg ce fel de relaţie este asta a noastră. Îşi schimbă poziţia. Se pare că, de cîte ori sîntern împreună, trebuie să mă aştept întotdeauna să se întîmple ceva. Nici măcar nu ştiu la ce să mă aştept. E ca şi cînd ai încerca să îţi aminteşti un cuvînt. Ştii că e acolo, undeva, pe vîrfurile limbii, dar, pur şi simplu... nu-l poţi rosti. Se apleacă spre doctoriţă. Simt că e ceva nou, ce ar trebui să ştiu, dar sînt prea proastă ca să-mi dau seama ce e, oftă ea şi clătină din cap. E atît de frustrant, Janine.

- Înţeleg, murmură Janine.

- El bine, eu nu! rîse Toby, apoi strînse din umeri. Dar presupun că e vorba de timp. Privi spre Janine, amuzată. Oare este ceva în neregulă cu mine? Nici măcar nu pot să îmi fac probleme, ca altădată. Sînt ca o vacă placidă,

nu mă mai supără nimic, cîtă vreme am un cîmp verde în fața ochilor și un grajd cald.

– Am auzit că o sarcină poate creă o asemenea stare, spuse Janine rîzînd împreună cu ea. Cel puțin, unele femei așa spun. Pentru altele, pare a fi o perioadă cînd toate temerile lor, care fuseseră îngropate undeva, în fundul minții lor, încep să fie re trăite. Sînt fericită că nu este cazul tău.

Toby continuă să zîmbească.

– Știi, Janine, cred că ți-am făcut o nedreptate.

– Da?

Toby își întoarce o buclă în jurul degetului, neștiind cît de deschisă ar trebui să fie.

– Mi s-a părut întotdeauna că tu ești prea agresivă, ca femeie și în profesie, ca și cînd ți-ar fi fost teamă ca nu cumva cineva să le separe una de cealaltă. Dar, în ultimul timp... ei bine, m-am gîndit că poate am permis ca propriile mele slăbiciuni să îmi influențeze punctul de vedere. Credeam că tu voiai să spui „sînt o femeie, ascultă-mă cum strig”, cînd tot ceea ce puteam să fac era să spui „sînt o femeie, ascultă-mă cum mormăi – dar numai dacă nu te deranjează prea mult”.

Janine rîse surprinsă.

- Și acum ce crezi?

Toby zîmbi.

- Acum sînt convinsă că tot ceea ce voiai să
spun era: „Sînt Toby”, fără să cer scuze
nimănui, mai ales mie însămi.

Janine închise ochii rezemîndu-și capul de
spătarul înalt al scaunului ei din piele albastru-
murdar. Apoi, deschizîndu-i, spuse încet:

— Toby, ai crescut. Rîse răgușit. E ca și cînd
ai un copil care pleacă la universitate. Mă simt
puțin tristă, dar foarte, foarte mîndră.

Toby își trecu mîna prin păr, puțin stingherită
de laudă.

- Lyell mi-a spus același lucru, cînd m-am
întîlnit cu el în parc, azi dimineață. La început,
s-a ularat la burta mea, apoi mi-a ascultat
gîndurile. Se opri o clipă. Nu m-am gîndit la asta
până acum, dar să știi că mă simt altfel. Nu îmi
mai petrec timpul gîndindu-mă la mine, așa cum
obișnuiam. Cînd am timp să stau și să reflectez
asupra vieții, prefer să mă gîndesc la Jake sau
la copil... și uneori la viitor.

— Viitor? Întrebă Janine cu grijă. Ce repre-
zintă viitorul pentru tine? Acum nu vorbesc ca
psihiatra ta, ci ca o prietenă curioasă. Ați decis,
tu și cu Jake, cît timp veți rămîne împreună după

ce se va naște copilul?

Toby o privi surprinsă.

– După ce se va naște copilul? Nu, nu am vorbit niciodată despre asta. Am fost prea prinși cu discuțiile despre copil și despre noi... cred că am uitat de asta. Se încruntă. Ideea asta mi se părea undeva departe, în viitor, în timp ce toate celelalte erau de actualitate imediată.

Toby căzu într-o liniște reflexivă privind pe fereastră.

– Cred că, spuse ea cu un zîmbet ușor, privind-o pe Janine, că poate ar fi timpul să mă îngrijesc puțin și de viitor.

Și chiar începu să o facă. Conduse pînă acasă, gîndindu-se. Amiaza trecu și ea încă se mai gîndea. Abia observă că Jake o privea în timp ce își freca bărbia și își mușca buza. Și și-ar fi putut petrece încă mult timp frecîndu-și bărbia, dacă Jake nu s-ar fi ridicat și nu s-ar fi așezat lîngă ea, pe sofa.

– Nu, Jake, spuse ea cînd văzu privirea din ochii lui. Jake, se rugă ea, dacă vom continua să exersăm, ne vom plictisi deja înainte de a se naște copilul. Se ridică și începu să se îndepărteze, ținînd o mînă ridicată, încercînd să îl oprească. Personal, am crezut întotdeauna că

lucrurile astea ar trebui să fie spontane.

El rîse și se opri în fața ei.

– Ascultă, Jake, spuse ea, încercînd încă o dată. Statisticile spun...

– O, nu! rîse el din nou. Nu o să mă mai las pîcălit din nou. Știu unde găsești tu statisticile aia.

– Nu e adevărat...

Hai, uite, te ajut să te întinzi pe podea, spuse el, prinzîndu-i mîinile.

Își întoarse ochii exasperată, dar îi permise să o ajute, în timp ce mormăi lăsîndu-se pe podea.

Ce-a fost asta? întrebă el zîbind. Mi-e teamă că nu am înțeles.

Spuneam, zise ea între două respirații, că dacă mă întind pe podea de încă vreo cîteva ori, o să-mi aplatizez curbura naturală a spatelui.

Fundul tău e la fel de nemaipomenit ca întotdeauna, spuse el rîzînd.

– Chiar așa? Încercă să se așeze pe o parte pentru a-l privi, dar renunță cînd corpul refuză să se întoarcă.

Cred că mă pe cuvînt, spuse el, împingînd-o delicat înapoi pe podea. Acum trebuie să te scieri, cînd te masez pe burtă.

Ea ridică o mână să obiecteze, apoi oftă.

– Dumnezeuule!

– Ce mai e? Întrebă el neliniștit, aplecându-se peste ea. Ești în regulă? Te doare ceva?

Ea nu sesiză teama din vocea lui, în timp ce își privea mâna cu dezgust.

– Uite, spuse ea mișcându-și mâna astfel încât el să o poată vedea. Mi-am rupt o unghie. Știi cât timp mi-a trebuit ca să-mi crească? Și e pentru prima oară când le am atât de lungi...

– Toby, te prefaci, spuse el mutându-și greutatea corpului pe călcâie. M-ai speriat de-a binelea.

– Ei, nu este chiar așa de rău, zise ea, o să crească din nou.

El își închise ochii și respiră adânc, apoi spuse încet:

– Screme-te, Toby.

– Jake, spuse ea după câteva minute, te-ai gândit vreodată cât de ridicol aș arăta dacă ar intra cineva pe neașteptate?

El nu se opri, iar mâinile îi alunecau în continuare pe abdomen.

– Cine ar putea să intre, în afară de doamna Pratt? Și chiar dacă s-ar întâmpla așa, nu văd nimic ridicol în asta.

- O femeie care stă întinsă pe covor, scormindu-se în timp ce un bărbat îi masează burta, nu este ridicol? Întrebă ea sec, printre gemute. Nu numai că pare ridicol, dar pare pur și simplu ciudat.

Mișcările mâinilor lui se opriră pentru un moment, iar el rîse surprins.

- Ciudat? Ce știi tu despre lucrurile ciudate? Își schimbă poziția. Acum exersează respirația.

- Ciozi... și respiră de cîteva ori... că nu știu nimic despre asemenea lucruri?

Cînd el o privi fix, ea luă un aer de frustrare. După un moment, se opri din nou:

- Nu am mîncat niciodată pește crud, e arăvârat, dar l-aș recunoaște dacă l-aș vedea.

- Rospiră, ordonă el. Nu mă îndoiesc de inteligența ta. Eram doar surprins.

Ea se ridică în coate.

- Parioz că mă gîndesc la o serie de lucruri care în-ar surprinde.

- Do pildă?

- Ca, de exemplu, la planul pe care ți-l ai spus să îl încerce la S.G.C., zise ea evaziv. Lyn-da mi-a povestit totul. Asta ar face ca managerii să ți-l trateze lucrătorii la fel ca japonezii, demonstrîndu-le importanța lor pentru com-

panie și faptul că firma le aparține de drept și lor. Cred că ai făcut un lucru corect.

El zîmbi.

– Sînt mulțumit că gîndești așa. Țsta e un mod subtil de a-mi spune că ți-ar plăcea să îți vorbesc despre munca mea?

– Am sărit peste „subtil” la școală, dar mi-ar plăcea să discut despre subiectul ăsta din cînd în cînd, murmură ea. Apoi îl privi cu speranță. Am putea începe chiar acum.

Dar el nu se lăsă și tot restul serii îl petrecură exersînd tehnica Lamaze. Ea reuși să uite de întîlnirea cu Janine, un timp, dar imediat ce rămase singură în dormitorul ei, întrebările reveniră.

Acum i se părea incredibil că a putut trăi împreună cu el atîta timp, fără a se întreba cînd se va termina totul? Știuse de la început că, probabil, avea să se reîntoarcă în apartamentul ei. De ce oare gîndul ăsta o făcea acum să simtă o senzație rece în stomac? Își spuse că nu va avea nimic de pierdut. S-ar fi văzut cu Jake destul de des, cînd ar fi venit să vadă copilul. Prietenia lor ar fi continuat... Ce altceva își putea dori, pentru Dumnezeu?

Dar, în timp ce își trăgea rochia de mătase

ilbă, admise că voia mai mult. Ideea de a-l vedea pe Jake ocazional n-o satisfăcea. Prea mult lucruri se întâmplaseră între ei, împărțiseră prea multe pentru a renunța la relația lor, după nașterea copilului.

Șezînd pe marginea patului, se gîndi la blîndețea lui Jake, la grija lui constantă. Desigur, asta însemna ceva... ceva special.

Apoi, ea se ridică dintr-odată, căci îi veni o idee cam neplăcută. El îi spusese de la început că mult însemna copilul ăsta pentru el. Se vedea asta în tot ce făcea, în tot ceea ce spunea. Avînd în vedere aceste sentimente, oare n ar fi tratat-o la fel pe orice femeie, pe orice femeie care i-ar fi purtat copilul?

Binîntîles că da, își spuse nefericită, în timp ce se plimba de colo-colo, pe lîngă pat. Începu inconștient să își maseze burta, în timp ce o durure ascuțită începu încet să se facă simțită din spate, pentru ca apoi să se simtă spre partea de jos a abdomenului. El ar fi făcut exact același lucru, se gîndi ea în continuare. Era exact tipul ăsta de om.

Nu putu găsi o singură acțiune de-a lui Jake, în ultimolo cinci luni, care să nu fi fost legată de preocuparea lui disperată pentru copil.

Își mușcă buza, pentru a-și reține lacrimile care îi străluciră în ochi, în timp ce se gîndea că toată tandrețea, toată grija fuseseră numai pentru copil. Și, deși nu putea fi geloasă pe propriul ei copil, Toby se simți încă și mai pierdută și mai singură decît fusese în anii copilăriei.

Sprijinindu-se de stîlpul greu de mahon, ea își șterse lacrimile cu degetele încă tremurînde.

– Hai, Toby, își zise ea, ai crescut acum, ți-a spus-o și Janine. Și Lyell. Nu poți sta așa, făcîndu-ți griji tot timpul. Fă ceva.

Trebuia, pur și simplu, să afle ce plănuise el pentru viitor, apoi va vedea. Ezită un moment, trecîndu-și degetele peste cămașa de satin, în timp ce durerea din abdomen creștea. Apoi, inspirînd puternic, se îndreptă spre ușă.

Jake se întoarse în pat neliniștit, apoi mormăi:

– La dracu'!

Ridicîndu-se dintr-odată, își aprinse o țigară, înainte de a se îndrepta spre fereastră.

Noapțile erau cele mai grele, se gîndi el în timp ce se sprijini de perete. Ziua putea pretinde că, petrecîndu-și timpul alături de Toby, fiind considerat prietenul ei apropiat, îi era de ajuns.

Dar cînd era forțat să se retragă în spațiul gol al dormitorului lui, știa că asta era numai minciună. Cum ar fi putut să se gîndească măcar că ar lăsa-o să plece? Ideea asta era acum de neconceput. O dorea pe Toby alături de el pentru toată viața. Dorea să se trezească alături de ea diminețile; dorea să-i simtă prezența lîngă el, noaptea.

Strîngîndu-și pumnii, blestemă în șoaptă. Ar fi trebuit s-o țină lîngă el din prima noapte și să nu o mai lase niciodată să plece. Dar în noaptea aceea, relația lor fusese doar una fizică. Abia cînd a început s-o cunoască mai bine, s-o cunoștea pe adevărata Toby, s-a simțit total și definitiv îndrăgostit de ea. Zîmbi. Se simți bine, recunoscîndu-și că o iubea. Odihnindu-și picioarele pe foreastră, își încordă ușor mușchii obosiți, spatele gol și umerii sclipindu-i în lumina lunii.

Toby îl fascinase. Era ca o zi de primăvară, care își schimbă comportarea și chipul în permanență. La început, nu însemnase nimic mai mult pentru el decît o piesă într-o mașinărie

complicată. El încercase mereu să vadă cum funcționează. Apoi, încet, începu să o cunoască mai profund. Îi văzuse frumusețea inimii și a minții. Și văzuse tăria caracterului ei pe care nici ea însăși nu știa că o avea.

Stingînd țigara, înțelese că trebuia să îi spună ceea ce voia de la ea. Ar fi trebuit să îi spună că voia ca această căsătorie a lor să fie una reală. Și ar fi trebuit să îi spună că voia asta înainte să vină pe lume copilul. Altfel, după naștere, ea ar fi început să se gîndească să se reîntoarcă în apartamentul ei. Și ar fi trebuit să fie idiot să lase să se întîmple așa ceva. Avea prea multă nevoie de ea. Erau și momente cînd își spunea că poate și ea avea nevoie de el.

Înainte de a-și putea formula un plan în minte, Jake auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse, cînd Toby tocmai intra în cameră.

– Jake, trebuie să vorbim despre cît am să mai stau aici după ce...

Ea se întrerupse decdată. Apropiîndu-se de el, luna îi luminează întreaga față. Umerii îi străluceau în lumina eterică, cu sînii mari și umflați sub rochia scurtă din satin. El văzu toate acestea dintr-o ochire. Ea îi observă privirea și i-o reținu. Cînd îl privi, la rîndul ei, trăsăturile ei păreau să

fie ale unui somnambul.

El își reținu respirația în tăcerea încordată, apoi, după un timp, ce păru să fi durat ore întregi, ea murmură încet:

– Statuia de bronz.

Traversînd ezitant camera, el se opri în fața ei.

– Toby! șopti el.

Pentru un moment, ea privi la el, la pieptul lui gol, cu o expresie amuzată, ca și cînd ar fi încercat să își amintească ceva.

– Tu erai, șopti ea, în sfîrșit, cu ochii măriți de surpriză. Bineînțeles că tu erai.

Jake își înghiți un geamăt, în timp ce se apropia pentru a-i mîngîia fața, dar, cînd mîna ei alunecă pe pieptul lui, el nu mai putu să se rețină.

Geamătul veni lung și răscolitor. Îi prinse mîna, presîndu-i-o pe piept, apoi o trase în brațele lui.

Apropierea fu prea mult chiar și pentru bunul simț al lui Jake și nu mai putu să-și controleze acțiunile, cînd își îngropă fața în părul ei și simți mirosul pielii ei.

– Toby, șopti răgușit, mă înnebunești.

Apoi, coborînd capul, o sărută înfometat,

căutînd acea dulceață de care fusese lipsit atîta timp.

Toby se apropie și mai mult. Funicătura aceea nebunească începu din nou, ducînd la un adevărat cutremur.

Și, odată cu aceasta, apărură și senzațiile pe care și le mai amintea de ultima dată, senzațiile pe care și le dorea atît de mult. Dar, de data aceasta, era ceva nou, în plus. Ea simți un fel de conștientizare a ceea ce i se întîmpla, cum nu mai simțise înainte. Ea își dorea, își dorea...

Dintr-odată, Toby deveni rigidă, ca și cînd o durere acută o cuprinsese.

– Ce se întîmplă? întrebă el, cu ochii mijiți, cînd își ridică privirea.

Ea își clătină capul.

– Nu știu, murmură ea, simt o crampă ciudată.

El o îndepărtă puțin de lîngă el și îi privi pîntecele, îngrijorat.

– Nu cumva e copilul?

– Nu... nu, nu poate fi. Îl simt încă mișcîndu-se. Se strîmbă cînd durerea deveni mai intensă. Cît de mult durează primele contracții, Jake?

– De la treizeci la șaiszeci de secunde, spuse el.

Relaxîndu-se cu un oftat, în timp ce durerea

o mai lăasă, spuse:

— Durează mai mult. Trebuie să fie altceva.

So întoarse încet, apoi respiră cînd durerea îi revonl și ea simți că intensitatea ei o trăgea cumva înspre înăuntru.

— Încă una? întrebă Jake, ușor alarmat. Cînd ea se apropie, el o privi neîncrezător. Dar nu se potol

() așeză pe pat, apoi începu să se plimbe agitat.

La dracu', Toby, nu poți naște acum! zise el aproape țipînd, ca și cînd ar fi putut să oprească natura, ca să fie mai bine pregătît.

I a îl privi și spuse cu încăpățîinare, imitînd-o pe Katherine Hepburn:

— Și totuși...

— Bine. Vocea lui părea ușor pierdută și, cu puținli încheștați, spuse: Bine, stai liniștită.

— Bine, Jake, spuse ea calm, ascunzîndu-și un zîmbet.

— Trebuie să chemăm un doctor, zise el încot, aproape fără respirație. Valiza ta e pregătîtă?

Toby aprobă, apoi privi în spatele lui, văzînd-o pe doamna Pratt în ușa.

— E ceva în neregulă, domnule Hammond?

– Credem că a sosit timpul, spuse Toby. Dar nu șintem siguri ce să facem.

– Ba știu ce să facem, o corectă Jake. Mergem la spital chiar acum. Doamnă Pratt, vreji să luați geanta lui Toby din camera ei?

– Dar, Jake, protestă Toby, trebuie să mă îmbrac și vreau să fac un duș, începu Toby, oprindu-se brusc cînd o altă durere o luă prin surprindere, făcînd-o să se aplece.

– Cheamă doctorul, doamnă Pratt, spuse Jake cuprinzînd-o p  Toby în brațe. Spune-i că șintem pe drum.

Se opri să ia geanta lui Toby, înainte de a o conduce la mașină.

Toby nu  r  sigură că va dura drumul până la spital. Durerile nu mai erau întrerupte de pauze, ci urmau una după alta și își aducea aminte uneori să prindă brațul lui Jake pentru a-și trage respirația.

– Se  nt mpl  prea repede, Jake... mi-e frică. Ceva nu este în regulă.

Apoi, nu mai auzi ceea ce  i spuse el, dar simțea brațul lui str ns în jurul ei și știa că el repeta întruna:

– Sînt aici, dr ga mea. Va fi totul bine... Trebuie să fie...

Toby văzu agitația din spital ca printr-o perdea roșie de durere. O auzi pe soră suficient de bine pentru a-și da seama că, deși un mers alit de rapid al nașterii era neobișnuit, la prima naștere, copilul ei era bine și era pe drum.

Pentru următoarele două ore, intensitatea contracțiilor crescuse la proporții de nesuportat și îl absorbi întreaga concentrare. Era așezată într-o cameră mică, iluminată puternic, cu Jake lângă ea, masându-l abdomenul și rugînd-o să înfugă.

Nu ar fi trebuit să fie așa, se gîndi ea febril. Nu trebuia să-și domine contracțiile pentru a le controla. Cînd gemu puternic, odată ce durerea deveni intensă, se reînvioră suficient pentru a-l numi pe Jake înjurînd-o pe o soră care nu se mișca destul de repede pe cît ar fi dorit el. Durerea părea să fie cu totul alta față de ceea ce simțise vreodată înainte, ca și cînd întregul ei corp ar fi fost prins într-o menghină uriașă, care nu lăcea altceva decît să o strîngă din ce în ce mai mult.

Spre sfîrșitul celor două ore, privi figura neobișnuit de fixă a lui Jake.

Jake, gemu ea prinzîndu-i mîna strîns, cine o alta care ne-a spus că durerile nașterii vor fi la

fel ca acelea menstruale?

– Nu știu, scumpo. Îi șterse fruntea cu un prosop umed și repetă cu o voce aspră și distantă: Nu știu.

– Amintește-ți... Amintește-mi să îl găsesc ca să îl pot strângula.

Nu îi mai auzi răspunsul. Când reuși să se trezească din nou, simți lumina puternică a camerei de naștere, prin pleoapele închise. Durerea dispăruse și o anumită amorțeală îl cuprinsese corpul. Când deschise ochii, Jake era la capul ei umezindu-i fața și spunându-i să respire. Arăta ciudat, aproape speriat, când își apropie fața de a ei.

Deodată își opri respirația, apoi îi prinse fața între palmele sale pentru a-i roti capul în așa fel încât să poată privi în oglinda de deasupra ei.

– Uite, șopti el răgușit.

În timp ce priveau împreună, capul copilului ieși, apoi doctorul scoase încet restul corpului. Era un băiat, cu mânuțele bătînd în aerul din jurul lui.

– Oh, Jake! spuse Toby, rîzînd și plîngînd în același timp. E un băiat. Un băiat minunat.

Încercă să spună mai mult, să îi spună cum se simțea, dar nu putea vorbi decît cu greu, din

cauza sărutărilor care aterizau pe fața ei, ca o ploaie, ca un acompaniament al plînsului plăcut al copilului ei. Apoi, cînd Jake își odihni fața lângă a ei și își simți lacrimile amestecate cu ale lui, îi fu teamă că inima îi va plesni de intensitatea bucuriei.

Opt

Toby își trecu mîna peste pîntecele incredibil de plat. Fiul ei avea două zile și încă i se părea ciudat că se putea întoarce și putea să se așeze fără dificultate, fără muntele acela din abdomenul ei.

Zîmbind ca o pisică mulțumită, gîndurile ei se întoarseră, ca întotdeauna, spre fiul ei. Deciseseră împreună să îl numească Adam... pentru că era primul pentru amîndoi și pentru că nașterea lui fusese un miracol.

Se adaptase noului mediu ambiant, se gîndi ea zîmbind. Fiul ei nu era un copil fără personalitate, care putea accepta calm regulile spitalului. Era făcut din materialul din care erau plămădiți revoluționarii, cerînd prin țipete ca toți cei din jurul lui să se adapteze orarului său, în loc de a îl impune ei.

Toby privi ușa deschisă. Cînd îl văzu pe Lyell intrînd, se trase încet în sus, zîmbindu-i.

Vechiul ei prieten stătea în mijlocul camerei, privind scrutător ambianța, apoi spuse:

– L-am văzut pe tînărul rege, draga mea, și trebuie să-ți spun că mă așteptam să o văd pe regina mamă înconjurată de mantie regală, cel puțin. N-aș putea spune că îmi place aici, zise el, arătînd spre pereții camerei, dezgustat. Decorul ăsta are culoarea tărîței.

Ea rîse.

– Ar trebui să aibă un rol calmant, presupun. Sînt sigură că plictisul n-a intrat în calculele oficiale în ce privește locul ăsta.

– Așadar, spuse el așezîndu-se pe scaun lîngă pat, pentru a-i lua mîna, cum te simți, tînără Toby? Arăți mulțumită de tine însăși, pentru procrearea celui minunat și durduliu băiețel.

– Nu este extraordinar? întrebă ea.

– Aș spune că este cât se poate de urât, dar cred că trebuie să ținem seama de dragostea maternă.

– Urât! exclamă ea. Lyell, cum poți spune asta? Este cel mai frumos copil din salon.

– Nu este ca și când ai spune că este cea mai redutabilă soprană de la Oshkosh? Întrebă el în glumă. Fiecare dintre ei seamănă cu o prună uscată.

Între amuzament și indignare, Toby se lăsă încântată de prima și începu să râdă.

– Și acum, de ajuns cu tînăra generație, spuse el. Vocea îi părea decisă, dar ochii îi sclipeau bucuroși. Ești atît de fericită pe cît pari?

– Arăt extaziată? Cumplit de fericită? Vie cum nu am fost niciodată?

El zîmbi și aprobă exuberanța ei.

– Atunci, cred că sînt la fel de fericită pe cît par, adăugă ea.

Degetele lui formară un semn care îi reținu privirea în timp ce îi spuse ușor:

– Și totul se datorează noului sosit?

Ea privi fascinată degetele lui lungi și subțiri, apoi își îndreptă ochii spre el.

– Nu... cred că asta este numai o parte. Jake... Se opri, întrebîndu-se cum ar putea

explica ceea ce se întâmplase între ea și Jake în tot acest timp. Și Jake face parte din această bucurie, spuse ea, ridicînd din umeri.

– Îl iubești pe omul ăsta?

– Dacă îl iubesc? Întrebă ea în timp ce se gîdea. S-a apropiat de mine mai mult decît oricare alt bărbat pe care îl cunosc. Pot vorbi cu el lucruri pe care nu le-am vorbit înainte cu nimeni. Zîmbi. Și chiar cînd nu vorbim, îmi place să fim împreună. Da, îl iubesc. Dar asta nu este același lucru cu a fi îndrăgostită de el. Se opri, apoi adăugă: Cred că eu nu am fost făcută pentru asemenea lucruri.

– Crezi? Lyell rămase gînditor cîteva secunde, în timp ce își răsucea mustața elegantă, apoi spuse încet: Toby, cum te-ai simți dacă nu l-ai mai vedea niciodată?

În timp ce întrebarea lui își făcea loc în mintea ei, ea îngheță, apoi dintr-odată inima începu să îi bată cu putere în piept.

– Asta este, Lyeil! șopti ea. Așa te simți cînd ești îndrăgostită?

– Mi-e teamă că da, draga mea.

– Dar cum de nu mi-am dat seama?

Se așeză mai bine, apoi făcu o grimasă, cînd simți copcile care o țineau.

– Sînt atît de proastă! zise ea, iritată, trecîndu-și o mîină prin păr. Cum se poate întîmpla acest lucru, fără să îmi dau seama? Credeam că dragostea e ceva care te prinde dintr-odată.

– Nu întotdeauna. Se întoarse și o bătu pe mîină, încurajator. Uneori te surprinde, rupînd bucățele din tine, pînă cînd te trezești într-o zi că întreaga ta ființă a fost devorată de dragoste. Zîmbi. Desigur, ăsta nu este un lucru pentru care să fii supărată. Lyell se opri ca și cînd și-ar fi cîntărit cuvintele, apoi spuse: Toby, ai vorbit cu Jake despre... despre cît ai să mai stai cu el acum, după ce copilul s-a născut?

Îl privi nervoasă. Lyell nu prea ocolea subiectele și nici ei nu îi plăcea cînd o făcea.

– Am început să discutăm asta cînd... au început durerile, șopti ea, simțind o ciudată teamă crescînd înăuntrul ei.

– Și ce ai de gînd să faci acum, cînd știi că îl iubești?

– Ce pot să fac? Strînse din umeri și continuă cu o voce încă și mai tristă: Aș vrea să rămîn pentru totdeauna, dar trebuie să fac ceea ce este corect pentru Jake. Mi-ai spus-o chiar tu. Mi-ai spus că nu poți fi fericit pe seama

altcuiva. Își privi mâinile. Dacă îl iubesc, înseamnă că am o obligație față de el... ca și cea pe care o am față de Adam. Orice decizie voi lua, trebuie să se bazeze pe ceea ce e drept pentru el.

Lyell tăcu pentru un moment.

– Ai fost un copil delicios, Toby, dar văd că ai devenit o și mai delicioasă femeie adultă. Jake al tău nu știe cât e de norocos.

Norocos! se gândi ea, după ce Lyell plecă. Norocos să fie iubit de o anonimă. Norocos să se fi încurcat cu o femeie de douăzeci și trei de ani care, la vârsta asta, nu putea menționa nimic în palmaresul ei.

Gînduri despre Adam și despre ceilalți copii cu care lucrase înainte de a se căsători îi veniră momentan, dar nici asta nu îi putu schimba gîndurile negre. Adam nu fusese ceva la care să se fi gîndit înainte și pentru care să se fi străduit. Ca orice altceva din viața ei, asta se întîmplase, pur și simplu.

Postul ei la clinica pentru copii fusese ocupat de altcineva, după plecarea ei. Și munca ei cu copiii handicapați, atîtia cîți îi erau încredințați, nu oferea prea mult. Doar cîte un zîmbet ocazional poate, sau o excursie la sfîrșit de săptămînă, dar nimic substanțial... ca un

început de viață.

- Ar trebui să am o ocupație, murmură ea, privind tavanul. Cum s-ar fi putut aștepta ca lui Jake să îi pese de ea, când nu îi păsa ei înseși?

Părăsise universitatea după primul an, pentru că trebuia să stea împreună cu toți bărbații aceia flămânzi. Și chiar dacă începuse să lucreze imediat cu copiii nenorociți și handicapați, nu își adusese alt aport, în afară de entuziasm. Orice problemă reală trebuia rezolvată de experți. De ce nu făcuse vreo școală pentru munca asta pe care o iubea atât de mult?

Oftă și închise ochii. Știa de ce. Fusesse o fetiță timidă, care se temea să se aventureze în lume, care prefera să stea în culcușul ei confortabil, de teamă să nu fie rănită, de teamă să nu ia viața în piept. Fusesse ca o sămânță crescută la căldură, într-un pământ fertil. Și rămăsese așa mai mult decât voise natura și, mai devreme sau mai târziu, ar fi început să se deregieze.

O durea amintirea a ceea ce fusese. Când devenise nesatisfăcută de genul ăsta de viață? Oare Adam să fie cel care o făcuse să remarce acest neajuns al vieții ei?

Purtându-l pe Adam, fiind responsabilă pen-

Iu o altă viață, ajunsese să slmă acest neajuns, dar știa că nu din cauza asta se schimbase. Schimbarea începuse în ziua în care Jake în-lruse în viața ei. El o ajutase să se deschidă spre viață și să își asume riscuri. El îi arătase că tot ceea ce viața avea mai bun îi era la îndemână. Și chiar dacă nu l-ar mai fi fost soție, nu ar mai fi fost în stare să se întoarcă la ceea ce fusese. Lumea îi era deschisă de acum înainte. Îi era încă teamă, dar asta nu o va împiedica să trăiască.

Și nu o împiedica să facă tot ceea ce îi stătea în putință ca să-l determine pe Jake să o iubească. Nu mai putea aștepta să vadă ce îi va oferi soarta. Nu, de data asta. Dragostea lui era prea importantă. Și nu o să-i cadă în brațe, pur și simplu. Era ceva ce trebuia câștigat și asta era exact ceea ce va încerca să facă. Apoi, dacă el nu dori totuși să o părăsească, cel puțin va ști că a încercat să facă ceva, că a încercat să-și ia sub control viața.

Ușa se deschise și gândurile i se întrerupseră. Își rețină dezamăgirea, când o văzu pe Lynda intrând.

— Toby! spuse Lynda, plină de entuziasm. E cel mai minunat lucru pe care l-am văzut

vreodată. Zîmbi. Vreau și eu unul.

– Aș putea să o conving pe doctorița Mațhias să îți dea niște antidepresive, spuse Toby, zîbind ca răspuns la expresia entuziastă a Lyndei.

Lynda rîse.

– Nu cred că ar merge, la mine. Metabolismul meu e diferit. Nu mă afectează nimic. Ba, mai mult, cred că mi-aș da seama cînd mi-am conceput copilul.

– Da. Înțeleg ce vrei să spui, murmură Toby, dorindu-și să fi avut măcar o amintire de care să se poată agăța.

Lynda se așeză lîngă ea și îi întinse un pachet învelit într-o hîrtie viu colorată.

– E pentru Adam, spuse ea, apoi arătă spre florile care umpleau camera. Ai de gînd să începi o afacere cu flori?

Toby rîse timid.

– Jake e cam exagerat. E foarte mîndru de fiul lui.

– Și cine îl poate acuza?

Dintr-odată, prietena lui Toby începu să rîdă, dar rîsul ei suna puțin cam malițios.

– De ce rîzi?

– Mă gîndeam ce-ar fi fost dacă Harry, al

căruia nume, apropo, este Perkins, ar fi fost tatăl lui.

Toby fu cuprinsă de un fior. Nu își putea imagina pe nimeni, în afară de Jake, ca fiind tatăl copilului ei. Nu putea crede că se gândise vreodată altfel. Părea să fi trecut atât de mult de când aflate că era însărcinată... o întreagă viață... o viață de dinaintea lui Jake. Viața de dinaintea lui Jake fusese o gaură neagră.

Jake închise ușa biroului în urma lui și merse prin coridorul întunecat, spre ușa din față. Ar fi trebuit să le fi telefonat mătușilor, în loc să meargă el personal pentru a le informa de nașterea lui Adam. Ele își făcuseră deja planuri. Planuri pentru viitorul lui Adam, planuri pentru el și pentru viitorul lui Toby.

Porni Mercedes-ul, cu un zîmbet pe față. Mătușile puteau fi evitate, dar nu și viitorul. Trebuia să se confrunte cu el mai devreme sau mai târziu. Nu mai avea timp. Lui Jake îi era teamă să nu fie prea târziu.

În timpul acestor luni în care Toby fusese cu

el, Jake evitase cu grijă să se gîndească la problema plecării ei. Dar în noaptea în care se născuse copilul lor, ea venise în camera lui pentru a discuta despre asta. Încercase să uite amintirea, timp de două zile. Dar nu era în obiceiul lui să încerce să evite problemele.

Rîse încet. Nașterea lui Adam îl făcuse să uite discuția, de parcă fiul lor ar fi încercat cu tot atîta hotărîre ca și tatăl său să-și țină părinții împreună.

Zîmbetul lui Jake dispăru, cînd își aminti cum încercase să le explice mătușilor că ar fi putut exista riscul ca Toby să nu fie implicată în viitorul lui. Păreau să nu țină seama de ceea ce spunea. El prinse și mai bine în mîini volanul mașinii. Se putea aștepta ca ele să accepte plecarea ei, în timp ce el nu o putea face.

Trebuia să existe o modalitate de a o ține lîngă ei. Uneori, noaptea tîrziu, era tentat să o forțeze să rămînă împreună. Nu fizic, ci prin forța argumentelor. Toby era o persoană puternică, dar încă nu-și dădea seama de asta. Putea fi convinsă cu logica. Descoperise asta, cînd o convinsese să se căsătorească cu el.

Numai că, îndrăgostindu-se de ea, își pierduse abilitatea de a o forța să se supună

voinței lui. Și iubind-o, ajunsese să aibă nevoie de dragostea ei tot atît de mult pe cît de disperat era să i-o ofere pe a lui. Toby trebuia să rămînă cu el, pentru că ea însăși ar fi vrut să rămînă.

Era obsedat de dorința de a începe să îi arate imediat că avea nevoie de mai mult decît de prietenia ei, că o relație de dragoste ar fi fost necesară pentru amîndoi. Dar, pur și simplu, nu știa de unde să înceapă. Chiar dacă părea relaxată în compania lui, își aminti cum se comportase cînd își închipuise că el era o amenințare la adresa sexualității ei.

Trebuia să fie o cale prin care să afle ce se întîmplă în mintea lui Toby, vreo cale care să nu o rănească emoțional. Îi era teamă să nu împingă lucrurile prea departe, ca în noaptea dinaintea căsătoriei lor. Avea nevoie de ceva care să îi indice drumul, de o idee care să îl ajute să își dea seama de lucrul cu care trebuia să se lupte, de un reper din viața ei anterioară.

Ceva se întîmplase cu Toby în trecut, și acel ceva îi afecta prezentul și viitorul. Își petrecuse nenumărate ore gîndindu-se la toate posibilitățile, dar concluziile la care ajunsese nu erau convenabile. Violul era un cuvînt urît, dar

nu și-l putea scoate din minte, oricît ar fi încercat. Nu se putea gândi la o asemenea oroare în legătură cu o ființă atît de drăguță ca Toby. Dar trebuia să afle, cu siguranță. Dacă asta era situația, atunci ar fi putut să o ajute să se vindece. Dorințele și nevoile lui puteau fi puse deoparte un timp nedefinit, dacă ar fi putut astfel să o ajute. Dar, în primul rînd, se gândi el încruntîndu-se, trebuia să afle adevărul.

Jake făcu o manevră și o luă în direcția opusă. Doctorița Mathias știa cu siguranță. Chiar dacă ar fi trebuit să o forțeze să îi spună ce i se întîmplase lui Toby, ar fi făcut-o.

Ajungînd în fața micii clinici, Jake o văzu pe doctorița Mathias îndreptîndu-se spre o mașină parcată în spatele clădirii. Conduse pînă lîngă ea și coborî fereastra.

– Doamnă doctor Mathias, spuse el, trecînd peste complezențe, trebuie să vorbim.

Ea îl privi gînditoare, apoi oftă.

– Da, cred că da. Ai fi de acord să mă inviți să luăm masa împreună?

Jake nu se așteptase să meargă atît de ușor. O privi tăcut, în timp ce ea se urcă în mașină, apoi, cînd își simți mușchii umerilor relaxîndu-se, își dădu seama cît de încordat fusese. Nu

încercă să o întrebe nimic, pînă cînd nu se așezară la o masă, într-o cafenea mică, și pînă cînd chelnerița nu le luă comanda.

– Bănuiesc că știi despre ce vreau să îți vorbesc, îi spuse el.

Ea aprobă din cap.

– Despre Toby. Zîmbi. Am urmărit evoluția relației voastre, din ziua în care ți-am vorbit despre copil. Mă așteptam să vii la mine din nou, mai devreme sau mai tîrziu. Îl privi îndeaproape. Toby știe că ești îndrăgostit de ea?

El își dresă glasul, închizîndu-și ochii, apoi îi deschise.

– Nu, spuse el cu o voce ciudat de aspră. Nu are nici o idee. Crede că o privesc ca pe mama copilului meu, care, din întîmplare, este și prietena mea. Strînse din umeri, nerăbdător. Poți să crezi așa ceva?

– Desigur, rîse ea. Nu prea poți să îmi spui multe lucruri despre Toby care să mă surprindă. Acum înțelegi ce voiam să spun prin imatură emoțional? Și-a menținut un înveliș în jurul întregii ei vieți de adultă, lăsîndu-i să pătrundă înăuntru numai pe aceia care nu o puteau amenința. Am fost surprinsă și puțin îngrijorată

cînd ți-a permis duminică să te apropii atît de mult, pentru că mi-am dat seama că i-ai putea amenința lumea confortabilă, dar falsă, pe care și-o crease. Sincer, mi-a fost teamă că se va trezi prea brusc la realitate.

– De ce ți-a fost teamă? Ce i s-a întîmplat? Intensitatea întrebării se simțea în tot corpul lui. Nu pot încerca să schimb lucrurile între noi, pînă nu aflu cu ce trebuie să mă lupt. Știu că e foarte fragilă emoțional și nu vreau să o las să iasă din viața mea ca și cînd n-ar fi fost nimic între noi. Dacă aș ști ce a fost, aș putea să fac ceva. Aș putea să am grijă de ea.

– Mi-e teamă că nu e ceva ce al putea rezolva.

El inspiră profund, își fixă ochii într-un punct al camerei și întrebă:

– E vorba de un viol?

– Nu, spuse ea încet, și el expiră ușurat. Dar relaxarea îi fu prematură.

– Nu a fost viol, dar ceva pe aproape. A fost o poveste de natură sexuală și ceva traumatic. Se foi pe scaun. A fost molestată sexual, cînd avea unsprezece ani.

Jake își închise ochii, în timp ce durerea îl trecu ca un fior prin întreg corpul. Revolta avea

să vină mai târziu. Acum, singurul lucru care era în mintea lui era durerea lui Toby și o lăsa să se consume, ca și când ar fi fost propria lui durere. Trăsăturile i se înăspriră într-o grimasă, când pleșole jocului părură să se așeze la locul lor, și deschise ochii pentru a o privi pe femeia din fața lui.

- Bărbatul căruia ea îi spune unchiul Paul? Întrebă el rigid.

Ea aprobă din cap.

- Pot să îți spun că era un om bolnav și că o lubliso pe Toby în felul lui, dar am sentimentul că asta n-ar constitui vreo diferență pentru tine, în momentul ăsta.

- Ai dreptate.

Îi era greu să vorbească, iar vorbele îi răneau gâtul, fiind rostite ca un fel de geamăt.

- Nu ar fi nici o diferență. Mi-aș dori doar ca lk albul ăla să mai fie în viață ca să-l pot ucide.

Degetele lui deveniră albe, atât de încordați oru pumnii lui strânși.

- N-ar avea o moarte prea ușoară, spuse el, cu ochii pe acea imagine pe care numai el punea să o vadă. Ar regreta ceea ce a făcut...

- Jake! exclamă doctorița Mathias, acoperindu-i mâinile cu ale ei. Nu te lăsa

măcinat. El nu mai e... Dar Toby e aici și revolta ta nu o poate ajuta.

Își trecu mîna tremurîndă peste față.

– Ai dreptate. Eu... eu nu pot gîndi limpede acum. Atunci, ce ar putea-o ajuta?

– Ea l-a iubit, dar el a transformat dragostea ei în ceva urît. Cum ar putea ea să treacă peste un asemenea lucru? Ar fi fost mai bine dacă el ar fi fost un străin, dar era singura persoană din viața ei care i-a demonstrat afecțiune. Și partea cea mai urîtă a poveștii e că se învinuiește pe ea.

– Cum? explodă el. Era un copil... iar el...

– Ceva se rupse în Jake. Nu-și mai putea continua gîndul fără a țipa. Cînd reîncepu să vorbească, se simți calmul în vocea lui.

– Cum de se poate învinovăți?

– Crede că, întrucît era atît de disperată după dragoste, i-ar fi dat ideea de a-i face avansuri.

– Dar asta este o nebunie. Avea doar unsprezece ani.

– Eu știu asta, dar Toby nu. Și nu e o reacție neobișnuită, Jake, dar efectele ei nu sînt de obicei atît de drastice pe cît au fost la Toby. Copilăria ei izolată, lipsa de dragoste din partea

părinților... toate astea au făcut-o să fie așa cum e azi.

Îi oferi un zîmbet încurajator.

– Să nu crezi că spun toate astea ca să te consolez, dar ea a devenit mai matură de cînd te cunoaște pe tine, mult mai repede decît credeam că e posibil într-o perioadă atît de scurtă. Cred că e gata să înfrunte ceea ce i s-a întîmplat și să se împace cu gîndul ăsta. Nu trebuie să înțeleagă, ci doar să accepte că lucrul s-a întîmplat și nu din vina ei.

– Cum pot s-o ajut? Mi-e teamă să aștept prea multe de la ea. A avea o relație intimă cu un bărbat ar însemna, oare, să-i cer prea mult? Scutură din cap, frustrat. Ba nu, am pus greșit problema. Nu vreau ca ea să aibă o relație cu un bărbat oarecare. Vreau să aibă o relație cu mine! Ar fi, oare, ăsta iucrul cel mai bun pentru Toby?

– Asta e ceva ce numai tu și cu Toby puteți decide, spuse ea ridicînd din umeri. Îți pot spune însă că acum ea e în stare să discute problema, chiar dacă răspunsul nu ar fi prea bun pentru tine. Zîmbi. Ai trăit cu ea destul ca să îți dai seama că nu trebuie să începi cu nevoile tale... și cred că ai suficient de mult respect

pentru ea, ca să ții sēama în primul rînd de nevoile ei. Lasă-te condus de ideea asta.

Nu am prea mult timp ca să mă pot orienta, se gîndi el mai tîrziu, cînd intră în spital. O luă pe ocolite, avînd în minte discuția lui cu doctorița, dar simți că nu poate vorbi direct cu Toby. Mai întîi, trebuia să își limpezească gîndurile.

Era decis să facă ceva pentru a-i înlătura durerea și angoasa pe care ea le suferise în copilărie. O va certa cu blîndețe, așa cum merita. Va încerca să o facă să îl vadă într-o altă lumină... ca pe un bărbat, un iubit, și nu doar ca pe un simplu prieten.

Împinse încet ușa camerei lui Toby, întrebîndu-se cum o s-o privească în față, cum o să poată pretinde că lucrurile rămăseseră la fel ca înainte de a vorbi cu doctorița Mathias. Dar uitase efectul pe care Toby îl avusese întotdeauna asupra lui.

Cînd ea se uită și îl văzu în ușă, îi zîmbi. Era un zîmbet dulce, cald, un zîmbet care făcu să i se strîngă stomacul, iar mușchii să i se înmoaie.

Cu zîmbetul ei, Toby sublinia bucuria pe care o simțea în prezența lui. Iar el aproape că tremura.

– Jakel spuse ea, întinzîndu-i mîinile.

În graba de a i le prinde, aproape că se împiedică de cineva care stătea lîngă patul el. Se încruntă, ușor supărat că trebuia să o împartă pe Toby cu cineva și necăjit că intensitatea sentimentelor lui îl făcea să acționeze ca un prostănac.

– Jake, ți-o amintești pe Lynda! spuse Toby zîmbind timid.

– Bineînțeles că nu, spuse femeia blondă, ridicîndu-se în picioare.

– Ba nu, greșești, spuse Jake, relaxîndu-se cînd văzu cît de nervoasă era prietena lui Toby. Ai fost prima doamnă la nunta noastră și lucrezi la S.G.C. La contabilitate, nu?

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Da, așa este. Și asta o știi.

Se uită la Toby, din nou la Jake, apoi își dresă vocea:

– Cred că ar fi mai bine să vă las, acum. A fost plăcut să vă văd din nou, domnule Hammond. Zîmbi stingher, apoi ieși grăbită.

– Ce-i cu ea? întrebă el. I-ai spus că te-am bătut?

– S-o fac geloasă? rîse Toby. Lynda nu e prea timidă, de obicei, dar cred că încă nu poate admite faptul că tu conduci, practic, S.G.C.

– Nu-l conduc, negă el zîmbind, lucrez acolo la fel ca și ea. Se așază lîngă ea, punînd pe podea pachetele pe care le adusese.

– Ar trebui să o invităm la cină într-o seară, ca astfel să poată vedea că sînt un soț obișnuit.

– Nu ești obișnuit, obiectă ea. Ești minunat și... îl privi zîmbind – acum ești tată. Își lăsă capul pe spate și oftă. L-ai văzut astăzi?

– Unde crezi că mi-am petrecut ultimele cincizeci de minute? Întrebă el rîzînd și o privi amuzat. Nu mă întrebi nimic despre pachetele astea?

– Nu voiam să fiu nepoliticoasă, spuse ea. Chiar dacă mor de curiozitate. Ce ai acolo?

Băgînd mîna în pungă, spuse:

– *Voilà!* Și scoase un buchet de violete.

– Jake, sînt minunate, șopti ea. Dar de ce mai trebuia? spuse, arătînd spre camera deja plină de flori. Ai făcut ca locul ăsta să arate ca o grădină botanică.

– Acelea erau pentru mama fiului meu. Îi luă mîna, privindu-i degetele lungi. Astea sînt pentru tine.

Degetele ei le prinseră pe ale lui și, cînd el simți un nod în gît, inspiră adînc și băgă mîna din nou în pungă.

– Asta, spuse el zîmbind, e pentru prietena mea, Toby:

Scoase un ursuleț căruia îi răsuci cheia, apoi îl așeză pe noptieră și îl privi învîrtindu-se, în timp ce bătea o tobă de plastic.

– Ești nebun! Rîse, văzînd ursulețul mărșăluind pe noptieră și în mîna ei.

– Iar asta, spuse el scotocind în pungă pentru a treia oară, asta este pentru... A trebuit să se forțeze să își înghită cuvîntul „dragoste”. În locul lui, spuse încet: „soția mea”.

Îi întinse o cutie din piele albastră și o privi atent, în timp ce ea o deschise.

Toby fu surprinsă, cînd văzu inima din email albastru pe lăncișorul din aur.

– Jake, este... este cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Îți mulțumesc.

Cînd se ridică din pat și se aplecă spre el, Jake își ținu respirația, apoi, fără a se gîndi, se apropie de ea. Buzele lor se întîlniră într-un sărut care răspîndi căldură în tot corpul lui, apoi căldura creșcu cînd, încordîndu-și mușchii, simți o durere adîncă.

Cînd fu gata să o strîngă la pieptul lui, se retrase și spuse brusc:

– Ești minunată.

Ea rîse.

– Lyell a spus că ar trebui să fii îmbrăcată într-o mantie mov, de vreme ce am dat naștere unui nou rege.

– Lyell? Prietenul tău din parc? Întrebă el încercînd să nu pară gelos.

Ea aprobă din cap.

– Cînd a fost aici?

– Acum vreo oră. Toby reîncepu să întoarcă cheia ursulețului, apoi îl privi. Mi-ar fi plăcut să îl întîlnești.

Ridicîndu-se, Jake merse în cealaltă parte a încăperii, apoi se întoarse și, îngustîndu-și ochii, o întrebă iritat:

– Și cum zici că e Lyell ăsta? Pari încîntată de el.

– Sînt. Păru surprinsă, ca și cînd ceva în tonul lui o deranja. E foarte distins, continuă ea încet. Un bărbat plăcut într-un fel nobil, cu tipul ăla de șarm european. Și are aproape șaiszeci de ani.

Jake își reținu zîmbetul, la auzul vîrstei.

– Pare a fi un om minunat. Se întoarse și se

așeză pe pat. Ar trebui să îl invităm la cină, odată. De fapt, aș vrea să îți cunosc toți prietenii.

Dintr-odată, Toby începu să rîdă și asta îl întui pe loc. Îi plăcea la nebunie s-o audă rîzînd.

– Ar trebui să îl invităm împreună cu mătușile, spuse ea rîzînd, în timp ce își imagina o asemenea întîlnire. Păcat că ele nu pleacă niciodată de acasă. O întîlnire între Lyell și mătușile tale ar fi un eveniment demn de reținut.

– Apropo de mătuși, spuse Jake, amintindu-și do recenta vizită. Au cerut să li-l prezint pe Adam cît mai curînd posibil.

– Prima excursie a lui Adam în afară va fi uria de care să își amintească, murmură ea. Mîi-ar plăcea să mergem chiar acum.

Se apiecă, pentru a-i aranja părul de pe frunte.

– Ești mulțumită de mîncarea din spital? Cum te simți?

– Sînt nerăbdătoare. Vocea îi trăda nemulțumirea. Vreau să merg acasă... *acum*. Vreau să îl iau pe Adam acasă. Dar cînd le spun că sînt gata, îmi zîmbesc toți ca și cînd aș fi puțin cam înapoiată și mă înțeapă ca să vadă dacă sînt pregătită.

El rîse de expresia ei războinică.

– De parcă nici una dintre ele n-ar fi fost mamă, spuse ea plîngîndu-se. Dacă ar fi fost, ar fi putut înțelege cum mă simt. Par să fie complet în afara lumii reale.

– Pariez, zise el glumind, că șaptezeci și cinci la sută dintre ele sînt mame. Încearcă doar să își facă datoria.

– Poate, spuse ea, îndoindu-se. Dar în nici un caz sora Jensen, adăugă ea, scuturînd din cap.

El rîse.

– Cine este sora Jensen?

– E una care arată ca Ernest Borjnine și nu poți să-mi spui că femeia aia a fost mamă vreodată. Poate vreun sergent în marină, dar nu mamă.

El scoase un hohot de rîs, apoi se aplecă spre ea, pentru a o îmbrățișa.

– Ei bine, nici măcar sora Jensen n-o să te poată opri să vii acasă, cînd o să fii gata.

– Ar încerca s-o facă, șopti Toby, privind în jurul ei suspicioasă, ca și cînd sora în cauză ar fi pus microfoane în cameră. Nu aș fi surprinsă dacă...

– E timpul pentru alăptare.

Vocea sonoră, veselă, îi făcu pe amîndoi să sară surprinși. Jake se ridică și se întoarse s-o vadă pe sora care stătea la capătul patului, ținîndu-i, relaxată, fiul, cu un braț. El tuși ca să-și rețină rîsul, cînd o recunoscu pe sora de care îi vorbise Toby.

Se mișca cu o remarcabilă eficiență, fără să piardă timpul, în timp ce îl puse pe Adam în brațele mamei lui, apoi își privi ceasul și ieși brusc din cameră.

Jake se întoarse, la țipetele fiului său.

– Pare gata să dea o lovitură de stat, spuse el, privind fața roșie a lui Adam.

– E mort de foame, murmură Toby, dezgolindu-și sînul. Nu-i așa, anarhistul meu mic?

Jake rămase ezitant un moment, apoi spuse încet:

– Pot rămîne, Toby? *

Ea îl privi surprinsă.

– Bineînțeles că poți rămîne. Sînt nervoasă cînd sînt surorile în jurul meu, dar nu cînd ești tu. Ești tatăl lui, prostule.

Jake se așeză lîngă ea pe pat, privind cu mirare la fiul lui cum se repezea cu forță la sînul lui Toby, bătîndu-l ușor cu pumnul.

În timp ce privea, Jake simți că îl cuprinde

emoția, copleșindu-l cu intensitatea ei. Trăia o intimitate nemaiîntâlnită în trecut care îl încânta cu dulceața ei. Simți că femeia asta îi dăduse un dar de neprețuit. Un dar de care trebuia să se țină cu dinții, dacă voia ca viața lui să aibă un sens.

Novă

În următoarele săptămîni, tentativa începută de Jake și de Toby în camera aceea de spital înflori în voie, pînă cînd deveni înțelegere reciprocă a unuia față de celălalt. Fără ca celălalt să știe, fiecare era preocupat să stabilească legături mai strînse în căsătoria lor. Dar, pe de altă parte, fiecăruia dintre ei îi era frică să nu folosească lucrurile prea mult și prea repede și, astfel, să distrugă ceva atît de fragil și frumos.

În Toby i se părea că acum se atingeau

aproape tot timpul. Sau, poate, pur și simplu, era vorba de faptul că fiecare atingere însemna atît de mult pentru ea, încît îi rămînea undeva în memorie, pînă la următoarea atingere, ca un fel de constantă a emoțiilor ei. Și, adăugînd asta deselor mîngîieri dintre ei, începură încet-încet să se sărute mai profund decît înainte, cînd sărutările fuseseră doar întîmplătoare. Ea aștepta cu nerăbdare sosirea lui acasă în fiecare seară, pentru că ăsta era un motiv să-i ofere buzele ei calde. De fapt, orice ocazie era folosită pentru a-i oferi buzele. Cînd se întîlneau la micul dejun, de multe ori se răcea mîncarea pînă ca ea să coboare din brațele lui, străbătută de noi și minunate emoții. Apoi, după ce își luau repede micul dejun, ea îl însoțea la ușă pentru a simți din nou amețitoare senzații.

Toby zîmbi acum, cînd privi verdele viu prin fereastra deschisă. Sărutul lor de rămas bun era din ce în ce mai lung, în fiecare dimineată. Și, tot mai des, Jake o săruta aruncînd o privire grăbită pe ceas ca să vadă dacă nu întîrzie la serviciu. Oricum, teama că va întîrzia nu îl oprea niciodată să se întoarcă pentru a-i mai fura un sărut în goană.

Iar serile... serile. Înainte de a se despărți

pentru a adormi, își petreceau timpul pe sofa, ascultînd muzică, citind sau privind la televizor, dar întotdeauna mîngîindu-se, întîlnindu-se pentru un sărut care creștea în intensitate, cu fiecare îmbrățișare.

Toby își petrecea zilele într-o stare de vis așteptînd ca Jake să se întoarcă acasă. Singurul lucru care îi alunga gîndurile de la Jake era Adam. Și nici chiar fiul ei nu reușea să o facă să își schimbe prea mult gîndurile. El era inclus în sentimentele care deveneau din ce în ce mai puternice înăuntrul ei. Fiul ei era o parte din dragostea pe care Toby o simțea pentru Jake.

Norocosul Adam se mai liniștise, de cînd sosise acasă. Dar Toby avea o anume îndoială, datorită faptului că totul se învîrtea în jurul programului lui. El avea, de obicei, o privire mulțumită, ca și cînd ar fi știut că își împlînzise familia și avea trei adulți gata să îi îplinească orice dorință.

– Doamnă Toby!

Toby își întoarse privirea dinspre grădină și o văzu pe doamna Pratt lîngă ea.

– Cina este pregătită. Tot ce aveți de făcut este să o încălziți și să serviți. Femeia în vîrstă ezită o clipă, apoi întrebă: Sînteți sigură că nu

aveți nevoie de mine în seara asta?

– Bineînțeles că avem nevoie, spuse Toby zîmbind, dar vărul tău, Phoebe, are și mai multă nevoie de tine, așa că poți pleca. Nu-ți face griji. O să ne descurcăm.

Ea își păstră aerul demn, pînă ce doamna Pratt ieși, apoi aproape că țipă de entuziasm. Asta ar fi fost prima seară pe care ea și Jake ar fi petrecut-o singuri. Adam fusese hrănit și îmbrăcat și dormea liniștit. Doamna Pratt își petrecea noaptea în casa vărului ei și, în plus, ea văzuse o luminiță promițătoare în ochii lui Jake, cînd plecase de dimineață la serviciu... ca și cînd ar fi așteptat seara asta la fel de mult ca și ea.

Zbură prin cameră, făcînd pregătiri febrile. Alesese masa de pe terasă pentru cină și se grăbi să aducă fața de masă albă de in, argintăria și o lumînare elegantă.

De flori nu era nevoie. O întreagă grădină îi înconjură și, cînd căzu seara, peste terasă se lăsă mirosul amețitor al florilor. Toby își petrecuse cea mai mare parte a dimineții, alegînd ce să îmbrace, iar acum degetele îi tremurau cînd se îmbracă cu rochia subțire de culoarea mării, aranjîndu-și bretelele înguste pe

umeri.

După ce se fardă cu grijă, își perie părul care îi ajungea pînă la umeri, făcîndu-l să strălucească, apoi se dădu un pas înapoi, ca să se vadă în întregime în oglindă.

– Ei bine, își zise ei înseși, asta-i Toby, dar cui îi pasă? Se aplecă, pentru a se ciupi cu simpatie de obraz. E în regulă, își spuse ea, fericită, da, e în regulă. Apoi părăsi dormitorul cîntînd în gura mare: „Sînt drăguță”.

Se opri dintr-odată, în drum spre bucătărie, cînd auzi soneria. Privind pe fereastră o descoperi pe Lynda, care stătea în fața ușii.

– Lynda! spuse ea, deschizînd ușa și trăgînd-o pe prietena ei blondă înăuntru. Ce faci aici? Adică, în momentul ăsta, pentru Dumnezeu!

– E un moment nepotrivit? întrebă Lynda, privind în jur, nervoasă. Încă nu s-a întors acasă, nu-i așa?

Toby rîse.

– Nu, e încă la serviciu, dar chiar dacă Jake ar fi acasă, ai fi oricum binevenită. Zîmbi stînjerită. Nu prea am fost primitoare, nu-i așa? Toby își îmbrățișă prietena. Sînt un pic cam agitată astăzi. Vino în sufragerie.

Lynda o privi curioasă, în timp ce intrară în camera spațioasă, apoi, după ce se așeză, spuse:

– Toby, te-ai schimbat atât de mult, încât uneori nu îmi vine să cred.

– În bine sau în rău? întrebă Toby, zîmbind.

– Categoric în bine! Lynda își mușcă buza. Și cred că tocmai din cauza asta am venit să te văd. A fost ceva spontan. Își îndreptă rochia, apoi o privi pe Toby. Sîntem prietene de atîta timp. Îți amintești cum ne-am promis că vom fi întotdeauna prietene, încă de cînd eram mici, și că ne vom ajuta oricînd una pe alta?

– Bineînțeles că da, spuse Toby, cu o voce surprinsă. Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Tu ai nevoie.

– Eu? întrebă ea fără să-i vină să creadă.

– Da. Lynda oftă și își privi mîinile pentru un moment. Am vorbit azi cu mama. Ea este alît de... fericită. Prietena ei ridică din umeri, neputînd găsi cuvintele potrivite, apoi se întinse pentru a-i prinde mîinile și-continuă: Toby, dacă nu ți-ai fi împrumutat banii necesari pentru a-și deschide magazinul ei de rochii, nu știu ce s-ar fi întîmplat cu ea, după ce tata a murit. Uneori uneori îmi vine să cred că s-ar fi sinucis.

– Lynda! exclamă Toby, șocată de ceea ce îi spunea prietena ei. Exagerezi cu totul. Mama ta s-ar fi descurcat foarte bine. Iar eu nu am făcut nimic deosebit. Bani sînt buni doar ca să-i depui la bancă. Tu faci să pară că i-am salvat viața. Și, cu toate că apreciez grațitudinea ta, cred că dai prea multă amploare lucrurilor.

– Nu, nu-i adevărat, spuse Lynda, scuturîndu-și capul. Cînd am avut nevoie de ajutorul tău, ai fost gata să mi-l dai. Asta este important.

Toby se mișcă stînjenită, apoi încercă să se explice din nou.

– Lynda, cînd ai bani... o grămadă de bani... nu înseamnă mare lucru să dai o parte din ei cuiva. Dacă aș fi făcut ceva important pentru mama ta, dacă i-aș fi găsit vreun bărbat, sau așa ceva, asta da, ar fi fost cu adevărat real și important. Dar banii nu înseamnă nimic. Nu mi-au lipsit, așa că nu am făcut nici un sacrificiu dîndu-i mamei tale.

– Pentru tine, nu a fost mare lucru, spuse Lynda încet, dar pentru mama, asta a însemnat totul. Și nu ai ezitat să o ajuți, pentru că erai prietena mea. Se opri. Asta a fost ceva real și important.

– Bine, spuse Toby oftînd. Dacă insistîi, am

făcut ceva minunat. Te cred pe cuvânt, dar nu văd de ce îmi amintești de asta acum. Mama ta mi-a înapoiat deja banii, deși nu voiam.

- Da, e foarte mulțumită de asta, spuse Lynda încet. Când am vorbit cu ea astăzi, mi-a spus că acum, că ți-a înapoiat toți banii, poate începe să se extindă.

Blonda părea neliniștită și se îndreptă spre peretele de sticlă pentru a privi afară.

- Toby, zise ea, când a început să-mi vorbească despre cât de îndatorată îți era, m-a făcut să mă simt foarte rușinată. Se răsuci dintr-odată. Nu am făcut nimic ca să-mi plătesc datoriile față de tine... și doar eu eram beneficiara, spuse ea febril.

Toby era cu totul încurcată. Nu știa ce să îi mai spună Lyndei.

- M-ai răsplătit fiind prietena mea, spuse ea, neajutorată.

- Nu. Lynda clădu din cap energic. Asta nu este suficient. Ți-am fost o prietenă cât se poate de normală.

Când Toby începu să obiecteze, Lynda o întrerupse:

- Am fost! Știi că am fost!

În timp ce Lynda se îndreptă spre sofa, văzu

o luminea sclipind în ochii ei, ceea ce o făcu pe Toby să se simtă stînjinită.

– Vreau să te ajut, Toby, spuse Lynda energic, cum m-ai ajutat și tu pe mine. Vreau să fac ceva important pentru tine.

Toby o privi din ce în ce mai mirată, apoi spuse încet:

– Mi-ai putea împrumuta cinci dolari sau rochia ta de mătase.

Cînd văzu privirea rănită de pe fața prietenei sale, lui Toby îi fu rușine că luase atît de ușor oferta Lyndeii.

– Îmi pare rău, Lynda, pur și simplu, nu știu ce vrei de la mine.

– Păi tocmai asta e! spuse Lynda, exasperată. Nu vreau nimic de la tine, ci vreau ca *eu* să fac ceva pentru tine.

– Dar nu am nevoie de nimic, spuse Toby, rîzînd de frustrarea prietenei ei. Am tot ce îmi trebuie.

Lynda tăcu pentru un moment, apoi spuse încet:

– Cît timp ai de gînd să stai aici? Și cînd îi vei spune lui Jake cît de mult îl iubești?

Toby începu să își clatine capul încet, apoi, treptat, mișcarea deveni mai energică:

– Nu, Lynda. spuse ea hotărîtă, nu știu la ce te gîndești, dar tu nu mi-l poți da pe Jake. Nu așa merg lucrurile. Zîmbi trist. Am să stau atît cît o să vrea el, apoi voi pleca. Asta este tot.

– Toby! Dar tu nici măcar nu știi ce simte el pentru tine. Ai încercat vreodată să afli? Se aplecă spre ea și-i spuse cu o voce sinceră: Ai vorbit cu mătușile lui despre asta? Nu au nici o influență asupra lui?

Toby îngheță.

– Vrei să le fac pe domnișoara Sophie și pe domnișoara Annabelle să îl convingă să mă lase să rămîn? șopti ea, necrezîndu-și urechilor. Nu vreau să îl convingă nimeni de nimic.

– Dar e atîta lume care ar putea să îi vorbească pentru tine, spuse Lynda, gesticulînd entuziastă. Doctorița Mathias sau Janine. I-ar putea arăta cît de potrivit este pentru tine. Ar fi o prostie din partea lui să te părăsească.

Toby oftă, odihnindu-și capul pe sofa, apoi spuse încet:

– Lynda, ascultă-mă. Nu vreau ca Jake să simtă milă pentru mine. Dacă rămîn, va fi pentru că mă iubește și nu pentru vreun alt motiv. Aș trebui să se petreacă lucrurile.

Lynda începu să protesteze din nou, apoi

înzădind. O privire ciudată străluci în ochii ei, când ea îi provocă o anumită îngrijorare lui Toby, dar, cum începură să discute despre Adam, aceasta dispăru, iar Toby se gîndi că poate își imaginase doar. Lynda plecă, douăzeci de minute mai tîrziu. Toby fu convinsă că îi aruncase din minte orice idee pe care ar fi putut avea-o nibă, despre vreun „ajutor”.

Toby se așeză pentru un moment, gîndindu-se cum de complicate puteau deveni relațiile. Nici unul nu putea ști ce se întîmplă în mintea celuilalt.

Apoi, dintr-odată, realizează că Jake trebuia să ajungă acasă dintr-un moment în altul și inima lui opu să îi bată puternic, entuziasmul crescînd, dînd chipului ei un aspect febril.

- Apropo de relații complicate, mormăi ea în drum spre bucătărie. Puse salata în două cantrionașe mici, cînd auzi mașina lui Jake în parcare și, agitată, lăsă tacîmurile. Se opri pentru a culege o frunză de salată de pe podea, își spală mîinile și apoi alergă spre ușa de la intrare. Se opri și încercă să își tragă răsufierea, dar nu apucă bine s-o facă și Jake sună la ușă.

Nu își putu da seama dacă el observase vre-o schimbare. Se opri dintr-odată, privind-o.

Fața lui era ciudat de roșie și își scutură capul întrebînd-o:

– Doamna... Pratt a plecat, nu?

Toby dădu afirmativ din cap, neputînd vorbi în timp ce îl privea.

– Bine.

Își trecu mîna peste pantaloni, apoi își dădu seama că ținea o sticlă în cealaltă mînă.

– Șampanie, murmură el, apoi își închise ochii pentru un moment și spuse mai hotărît: Am adus-o pentru cină.

– Asta-i minunat, Jake, spuse ea încet, cu ochii din ce în ce mai mari, cînd își dădu seama că Jake era la fel de agitat ca și ea.

– Cina este aproape gata.

– Bine, spuse el din nou. Deschise gura, ca și cînd ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi își desfăcu cravata cu mișcări repezi. Cred că am să fac un duș, Toby. În timp ce se întorcea, îl auzi murmurînd: Poate o să îmi limpezesc puțin mîntea.

Părea total dezgustat de sine însuși. Ea rîse în timp ce el puse șampania la gheață. Toby aranjă masa pe terasă.

După ce totul fu pregătit îl întîlni tocmai cînd ieșea de la duș, cu părul încă umed. Era

îmbrăcat într-un costum proaspăt și avea
cravată. Ea îi studie pentru o clipă fața
puternică, dar privirea ei părea să îl agite și mai
mult.

— E totul gata, spuse ea veselă. M-am gândit
să mîncăm pe terasă. E mai romantic... mai
dragul.

— Perfect, spuse el, apoi expiră exasperat.
Prinzîndu-i mîna, mormăi: Hai să mergem,
pînă la Dumnezeu. Hai să mîncăm.

Mal tîrziu, cînd ea îi privi fața puternică pe
care jucau luminile lumînării, se gîndi cît era de
clar că decisese amîndoi că seara aceea va
fi o seară aparte. Nici unul dintre ei nu mîncă
pînă mult și discuția părea imposibilă. Toby era
pînă plină de prezența lui, prea conștientă de
luna care îi înconjură, pentru a discuta
lucruri mărunte.

Do cîte ori își ducea furculița la buze, îl privea
pentru a-l vedea privind-o la rîndul lui cu o
intensitate profundă, aproape incomodă, iar ea
se pierdea în albastrul ochilor săi. Se priveau
nimeni în liniște, apoi unul sau altul
dintr-ei realiza ceea ce se întîmplă și rupea
inimocul momentului. Apoi totul o lua de la
capăt din nou, imediat ce privirile lor se

întîlneau.

În sfîrșit, fură de acord că cina luase sfîrșit și se mutară în sufragerie. Jake stinse luminile și puse un disc, în timp ce Toby își îndreptă rochia, apoi părul, încercînd să se relaxeze. Muzica nu prea era de ajutor. Umplea camera de o atmosferă vibrantă. Nu știusese că muzica simfonică putea fi atît de senzuală.

Cînd el se așeză lîngă ea pe sofa, inspiră profund și se întoarse spre ea, ridicîndu-și bărbia.

– Te simți la fel de ridicolă pe cît mă simt eu? întrebă el sec.

Ea rîse și își clătină capul în sus și în jos.

– Ce se întîmplă cu noi?

– Cred că încercăm să forțăm lucrurile să se întîmple, în loc să le lăsăm să progreseze natural. Îi luă mîna. Toby, mi-ar plăcea foarte mult să te sărut. Crezi că putem controla situația, fără să facem vreo gafă?

– Noi... înghiți ea în sec, apoi continuă în șoaptă: Noi putem doar să facem totul perfect.

Își lăsă capul pe spate și pleoapele i se închiseră, cînd el se apropie. O sărută pe ochi, în timp ce ea ardea de dorința de a-i simți sărutul. Apoi ochii ei se închiseră la prima lui

tentativă de a o mîngîia. În ultimele două luni, se sărutaseră des și cu multă plăcere, dar era ca și cînd amîndoi știau că de data asta va fi altfel.

Ea își simți fiecare nerv al buzelor devenind vibrant, cînd gura lui se lipi de a ei. Oftă, cînd limba lui îi mîngîie buza inferioară și el profită de ocazie pentru a adînci sărutul, mișcîndu-și limba încet, înăuntrul gurii ei, pînă ce ea fu învăluită de dorința arzătoare pe care i-o aduse acest sărut.

Își ridică mîinile spre umerii lui și îi atinse mușchii tari și încordați, de parcă i-ar fi fost frică să se relaxeze. Își mișcă mîna sub gulerul cămășii lui, pentru a-i masa gîtul puternic, apoi oftă cînd mișcarea ei îl făcu să scoată un geamăt dureros și adînc.

El se mișcă dintr-odată și, înainte ca ea să își dea seama de ceea ce se întîmplă, se găsi sub el pe sofa, cu fața lui ascunsă în gîtul ei, în timp ce murmură răgușit pe pielea ei, cu o căldură care o surprinse.

– Toby, șopti el înfometat, Dumnezeule, Toby.

Nu îl mai văzuse atît de pierdut, pînă acum. Nu se simți speriată. În schimb, gîndul o făcu să se simtă bine și ridică mîinile pentru a-i prinde capul și pentru a i-l ține aproape. Își mișcă

corpul într-o reacție spontană la mișcarea lui, simțind dorința crescînd în ea. Era ca și cînd acțiunile ei ar fi fost lipsite de control... ca și cînd corpul ei ar fi cunoscut secretul pe care mintea ei îl ignora.

Umerii ei erau prinși în mîiniile lui puternice și el îi săruta gîtul și carnea rotundă a sînilor, apoi își strecură mîna sub bretelele rochiei ei pe care i le trase peste umeri. Apoi, dintr-odată, ca și cînd s-ar fi rupt ceva sub mîngîierile lui febrile, Jake se ridică. Fața lui avea o expresie înmărmurită cînd o privi.

Se ridică de pe sofa și se așeză un moment lîngă ea. Întorcîndu-se încet cu spatele spre ea, ieși din cameră.

Toby rămase acolo unde o lăsase-el, neputînd să înțeleagă sensul exact a ceea ce se petrecuse. Dar curînd, uită de ceea ce se întîmplase pe sofa și se concentrează la expresia de pe figura lui Jake, cînd părăsise camera. Nu înțelegea motivul expresiei aceleia de durere de pe fața lui, cînd părăsise camera, și înțelese că nu putea să lase lucrurile așa. Nu putea să suporte gîndul că el era nefericit.

Ridicîndu-se încet, porni pe coridor și împinse ușor ușa dinspre dormitor. Aprinse

lumina și îl putu vedea așezat pe marginea patului. Își scosese haina, stătea cu cămașa descheiată la gât și cu mâinile așezate pe genunchi, era aplecat înainte.

Pășind fără zgomot pe covorul gros, se opri lângă el și îi mângâie părul.

– Jake!

El își ridică privirea și, când o văzu lângă el, îi luă mâna închizînd ochii în timp ce i-o ducea la buze. După un moment de tensiune, el gemu:

– Îmi pare rău, scumpa mea, șopti, îmi pare foarte rău. Își trecu mâna prin păr. Știu că nu are rost să îmi cer scuze, dar am înnebunit, pur și simplu... tot încercînd să trăiesc ca un eunuc... și în tot timpul ăsta, tu să fii în cealaltă cameră. Atît de dulce... al dracului de dulce.

Se întoarse iute și se îndreptă spre fereastră.

– Mi-am pierdut capul. Îmi pare rău, dar asta e ceea ce s-a întîmplat. M-ai mîngîiat și mi-am pierdut capul ăsta prost. Își lovi pumnul în palmă. Am fost atît de atent ca să îmi păstrez controlul. Și părea să mergă. Își sprijini capul de perete. La dracu', mergea, și am făcut-o fiartă.

Toby era așezată pe pat și îl privea încremenită. Nu îl mai văzuse atît de furios. Era

ca și când ultima piesă a jocului de puzzle fusese așezată la locul ei. Acum îl cunoștea pe Jake. Îl cunoștea și îl iubea mai mult decât ar fi crezut că este posibil.

Traversă camera și se opri exact în fața lui.

– Jake, spuse ea încet, mi-am dorit ca tu să te îndrăgostești de mine. O voiam de mult timp.

Putea aproape să simtă cum mușchii lui se încordau și trăsăturile lui păreau înghețate în lumina lunii. Rîse nervos.

– Nu ar fi trebuit să ți-o fi spus deschis, așa cum am făcut-o? Sînt prea directă?

El își trecu o mîină peste față, apoi o privi surprins.

– Nu... șopti el răgușit, apoi inspiră profund. Dumnezeu, nu.

– După ce s-a născut Adam, continuă ea încet, am început să mă întreb despre noaptea pe care am petrecut-o împreună. Trăisem ceva ce nu mai simțisem înainte și mă întrebam cît aveau de a face medicamentele alea cu noaptea noastră. Suspină încet. Așa că am sunat-o pe doctorița Mathias și am întrebat-o. Mi-a spus mi-a spus că nu mi-ar fi schimbat personalitatea. Își privi mîinile. Asta înseamnă că am făcut dragoste cu tine pentru că o voiam.

Îl simți mișcându-se lângă ea, dar voia să termine înainte ca el să o atingă din nou.

– M-am simțit ciudat la început. A fost prima dată când am trăit această dorință. Mă așteptam să fiu cel puțin rușinată. Ea îl privi și lumina de pe figura lui îi invadă sufletul. Dar nu mi-a fost rușine, șopti ea. Am fost bucuroasă... pentru că erai tu.

Înainte ca ultimul cuvânt să-i iasă de pe buze, ea fu în brațele lui, buzele lor întâlnindu-se intim într-un sărut înfierbîntat.

Ea își trecu mîna peste pieptul lui, simțindu-l cum palpită. Și când își dădu seama că el încă mai avea o oarecare ezitare în mișcări, ea făcu un pas îndărăt.

– Jake, spuse ea în șoaptă, nu există nici măcar un singur lucru pe care mi l-ai putea face, care să mă sperie.

Apoi, își duse mîna la spate, trăgîndu-și fermoarul rochiei de-a lungul spatelui.

După aceea, orice ezitare dispăru. Foamea care crescuse în ei, a unuia pentru celălalt, le accelera mișcările, în timp ce se dezbrăcă și căzură împreună pe pat. Toby simți, intensă, dorința din corpul lui, o văzu în trăsăturile feței lui, și asta o emoționează pînă la lacrimi. Chiar dacă

ea nu l-ar fi dorit atît de mult, nu putea sã-i ignore acea dorințã. O făcu sã dea tot ceea ce avea în ea, sperînd sã fie de ajuns.

Și cînd simți corpul lui gol alunecînd pe lîngã al ei, nu se mai gîndi la nimic. Mîinile lui o mîngîiarã cu o dorințã primitivã, care o dublã pe a ei, palmele lui aspre mișcîndu-se peste corpul ei, care era una cu al lui. Fiecare mîngîiere pe care o simțea, fiecare mîngîiere pe care o dădea, era o revelație pentru mintea ei necunoscãtoare.

– Toby! Șoapta lui asprã fu o altã mîngîiere pe umãrul ei. Aș fi murit, dacã nu ai fi venit la mine în seara asta.

Ea se cutremurã, cînd cuvintele atinserã o parte ascunsã a ei. Fiecare senzație diferitã, corpul lui puternic presîndu-l pe al ei, pãrul de pe pieptul lui mîngîindu-l pe al ei, limba lui mișcîndu-se peste gîtul și urechile ei, apoi pe gurã, contopindu-se într-o dorințã elementarã, toate îi făceau sã se topeascã împreună, într-o experiențã teribilã.

Jake o dorea. Pe ea. Toby Hammond Baxter era doritã. Nu simțise niciodatã așã ceva, pînã atunci. Dorința lui și a ei deveni un combustibil extrem de inflamant. Emoția izbucni dinãuntru ei

și, cînd el își coborî gura peste pieptul ei, ea îi prinse capul, presărîndu-i-l cu sărutări și apăsîndu-l peste carnea ei, arcuindu-și șoldurile sub el.

Se întîlniră cu grația naturală a două animale sănătoase și Toby nu mai trebui să se gîndească la ceea ce simțise într-o noapte, cu mult timp în urmă. Era cel mai plăcut lucru pe care îl trăise pînă atunci. Orice s-ar fi întîmplat cu ea în viitor, nimic nu putea să o facă să uite că, pentru acele prețioase momente, fusese una cu Jake.

Ea își îngropă fața în gîtul lui, auzindu-l cum îi strigă numele repetat, apoi, dintr-odată, o purtă dincolo, pe alte tărîmuri, și ea simți o satisfacție deplină... și plîns.

Cînd coborî de pe înălțimi, Jake simți lacrimile de pe fața ei și se întoarse în așa fel încît ea să se poată așeza lîngă el. I le șterse cu vîrfurile limbii, apoi șterse umezeala lor cu buzele lui. Nu avea nevoie să o întrebe de ce plîngea. Știa. În adîncul inimii lui, știa ce simțea ea -

pentru că simțise la fel.

Era ca și când ar fi făcut dragoste pentru prima dată, dar atunci fusese diferit. Nu putea să își dea seama ce se întâmplase cu el. În noaptea asta, găsisese ceea ce căutase întreaga lui viață. Găsisese cealaltă jumătate a lui.

O privi și, dacă ea și-ar fi deschis ochii în acel moment, i-ar fi putut vedea dragostea pe care el nu o mai putea ascunde. O femeie atât de mică, se gândi el mirat. O femeie atât de mică dar care era în stare să-i stăpânească inima într-o asemenea măsură.

Știa acum că, chiar dacă n-ar fi fost binecuvântați cu un copil, tot s-ar fi îndrăgostit de Toby. Fusese captivat de ea, de la prima lor întâlnire, iar dragostea care fusese ascunsă înăuntrul lui crescuse pînă când nu mai putuse fi ignorată. Acum, că intraseră într-o nouă fază a relației lor, ar fi făcut tot posibilul ca ea să nu renunțe. Ar fi făcut-o să se îndrăgostească de el. Nu și-ar fi găsit liniștea, pînă nu ar fi știut că dragostea copleșitoare pe care o simțea pentru ea ar fi fost reciprocă. Acum, mai mult ca oricînd, avea nevoie de acea dragoste.

Treptat, respirația ei deveni normală, apoi, încet, ea deschise ochii și privirea ei îl făcu să își

dorească să plîngă împreună cu ea. Îmbrățișîndu-i gîtul, ea își așează mîna pe pieptul lui, strîngîndu-și corpul lîngă al lui. Stătură în liniște, cuvintele nefiind necesare pentru a exprima ceea ce simțiseră.

Toby ascultă respirația regulată a lui Jake, apoi se întoarce pe partea ei, sprijinindu-se în cot ca să îl privească, așa cum stătea pe spate cu ochii închiși. Oftă, cînd ochii lui rămaseră închiși, apoi, după cîteva secunde, oftă din nou, de data aceasta mai tare. Văzu buzele lui mișcîndu-se încet și înțelese că era treaz.

Întinzîndu-se, îl gîdilă sub bărbie, apoi scînci cînd el se așează brusc deasupra ei.

– Nu poți să îl lași pe om să se bucure în pace de plăcerea lui? mormăi el pe pielea gîtului ei.

– Nu, spuse ea încăpățînată. Sînt prea fericită ca să stau liniștită. Sînt... explodez de fericire.

Începu să îl sărute pe față. Rîse, mișcîndu-și capul, pentru a-i evita sărutările zgomotoase.

- Și asta este femeia de care îmi era teamă ca nu cumva să o ating că s-ar sfărîma, spuse el, prinzîndu-i fundul în mîinile lui, pentru a-i ține liniștit corpul care se tot agita. Te-am judecat greșit.

- Și eu la fel. Își propti coatele pe pieptul lui. M-am judecat greșit pe mine, vreau să spun. Credeam că am să mă sfărîm în mii de bucăți dacă voi face dragoste vreodată. Credeam sincer că am să cad bolnavă. Zîmbi, aplecîndu-se pentru a-i săruta nasul puternic. Nu te bucuri că m-am înșelat?

Alunecînd de sub ea, îi puse capul pe umăr, apoi spuse încet:

- De ce credeai asta, Toby?

Pentru un scurt moment, ea rămase tăcută, nefiind în stare să răspundă. Apoi, oftînd puternic, spuse:

- Din cauza unchiului Paul. E o poveste urîtă, Jake, și crede-mă că nu are rost să ți-o spun. E suficient să îți spun că m-a făcut să am prejudecăți împotriva bărbaților și a sexului.

El se retrase și o privi gînditor.

- Știu ce s-a întîmplat. Doctorița Mathias mi-a spus totul. O sărută, ca să-și ceară iertare. Voiam însă să ai suficientă încredere în mine

pentru a mi-o spune chiar tu.

Ea privi peretele dinspre cealaltă parte a patului.

- Nu știu dacă îmi place ideea de a fi discutat cu altcineva despre mine... chiar cu doctorița Mathias, spuse ea, în cele din urmă. Ce părere ai... despre ce ți-a povestit?

Toby nu-l privi pentru o clipă, apoi simți tensiunea care creștea în mușchii pe care se sprijinea și atunci se întoarse spre a-i prinde gîtul, într-un efort de a evita explozia pe care o simțea aproape.

- Nu, Jake, spuse ea sărutîndu-i buzele rigide, nu poți lăsa ca trecutul să te distrugă. Se ridică pentru a-i cuprinde fața cu mîinile ei. Asta-i ceea ce m-ai învățat în seara asta. Nu am fost o persoană întreagă, atîția ani, nu pentru că Paul a încercat să mă violeze, ci pentru felul în care am ținut lucrul ăsta în mine și l-am lăsat să mă afecteze. Acum s-a sfîrșit totul, spuse ea, iar mulțumirea i se citea pe față. Nu îmi va mai fi frică să iau viața în piept, niciodată. Pentru că, chiar dacă nu voi reuși, cel puțin trăiesc și încerc, și cresc.

- Ai mai multă caritate în sufletul tău decît mine, spuse el, și ea îl simți relaxîndu-se.

– Ba nu, greșești! zise ea cu o voce liniștită. Nu am spus că l-am iertat. Nu cred că aş putea s-o fac vreodată... mai ales acum, că îl avem pe Adam și știu cât de vulnerabili sînt copiii. Dar nu aş permite unei alte ființe omenești să îmi controleze viața. De acum înainte, voi prelua eu controlul. Acțiunile mele vor înceta să fie o reacție la trecut, la incidente care m-au rănit. Vor fi rezultatul unor decizii conștiente din partea mea. Rîse, neștiind cât de liber suna. De acum încolo, sînt căpitanul propriei mele nave și ea va merge acolo unde îi voi spune eu să meargă.

Jake rămase tăcut mult timp, cu ochii închiși. Toby începuse să se întrebe ce îi trecă prin minte. În cele din urmă, el spuse:

– Mă întreb, unde-ai comanda să meargă?

El deschise ochii și ea rămase fermecată de strălucirea ochilor lui albaștri.

– Virează în direcția mea, te rog, Toby, șopti el. Apoi îi trase capul lîngă al lui și magia începu din nou.

Zece

Cînd se făcu dimineață și îndrăgostiții reveniră pe pămînt, era o zi minunată, o zi ca din basme, o zi a noilor începuturi. Și Adam nu putea fi exclus din frumusețea acestei noi zile pentru Toby și Jake. Îi trezi devreme, pe cînd ei mai erau adînciți în visele nopții.

Toby se trezi încet și simți ceva gîdilîndu-l urechea. Își trecu mîna peste ureche, apoi se trase mai adînc sub pătură. Dar gîdilatul începu din nou și, de dată asta, cînd încercă să-l

alunge, își simți mîna prinsă puternic. Deschise ochii și îl văzu pe Jake sprijinit într-un cot, privind-o cu un zîmbet ciudat pe față.

– Știi ce regret în legătură cu noaptea trecută? Întrebă el încet, trecîndu-și mîna peste umerii ei.

– Regreți ceva? se miră ea cu o voce răgușită încă de somn.

– Da, regret. Își trase capul pe spate și se apropie mai mult, așa încît ea să își poată pune capul pe umărul lui. Regret că nu purtai rochia pe care ai primit-o cadou la nuntă. El își închise ochii. Nu știu de cîte ori mi te-am închipuit dezbrăcîndu-te de rochia aia.

Ea se întoarse și își mișcă buzele pe pieptul lui.

– Vrei să mi-o pun acum... ca tu să o poți scoate? șopti ea.

– Scumpo, gemu el, lumea se schimbă. Lumea are acum forma unui bărbat tînăr nerăbdător.

El își alunecă mîna pe spate spre fundul ei, trăgînd-o mai aproape.

– Fiul dumneavoastră, doamnă, spuse el cu un oftat, e treaz și îți cere micul dejun. El rîse încet, aplecîndu-se pentru a-i săruta vîrfurile

nasului. Dacă ar fi mai pe măsura mea, i-aș arăta eu cine e șeful.

– Ți-e frică de el, nu? spuse ea întinzându-se leneșă și mulțumită.

Apoi, când strigătele războinice ale lui Adam fură din nou auzite, ea zîmbi la auzul țipetelor și alunecă din pat pentru a-și face drum spre camera copilului.

– Bine, bine, monstru mic și lacom, rîse ea, în timp ce îi trase bluza peste cap, pentru a-i schimba scutecul. Fu o adevărată luptă, dar la sfîrșit reuși să îi pună haine curate, înainte ca pretențiile lui indignate să îi spargă urechile.

În timp ce stătea în balansoar, Jake trecu în spatele ei, punîndu-și mîinile pe sînii ei calzi. Ea își ridică o mîină, presîndu-i-o mai aproape, apoi îl privi cu un zîmbet mulțumit.

– *Madona și copilul!* murmură el, privindu-i pe amîndoi.

– Rafael sau Mogdilianii? întrebă ea, visătoare. În acel moment, Adam ieși de sub plăpumioară și rîgii zgomotos. Ei bine, oftă ea, a fost un gînd frumos, oricum.

– Ce spui despre *Fecioara și pruncul* de Andy Währhol, îi sugerează el. Mi-e teamă, spuse el, că fiul nostru va semăna cu mine. E dornic

de lucruri pe care numai tu i le poți da.

Toby îl privi părăsind încăperea ca să se îmbrace și își dori în mod disperat ca el să fi crezut ceea ce spusese. Că el își dorea ceva ce numai ea îi putea oferi.

Astăzi, își spuse ea, măcar pentru azi, va pretinde că e adevărat. Mîine se va îngriji de viitor. De dragul zilei ăsteia minunate, va pretinde că ceea ce îi spusese el era pentru totdeauna.

Și era o zi minunată, fabuloasă. Pentru Jake, care își privea soția cum îi poartă copilul în brațe, mișcîndu-se prin grădină pentru a culege flori, era ca și cînd ar fi renăscut, începînd o viață nouă, plină de exuberanță, așa cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Nu știuse cît de plictisitoare îi fusese viața pînă cînd o întîlnise pe Toby. Își formase un stil cu ani în urmă și nu mai putuse să se debaraseze de el, pentru a vedea cît de neînsemnată fusese viața asta pentru el. Fusese nevoie de o revelație numită Toby Baxter Hammond, pentru a-l zdruncina și a-i arăta de ce avea nevoie.

După ce o ținuse în brațe toată noaptea, după acea apropiere, simțise un periculos simț de posesiune. Devenise obsedat de ea, într-un

fel pe care nu îl crezuse posibil. Înainte de a fi făcut dragoste, crezuse că, după ce faptul se va fi împlinit, va coborî din acel turn de fildeș și emoțiile lui se vor obișnui cu ea, ca într-o dragoste obișnuită. Dar nu era așa. Ba, mai mult, sentimentele lui pentru ea deveniseră mai puternice. Dragostea pe care o simțea îi umplea fiecare por și era convins că prezența ei în mintea și în trupul tui ar fi trebuit să fie vizibilă cu ochiul liber.

Pentru Toby, ziua aceea fu un fel de răgaz în lupta ei pentru a-l cuceri pe Jake, o zi minunată pentru a se bucura de ceea ce descoperiseră înainte de a se confrunța cu problemele pe care le mai aveau. Strălucea în maturitatea ei regăsită. Era ca și când destinul o acceptase ca adultă, dezvăluindu-i acele secrete pe care le posedă o femeie matură. Era conștientă de corpul ei, într-un fel în care nu mai fusese pînă atunci. Era conștientă de miracolul vieții, cum nu mai fusese niciodată. O surprinsese faptul că o singură noapte putea crea o asemenea deosebire în modul de a vedea lumea din jurul ei. Era ca și când fusese oarbă și își recăpătase darul vederii.

Pe când Toby privea minunea grădinii, Jake

stătea împreună cu fiul lui pe o pătură, sub un stejar. Tocmai când era gata să adoarmă, simți mîna lui Toby în părul lui, dar își ținu ochii închiși, bucurîndu-se de apropierea ei, de această intimitate.

În sfîrșit, fără să își deschidă ochii, spuse leneș:

– Îmi faci o vrajă, vrăjitoare?

– Nu, șopti ea, și vocea i se auzi aproape de urechea lui. Pun doar o coroană pe capul unui rege coborît printre oameni.

Deschise un ochi și îi atinse părul, apoi mîna.

– Toby, spuse el, închizînd ochiul din nou, am flori în păr?

– Mda, spuse ea mișcîndu-și buzele ușor pe gîtul lui. N-am găsit frunze de laur... așa că am folosit... Se opri. Efectul este... surprinzător.

– Adam e prea tînăr ca să-și piardă mama, spuse el încet.

– E o amenințare?

El se ridică într-un cot, pentru a o privi mai bine, în timp ce i se așeza alături.

– Nu, spuse el simplu, în timp ce îi acoperi corpul dintr-o mișcare. Când simți moliciunea adîncă, respirația îi deveni neregulată și șopti: Cum te simți făcînd dragoste cu un bărbat cu

petunii în păr?

- Brebenei, îl corectă ea, mișcându-și mâinile spre gâtul lui. N-aș face niciodată dragoste cu un bărbat care poartă petunii. Dar brebenei, asta este altceva. Brebenel, zise ea, strecurându-și mâinile spre pieptul lui, apoi spre mijlocul lui și... Excită- mă!

- Adu-mi aminte să culeg brebenei purpurii, gemu el când își coborî capul pentru a-i acoperi gura nerușinată cu a lui, și singurele sunete din grădină care se mai auziră pentru un timp fură zumzetul albinelor și micile plescăituri pe care le făcea Adam în somn.

- Jake, spuse Toby în timp ce el îi descheie bluza pentru a-și îngropa fața între sînii ei, cred că am auzit clopoțelul de la intrare.

- Nu se poate. Împinse bluza într-o parte, pentru a testa noi tărimuri ale corpului ei. Nimeni nu ar putea fi atît de nepoliticos ca să ne deranjeze într-o astfel de zi.

Dar tocmai când spunea asta, auzi din nou clopoțelul și oftă când se desprinsese din brațele ei. Luîndu-l pe Adam care dormea, Toby i-l dădu lui Jake, apoi se ridică să-l urmeze.

În timp ce mergeau, ea începu să rîdă și, cînd el o privi întrebător, voind să cunoască

motivul rîsului ei, ea oftă.

– Jake, ai face, probabil, ceva mortal, dacă te-aș lăsa să deschizi ușa, nu-i așa?

– De ce să nu deschid ușa? întrebă el surprins.

– Cu flori în păr?

– La dracu, am uitat, spuse el zîmbind. Scoate-le.

– Ce-mi dai? întrebă ea îndepărtîndu-se de el.

Cu Adam în brațe, nu putea face nimic, și ea se trase înapoi, privind florile violet din părul lui.

Cînd el se îndreptă spre ea amenințător, ea ridică o mîină și rîse.

– Bine, ai cîștigat. Apleacă-ți capul. Începu să-i culeagă florile din păr, spunînd: Mă iubește, nu mă iubește...

În timp ce se îndreptau spre casă, mai rămăsese o floare în părul lui. Ea închise ochii, fericită, și murmură:

– Mă iubește!

Îl lăsă pe Jake să meargă spre ușa de la intrare, în timp ce ea îl puse pe Adam în pătuț. În timp ce stătea în lumina palidă a camerei privind-și fiul, se gîndi la noaptea trecută, la incredibila apropiere pe care o descoperiseră ea

și Jake. Nu dormise prea mult nici unul dintre ei. Când nu se mîngîiau, studiindu-și unul altuia corpurile, discutau, studiindu-și mințile unul altuia.

Dar chiar și cu intimitatea care avusese loc între ei, Toby știa că nu putea lăsa lucrurile așa. Mîine va trebui să își înceapă campania din nou și să continue să se străduiască pînă ce Jake va simți ce simte și ea. Dragostea pe care o experimentaseră în noaptea trecută fusese minunată, dar Toby voia și mai mult. Voia o dragoste care să dureze pentru totdeauna. Voia să rămîină cu Jake, pînă cînd vor fi prea bătrîni ca să mai facă dragoste. Gîndul de a-și petrece restul vieții ei fără el o înspăimînta și se ruga să aibă tăria de a-și continua viața după ce el va hotărî că a sosit momentul despărțirii.

Dîndu-i fiului ei o ultimă palmuță peste fund, se întoarse în cameră, apoi se opri dintr-odată cînd îi văzu pe Lyell și pe Lynda extrem de stîinjeniți lîngă Jake.

– Lyell, Lynda! spuse ea, surprinsă. Ce drăguț din partea voastră că... ați trecut pe aici, zise ea dintr-o răsufare. Apoi, cînd văzu privirea războinică a Lyndei, ochii ei se îngustară și spuse:

– Lynda, să nu...

– Ne pare rău că am năvălit așa, spuse Lyell pe un ton demn, dar Lynda a venit în parc astăzi și am început să discutăm despre prietena noastră comună, despre Toby. Și astfel ne-am dat seama cât se poate de repede că nici unul dintre noi nu s-ar putea simți bine, pînă cînd nu încercăm să facem ceva în legătură cu situația ridicolă în care te afli, draga mea.

– Situația mea ridicolă... Dar ce... începu ea, întorcîndu-se confuză spre Jake, care ridică din umeri și își clătină capul la privirea ei întrebătoare.

– Sîntem aici pentru că sîntem prietenii tăi, Toby, spuse Lynda, defenisiv. Pentru că nu vrei să te ajuți singură.

– Lynda! zise Toby clătinînd încet din cap. Of, Lyndia! Așezați-vă amîndoi.

Toby se apropie de Jake, încercînd să-i explice ce se întîmplă, dar, cum nici ea nu prea înțelegea, nu era în stare să-l lămurească.

– Toby!

Ea privi spre Lyell, cînd acesta începu să vorbească.

– M-am gîndit la ceea ce mi-ai spus la spital, dragă Toby, spuse el. Și după ce am vorbit cu

Lynda, am ajuns la concluzia că...

– Așteaptă, îl întrerupse Toby, știu ce gîndește Lynda, și greșește. Lyell, ascultă-mă...

Dar înainte de a mai putea adăuga ceva, clopoțelul sună din nou.

– Mă duc eu, îi spuse Jake, pe chipul lui citindu-se amuzamentul și curiozitatea, cînd o lăsa singură cu prietenii ei.

– Lynda, de ce faci asta? întrebă Toby, cînd Jake ieși din cameră. Am crezut că ne-am înțeles ieri...

Înainte de a continua, Toby auzi voci pe coridor și rămase uimită cînd își dădu seama că doctorițele Mathias și Janine intraseră în casă.

– Toby, spuse Janine, traversînd camera pentru a-i prinde mîinile. Lynda mi-a povestit cîte ceva despre situația ta și după ce am vorbit cu doctorița Mathias, ne-am gîndit că ar trebui să vin... de vreme ce tu ai încetat să mai vii să mă vezi în mod regulat. Simt cu adevărat că trebuie să vorbim despre asta.

Doctorița Mathias o privi pe Toby, scuzîndu-se.

– Îmi pare rău, Toby, am încercat să o opresc. Te rog să îți amintești că, mai presus de orice, nouă ne pasă de tine.

– Da, murmură ea, bineînțeles.

Apoi își scutură capul și ridică tonul vocii nerăbdătoare.

– Și acum, zise Toby, vrea cineva să-mi spună ce se petrece aici?

Toți începură să vorbească deodată și ea nu putu înțelege nimic. Pricepu că voiau s-o ajute într-un fel, dar nici unul dintre ei nu îi spunea clar despre ce era vorba.

– Vă rog! spuse ea precipitat. Vă rog pe fiecare să luați loc și să îmi spuneți, pe rând, ce vreți exact de la mine. Dacă discutăm cu calm, sînt sigură...

– Toby! strigă Jake din coridor.

Toby ridică neajutorată din umeri și ieși, amețită de atmosfera din cameră care părea să fie, inexplicabil, din ce în ce mai încărcată. Se duse lângă Jake și îl luă de mijloc, ca să-l privească.

– Ce vor toți ăștia să facă aici? șopti ea grăbită.

– Nu știu, mormăi el, dar uită-te.

Ea se așeză în fața lui și privi afară pe fereastră, în timp ce el ținea draperiile trase într-o parte. Chiar în față, în parcare a casei lor, era una din cele mai fantastice mașini pe care le văzuse în viața ei. Era lungă și subțire și avea

roți cu spițe. Scaunul șoferului era afară, deschis, în fața restului mașinii acoperite. Toby se uită să vadă un crin, dar cineva uitase, probabil, să-l pună înăuntru. Oricum, nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Strălucea în verde, negru și crom.

– Ce-i asta? șopti ea, șocată.

– E o Isotta Fraschini din 1918.

– Ce-i aia?

– O Isotta Fraschini. Rudolf Valentino avea una exact la fel, spuse Jake, nemaiputînd să își rețină rîsul. Dar mai important este faptul că îmi aduce mătușile.

– Dar... dar, se bîlbîi ea. Ele nu-și părăsesc niciodată casa. Așa mi-ai spus tu.

– Așa e. Dar Dumnezeu e mare și uite că au făcut-o. Pur și simplu, nu îmi vine să cred. Am vorbit ieri cu ele și nu mi-au spus un cuvînt că ar avea de gînd să vină pe aici.

În timp ce mașina parcă aproape, Toby putu vedea că pe locul șoferului era domnișoara Sophie, iar domnișoara Annabelle ședea lîngă ea, gesticulînd vehement spre casă, în timp ce își ținea pălăria cu o mîină.

Toby și Jake se priviră unul pe altul resemnați, apoi ieșiră pentru a le întâmpina și a

le pofti înăuntru pe cele două bătrîne.

– Sîntem atît de fericiți că v-ați hotărît să ne vizitați, spuse Toby încet, în timp ce femeile intrară în casă. Dacă vreți să vă scoateți pălăriile și să mă urmați în... în camera de oaspeți, căci nu putea să le invite în sufragerie.

Domnișoara Sophie își întoarse capul, cînd auzi voci în spatele casei și o luă în direcția aceea.

– Camera asta este perfectă pentru ceea ce am venit să facem, spuse ea peste umăr, în timp ce se îndrepta spre sufragerie, cu domnișoara Annabelle după ea, care murmură vag:

– Ce drăguț...

Cînd intrară în sufragerie, Lyell tocmai vorbea energic:

– ... dar nu e drept pentru Toby să pună fericirea lui Jake înaintea propriei fericiri. E nobil, desigur, din partea ei, dar de ce să își lase nevoile ei pe planul al doilea?

Janine se aplecă spre el, înainte de a putea continua.

– Toby își va construi propria ei fericire. Asta nu depinde de nici o altă persoană.

– Egoism, egoism! exclamă domnișoara Sophie, amestecîndu-se în discuție. Oamenii nu

pot trăi egoist. Amîndoi vorbiți de fericirea lui Toby și, bineînțeles, că toți sîntem preocupați de asta, dar cum rămîne cu Jacob? Nu merită și el puțină fericire?

– Păi, tocmai fericirea lui Jacob este lucrul care o interesează cel mai mult pe Toby, sări Lynda. De asta sîntem aici. Lyeil și cu mine i-am spus...

– Cred într-adevăr că asta e ceva despre care eu și Toby ar trebui să discutăm în particular, spuse Janine vehement.

– Jake a spus...

– Toby mi-a povestit...

– Cînd Lynda a telefonat...

Toby privi în jur, confuză.

Lynda și Lyeil stăteau pe sofa, discutînd în contradictoriu cu Janine, care se agita de colo-colo, prin cameră. Domnișoara Sophie stătea pe scaunul lui Jake, gata să se confrunte cu oricine ar fi ascultat-o. Iar domnișoara Annabelle și cu doctorița Mathias păreau să aibă o discuție calmă, într-un colț.

Dintr-odată ea simți o mîină pe umăr. Se întoarse și îl văzu pe Jake ducîndu-și un deget la gură și gesticulînd spre ușă. Nimeni nu păru să observe cînd cei doi părăsiră camera.

Cînd ajunseră în siguranță în biroul lui, Jake închise ușa și se așeză în dreptul ei, aruncîndu-i o privire semnificativă.

– E drept că am spus că mi-ar plăcea să îți cunosc prietenii, spuse el sec, dar nu mă gîndeam la o invazie. Mă gîndeam la ceva mai tradițional, ca, de pildă, o cină plăcută împreună. Rîse amuzat. Și acum, ai vreo idee despre ce este vorba?

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea slab. Lynda a venit ieri și... am vorbit despre mama ei și despre prietenie, dar nu mă așteptam nicidecum la așa ceva. M-a întrebat cînd am de gînd să plec de aici și lucruri obișnuite despre Adam. Asta-i tot ce am discutat.

El rămase tăcut pentru un moment.

– Ce i-ai spus? Văzînd că ea îl privește nedumerită, adăugă: Despre plecare. Cînd i-ai spus că ai de gînd să pleci?

Vocea lui era aspră și ea distinse un pic de mînie, care o surprinse.

Ridică din umeri, nervoasă.

– I-am spus doar că o să las ca lucrurile să depindă de tine. Că voi pleca atunci cînd vei voi tu.

– Și de asta crede ea că dai cu piciorul la

fericire așteptînd decizia mea? El se apropie strîngîndu-și pumnii, în timp ce vocea îi deveni mai puternică. Și i-ai spus și prețiosului tău prieten Lyell același lucru?

– Prețiosul meu prieten! spuse ea accentuînd cuvintele. Al meu? Atunci ce caută domnișoara Arsenic și domnișoara Dantelă aici? Ele de ce au venit? Evident că și ele cred că tu îți sacrifici fericirea pentru mine.

Ea se apropie, privindu-l războinic.

– Cu ce drept spui despre prietenii mei că sînt ciudați?

– Dar tu, n-ai fost tu aceea care le-a numit „adorabile”? o imită el. Apoi, ridicînd vocea, spuse: Am știut dintotdeauna că mătușile mele sînt ciudate. Se întoarse și își trecu mîna prin păr, frustrat. Și nu știu de ce au venit aici. Și ele m-au întrebat cît vei mai sta cu mine, cînd am vorbit ieri.

– Și tu ce le-ai spus? întrebă ea aspru.

– Le-am spus că depinde de tine, zise el, gesticulînd exasperat.

Ea se îndreaptă spre el și îi prinse brațul furioasă:

– Deci ei aveau dreptate, îi strigă ea în față. Cine crezi că ești? Ce te face să crezi că vreau

să fac un asemenea sacrificiu pentru tine? Tu... tu...

– Toby, spuse el surprins, privindu-i tră-săturile furioase ale feței. Toby, tu țipi acum, ești furioasă, dar... am avut o discuție sinceră.

Ea îl privi ca și când ar fi fost nebun, apoi, dintr-odată, zîmbi.

– Am avut, nu-i așa? Nu cred că ne-am mai certat pînă acum. Și știu că nu mi-am pierdut niciodată calmul. Rîse. Întotdeauna e aîť de amuzant?

– Nu, zise el așa că nu o s-o facem prea des. Fața lui deveni serioasă. Toby, tot gunoiul ăsta în legătură cu sacrificiul...

– Da, am uitat de asta, spuse ea, apoi se încruntă. Jake, am să plec cînd vei hotărî tu. Nu vreau să rămîn dacă-ți stau în drum.

– Cum poți... explodă el, apoi se opri, se strîmbă și continuă calm: Cum poți să vorbești despre plecare, după noaptea trecută?

Ea văzu cît se simțea de rănit și se sprijini de el, frecîndu-și bărbia de pieptul lui.

– Noaptea trecută a fost minunat, dar cît poate dura un lucru ca ăsta?

El îi prinse capul între mîinile sale și o privi.

– Pentru totdeauna, Toby, șopti el cu vocea

îngușlă de emoție. Pentru mine, va dura pentru totdauna. Și acum, depinde de tine.

Jake, spuse ea, cuprinzându-i și ea fața, dacă asta înseamnă că tu mă iubești, atunci și eu te iubesc. Te iubesc de atîta timp și eram gata să... explodez de nevoia de a ți-o spune.

Își sprijini bărbia de pieptul lui.

– Îmi era frică să nu-mi spui să plec.

El o cuprinse în brațe, trăgînd-o strîns la pieptul lui.

– Asta nu se va întîmpla niciodată, scumpo. Nu știi că dacă ai pleca, ai lua cu tine tot ce am mai bun? Voiam să-ți spun de luni de zile ce simt pentru tine, dar îmi era frică să nu te sperii. Inspiră adînc, dureros. Mi-am controlat fiecare mișcare, pentru că îmi era frică să nu greșesc și să plec.

Ea scoase un sunet, un amestec între rîs și geamăt.

– Și eu înnebuneam, încercînd să găsesc o soluție ca să rămîn. Își trecu mîinile, posesiv, peste spatele lui. Vrei să știi ce am crezut despre noaptea trecută?

El o privi cu sprîncenele ridicate și ea rîse scurt.

– În afară de asta. M-am gîndit la monologul ăla febril la care te-am supus cînd m-ai întrebat

dacă m-aș căsători cu tine. Cel despre eroi.

Ea se opri, când își dădu seama, șocată, cât de demult părea să se fi întâmplat totul.

– Încă nu știu cine sînt acești faimoși eroi ai lumii... oricum, sînt gata să-i pun sub semnul îndoielii, spuse ea generos, apoi își ascunse fața și adăugă încet: Dar după ce am început să te cunosc și... să te iubesc, am învățat ceva mai important. Că mai sînt și alți eroi, eroi de fiecare zi, eroi care nu sînt niciodată recunoscuți. Oameni ca tine, spuse ea, încercînd să îl mîngîie, care fac fapte eroice în fiecare zi, nu pentru glorie, ci pentru că așa sînt ei.

– Toby! șopti el deodată, cu vocea tremurată de o puternică emoție, asta este prea mult. Eu n-am... nu...

Ea îi puse o mînă pe buze.

– Nu, știu că nu te gîndești la tine în felul ăsta. Și nu voi încerca să te conving. Îi mîngîie buzele care tremurau sub degetele ei. Dar nu încerca să mă convingi că nu ești, pentru că... știu adevărul.

În timp ce el mormăi ceva, aplecîndu-se pentru a-și opri tremuratul buzelor, dragostea dintre ei căpătă din nou cale liberă și avură nevoie de cîtva timp pentru a reveni la realitate. Ceea ce își împărtășiseră în birou avea să

rămînă ceva prețios pentru amîndoi, pentru tot restul vieții lor; totuși, puțină reținere își făcu loc în gîndurile lor și Jake o privi, în timp ce stăteau împreună în fotoliul de piele.

– Ai vreo idee de ce toată lumea asta se află în sufrageria noastră? întrebă el.

Ea rîse.

– Cred că au venit să ne salveze căsnicia. Lyell și Lynda știu amîndoi că te iubesc și că nu vreau să te părăsesc.

– Și mătușile și doctorița Mathias știu cît de mult însemni tu pentru mine, spuse el rîzînd.

– Am sentimentul că petrecerea asta surpriză a fost regizată de Lynda. Ar fi bucuroasă să știe că, deși nu am ascultat discuțiile, vizita lor a jucat totuși un rol important. Își scutură capul. Dar nu contează, șopti ea sprijinindu-se de el oftînd... Mi-a plăcut discuția noastră, chiar dacă n-a fost necesară. Îi prinse capul și îl trase înăuntru bluzei ei. Mă gîndesc că ar trebui să avem cel puțin una ca asta în fiecare săptămînă.

– Chiar crezi că e necesar? întrebă el.

– Sigur, spuse ea zîbind inocent. Dacă te îndoiești, amintește-ți cum te-ai simțit cînd cearta s-a terminat și am făcut pace.

– Înțeleg ce vrei să spui, șopti el. Apoi, cînd ochii lor se întîlniră, el își coborî gura pentru a-i

acopari buzele cu ale lui, și încercară din nou să-și astîmpere foamea, care nu fusese nicio-dată potolită cu adevărat.

Ceva mai tîrziu, domnișoara Annabelle Hammond părăsi sufrageria și o luă razna pe coridor, căutînd toaleta doamnelor. Cînd văzu o ușă la dreapta, o deschise încet, apoi se opri, trăsăturile ei delicate transformîndu-se într-o grimasă de uimire, cînd văzu ce se întîmpla în cameră.

După ce oftă surprinsă, spuse doar „Oh, Doamne” și închise ușa în urma ei, întorcîndu-se în sufragerie cu un zîmbet entuziast.

– Surioară, n-ai să mă crezi...

Jake nu uită niciodată privirea aceea surprinsă, cînd o văzu pe Toby intrînd în cameră. O întîlnise cînd era încă un copil și o văzuse devenind o femeie frumoasă. O încurajă să facă ceva cu talentul ei special pentru copii și fu

alături de ea, când își luă diploma în terapie fizică. Nu i-a fost frică niciodată că ar putea evolua într-o direcție care să o îndepărteze de el, pentru că o văzuse zi de zi, aproape de el, pînă cînd deveni o parte din el, fizic și mental, o parte care, dacă ar fi fost îndepărtată, ar fi distrus totul.

Toby continuă să îl considere pe Jake drept omul care o scosese din întuneric și o adusese la lumină. Nu putea face niciodată destul pentru a-i dovedi dragostea, chiar dacă, așa cum spusese, a avut grijă ca, din cînd în cînd, să so certe energic. Chiar și cînd cei trei copii ai lor crescură și își aduceau propriii lor copii în vizită la ei, Toby era încă ironizantă în logătura cu Făt-Frumosul ei. Dar ei nu îl păsa de asemenea ironii. Avea tot ce își dorise în viață și știa care era adevărul. Pentru că, să știi, ei au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți.

Sfîrșit